

የሲራክ መጽሐፍ ታሪክ ።

ዘኢያሱ ሲራክ ።

ሲራክ የግብር ስሙ ነው ። ኢያሱ ማለት መድኃኒት ማለት ነው ። ሆኖም ኢሳይያስ ኢያሱስ ማለት መድኃኒት ማለት እንደሆነ ። እንደ ኢያሱ ወልደ ነዌ ባጭር ታጥቆ ጋሻ ነጥቆ የእስራኤልን ጠላት አጥፍቶ እስራኤልን አድኖ ። እንደ ጌታችን እንደ መድኃኒታችን እንደ ኢየሱስ ክርስቶስም ሥጋውን ቆርሶ ደሙን አፍስሶ አጋንንትን ድል ነ ሥቶ በሞቱ ምዕመናንን አድኖ መድኃኒት የተባለ አይደለም ። ነገር ግን አባት እናቱ በትምርቱ በጸሎቱ በትንቢቱ ሰውን እንዲያድን ባወቁ ገንዘብ በስምንት ቀን ወደ ቤተ ግዝረት ገብተው ኢያሱ ብለውታል ። ሁለተኛ ፣ ታላላቅ ሰዎች ፣ ሶስተኛ ፣ ነቢያት ከህናት ነግረዋቸው ኢያሱ ብለው አውጥተውለታል ። ይኸም ኢያሱ ሲራክ ጥበብ ሥጋዊ ፣ ጥበብ መንፈሳዊ ግለጽልኝ እያለ ሲጸልይ ይኖር ነበር ። በዘመኑ የነበረ ድምትርያስ ድምጥርያስ ይባላል የዕርዕር ንጉሥ ነው ። አለቃም ነው ይሉታል ። ጠጅ አሳላፊው ተጣልቶ ወደ ኢያሱ ሲራክ ሄዶ ተሠወረ ። ሠውሮቶ ለአርክየ ኢየሐፍር ብሎ እንዲያመጣውም ጸጂ ፣ ቀኝ ፣ ጸጅ ። ከብዙ ዘመን በኋላ ታርቆ ገባ የት ነበርህ አለው ። በኢያሱ ሲራክ ዘንድ ነበርሁ አለው ። ወዳጄ ስለው እንዲህ አደረገኝ ብሎ አምጥቶ አሥሮ አጋዘው ። በዚያው በተጋዘበት ሳለ መከራውን ታግሦ ጥበብ ሥጋዊ ጥበብ መንፈሳዊ ግለጽልኝ ብሎ ጸለየ ። ተገልጾለት ይኸን ተናግሯል ። ጥበብ ሥጋዊ ያለው ተግግሣ ለመፃት ወድሃለ ታስ ተፈሥሐክም ። ጸጂ ጸጅ ። ቁጭትና መጠጥ ለጊዜው ይጣፍጥ እንዲሉ ። ኅባዕ ነገረክ እስከ ትረክብ ጊዜህ ምዕ ። ጸጂ ። ጊዜ እስከታገኝ ድረስ ነገርህን አትናገር ። ኢትትማከር ምስለ ፈራህ እንበይነ ፀብዕም ። ፴ ፤ ፲፩ ። የሰልፍን ነገር ከፈሪ ሰው ጋራ አትማከር እንሸሽን እንጂ እንቁምን አይመከርምና ያልሞተልጅ የበርበሬ አሸት ይባላል ይልሃል ። ኢትትማከ

ር እንበይነ ረባሕ ምስለ ሠያጢ ። ፴፯ ፤ ፲፩ ። የትርፍን ነገር ከነጋደ ጋራ አትማከር እንደዚህ ያለውማ ከገሌ አገር በሶስት ባራት ይገዛ የለምን ብሎ በሰበር ዋጋህን ያጠፋብሃል ። ኢትትማከር ምስለ አሳብ እንበይነ ጥብዓትም ። ፴፯ ፤ ፲፩ ። ጨክኖ የመሥራትን ነገር ከምንደኛ ጋራ አትማከር ። የርሸና የቁፋሮን ነገር ነው ። አሮጌ በሬ ልብ ወድቆት ይሞታል ሳር አብልቶ ውሀ አጠጥቶ አርፎ ነው እንጂ ይልሃል ኢትትማከር ምስለ አብድ እንበይነ ኪን ። ም ፴፯ ፤ ፲፩ ። የጽፈትን ያቀራረጽንም ነገር ከሰነፍ ሰው ጋራ አትማከር ገና ቀኑ ሞልቷል ነገ እንሠራዋለን ተቀመጥ እናውጋ ይልሃል ። ጥበብ መንፈሳዊ ያለው ኢትትማከር ምስለ ደንጾዊ ለውሂበ ምጽዋት ። የምጽዋትን ነገር ከነፋግ ሰው ጋራ አትማከር ይኸን ብትሰጥ ምን ትውጥ ይልሃል ። ኢትትማከር ምስለ ዐላዊ ለአግብዖ ዕሣት ። የትንሣኤ ሙታንን ነገር ከሰዱቃዊ ጋራ አትማከር ። ትንሣኤ ሙታን የለም ሰው ከፈረሰ ከበሰበሰ በኋላ እንደምን ይነሣል ይልሃል ። የጌታንም ሰው መሆኑን ጥበብ ትዊድስ ርእሳ ብሎ ተናግሯል ። ም ጸ፱ ፤ ፩ ። ያንድነትን የሶስትነትንም ነገር ኢትትዊስክሂ ወኢተሐፅዕ ብሎ ። ም ፵፪ ፤ ጸ፩ ። የሰነፍ ጥረትንም ነገር ወእዚከር እንከስ ግብሮ ለእግዚአብሔር ብሎ ተናግሯል ። ም ፴፪ ፤ ፲፩ ። ንወድሶሙ ለዕደው ክቡራን ለአብዊን በመዋዕሊሆሙ ብሎ ከሄኖስ ጀምሮ እስከ ስምዖን ወልደ ካና ድረስ ያሉ አብውን በዘመናቸው የተደረገውን እያነሣ አመስግኑዋል ። ም ፵፱ ፤ ፩ ፤ ፶ ። ከነቢያት በኋላ ተነሥቶ ከነቢያት መፃርግ ደርሷል ። ከመ ዘየፃሪ ድኅረ ዘይቀስም በጸሐኩ በበረከቱ ለእግዚአብሔር ብሎ እንዲያመጣው ። ም ፴ ፤ ጸ፭ ። የተነሣውም እስራኤል ከባቢሎን ከተመለሱ በኋላ በዘሩባቤል ዘመን ነው እፎኑ እንጋ ናዓብዮ ለዘሩባቤል በማለቱ ይታወቃል ። ም ፵፱ ፤ ፲፩ ። ትውልዱም ከሌዋውያን ነው ። ወበቅድመ መቅደስ ሰአልኩ በእንቲአሃ የሚል ነውናም ፶፩ ፤ ፲፱ ። ጸፍ አለው ተጻፈ ። ሲነበብ ሲተረጉም ከነቢያት እስከ ሐዋርያት ድረስ ። ሐዋርያትም ለቀሌ

ምንጦስ ሰማንያ አንድ መጻሕፍትን ሲሰጡት አንድ መጽሐፈ ሲራክ ብለው ሰጥተውታል ። ሠለስቱ ፻ም ለሕፃናት ልናስተምራቸው ሥራት ሠርተውልናል ። ቅድመ መሐርዎሙ ለውሉድኸሙ መጽሐፈ ሲራክ ወሰሎሞን እንዲል ። ጥበብ ሥጋዊ ጥበብ መንፈሳዊ ያለበት ነውና ። ይኸም መጻፉ እኛ ልንመክርበት ልንገሠጽበት ነው ። ወኮሉ ዘተጽሕፈ ለተግሣጸ ዚአን ተጽሕፈ ከመ በትዕግሥትን ወበተ ወክሎተ መጻሕፍት ንርከብ ተስፋን እንዲል ሮሜ ፲፭ ፬። እስከዚህ ድረስ ታሪክ ነው ።

ትምህርተ ጥበብ ወቃለ ተግሣጽ ጸሐፍኩ ውስተዝንቱ መጽሐፍ ።
የጥበብ ትምርትና የምክር እዝናትን ነገር በዚህ በመጻፍ ጻፍሁ ከሆነ በኋላ መጽሐፍ አለው ።

ሁለተኛ ምጽሐፍ ያላል በወረቀት በብራና ጻፍሁ ።
እነ ኢያሱ ሲራክ ወልደ አልዓዛር ዘኢየሩሳሌም የኢየሩሳሌሙ የአልዓዛር ልጅ እኔ ኢያሱ ሲራክ ። ሁለተኛም ። አብነት እነ ኢያሱ ሲራክ ዘኢየሩሳሌም ። ሶስተኛም ። እነ ኢያሱ ሲራክ ወልደ አልዓዛር ሲራክ ወልደ ሲራክ ዘኢየሩሳሌም ። አያቱ ጸፈ ። አባቴም ጸፈ የጸፈ ልጅ ጸፈ የምሆን እኔ ኢያሱ ጻፍሁ ። አራተኛም ። ጥበብ ተከሥተ ሊተ ለኢያሱ ሲራክ ወልደ አልዓዛር ዘኢየሩሳሌም ያላል ይህ አርእስት ነው ። እሱ ነገሩን ቀዳሚ ለኩላ ጥበብ እምነብ እግዚአብሔር ይእቲ ብሎ ይገኘምራል ። አምስተኛም ። ይኸን ሁሉ ትቶ ሥርዋ ለጥበብ ፈሪሃ እግዚአብሔር ብሎ ይገኘምራል ። ቀኝ ፳።

መጽሐፈ ሲራክ።

ምዕራፍ ፩።

ቀዳሚ ለኩላ ጥበብ እምነብ እግዚአብሔር ይኣቲ።

የአእምሮ ጠባይዕ መገኘቷ ከእግዚአብሔር ነው። ኩላ ማለቱ ለሁሉ ትሰጣለችና። ወምስ ሌሁ ሲል ነው። ከሱም ጋራ ትኖራለች። ለ ሁሉ ሰትሷጥ የምትኖር ስለሆነ ትሄሉ አለ። ሁለተኛም። የሕግ መገኘቷ ከእግዚአብሔር ነው። ኩላ ማለቱ አሥር ሆኖ ተሠርታለችና ከሱም ጋራ ነበረች። መሠራቷ በልበ ሥላሴ ስለ ታወቀ ነው። ሶስተኛም። የወልድ መገኘቱ ከእግ ሂአብሔር አብ ነው። ኩላ ማለቱ የሕዝብና የ አሕዛብን ሥጋ ስለ ተዋሐደ ነው። ከሱም ጋራ ነበረ፤ አራተኛም የመንፈስ ቅዱስ መገኘቱ ከ እግዚአብሔር አብ ነው። ኩላ ማለቱ ለሁሉ ይሰጣልና። ከሱም ጋራ ነበረ፤ አምስተኛም የ ፍጹም ሕግ፣ የፍጹም ወልድ፣ የፍጹም መንፈ ስ ቅዱስ መገኘት ከእግዚአብሔር አብ ነው። ኩሉ መለኮቱ ኃደረ በሥጋ ሰብእ እንዲል። ቂላ ፪ ፱። ሶስቱን ይዟቸው ይሄዳል። እእምሮ ጠባይዕን ወሦጣ ላዕለ ግብሩ ብሎ አስኪያ መጣት ብቅ አያደርጋትም።

ኖኖ ባሕር ወነጠብጣብ ዝናም ወመዋዕለ ዓ ለም መኑ ጎለቂ። የባሕር አሸዋን የዝናም ጠብታን አዝማነ ሥላሴንስ የቂጠረ ማነው። ሉዓሌ ሰማይ ወራሳብ ምድር ወዕመቀ ቀላይ ወለጥበብ መኑ ሰፈሮው።

የሰማይን ምጥቀት፣ የምድርንም ስፋት የውቅያ ኖስንስ ጥልቅነት፣ ለክቶና መጥኖ ያወቀ ማነው እንደዚህስ ሁሉ ጥበብን መርምሮ ያወቀ ማነ ው። የሕግ መሠራቷን የወልድንስ ሰው መ ሆኑን የመንፈስ ቅዱስንስ ለሰው መሰጠቱን ዓለም ሳይፈጠር ያወቀ ማነው።

ቀዳሚ ኩሉ ተፈጥረት ጥበብ።

ከሁሉ አስቀድሞ ሕግ ተሠራች። መሠራቷ በ ልበ ሥላሴ ስለ ታወቀ ነው። ሁለተኛ። ከሁሉ አስቀድሞ ወልድ ሰው ሆነ፤ ሰው መሆኑ እ ስቀድሞ በልበ ሥላሴ ስለ ታወቀ ነው። ሶስተኛ መንፈስ ቅዱስ ለሰው ተሰጠ መሰጠቱ አስቀ ድሞ በልበ ሥላሴ ስለ ታወቀ ነው።

ወሕሊና ለጥበብ ዘእምሩጥረተ ዓለም። ሕግ እንድትሠራ መታሰቧ ዓለም ሳይፈጠር ነው። ሁለተኛ ወልድ ሰው እንዲሆን መታሰቡ ዓለም፤ ሳይፈጠር ነው። ፫ኛም። መንፈስ ቅዱስ ለሰው እንዲሰጥ መታሰቡ ዓለም ሳይፈጠር ነው ሥርዋ ለጥበብ ለመኑ ተከሥተ።

የዘጠኙ ሕገጋት መዝሙሯ ኢታምልክ ለማ ን ተገለጸ፤ ሁለተኛ። የወልድ ቅድምናው ለማ ን ተገለጸ፤ ሶስተኛ። የመንፈስ ቅዱስ ቅድምና ው ለማን ተገለጸ።

ወመኑ አእመረ ምክራ። ዘጠኙንስ ሕ ገጋት ያወቀ ማነው። ሁለተኛ፤ የእግዚአብሔር ወልድን ሰው መሆኑን ያወቀ ማነው። ሶስተኛ፤ የመንፈስ ቅዱስን መሰጠቱን ያወቀ ማነው። አሐዱ ውእቱ ጥበብ ወፈድፋደ ግሩም ውእ ቱ ወይነብር ላዕለ መንበሩ ውእቱ።

ሕግ አንድ ነው። ምነው አሥር አይደለምን ቢሉ፤ አንዱን ቢያፈርሱት ዘጠኙ የማያድኑ ስለሆነ። እንደ ቤት ላንድ ሰው አሥር ደ ጃፍ ያለው ቤት ይኖረዋል። ዘጠኙን ዘግቶ አንዱን ቢተወው ዘጠኙ አያድኑትም ባንዱ ደጃፍ ሌባ ገብቶ ከኩተት እስከ ሽበት ያጠ ፈቀመውን ከብቱንም ሰውንም ይወስድበ ታል። እንደ ዳዊትም ይላሉ። ዳዊት ሁለቱን ሕገጋት ኢትዘመንና ኢትቅትልን ቢያፈርስ ስምንቱ አላዳኑትም። እሱም ሕግ ባፈረሱት እጅግ ግሩም ነው። ግሩም መከራ የሚያመ ጣባቸው ስለሆነ። ርእያ ኤፍሬም ለደዊሁ ወ ለጳዕሩ ይሁዳ እንዲል ሆሴዕ ፭ ፲፫። ጳደቅ

ሰው በክብር በባለሟልነትም ይኖራል።ሁለተኛ፣ሥላሴ በፈቃድና በሥልጣን በባሕርይም እንድናቸው።ወልድ መንፈስ ቅዱስም በነአርዮስና በነንስጥሮስ በነመቅዶንዮስም እጅግ ግሩም ነው።ፈርዶ ወደ ግሩም ገዝም የሚያወርዳቸው ስለሆነ። ወልድ መንፈስ ቅዱስም በቅድምና ይኖራል።

ወእግዚአብሔር ለሊሁ ፈጠራ ወርእያ ወሠራራ።

እርሱ እግዚአብሔር ሕግን ሠራት።አሥርም ሆና እንድትቁጸር አደረጋት።ሁለተኛም፣ወልድን ሰው እንዲሆን አደረገው።የፈቃድንም ትእዛዝ አዘዘው።ሰማዕኩ እንዘ ይኤዝዘ እግዚአብሔር ለእግዚአብሔር ወይብሎ ኅልፍ እንተ ሰበዓቱ አናቅጸ ሰማያት ወረድ ዲቤሁ ለመልአክሞት እንዲል።ዕርገተ ኢሳይያስ፣ከአምስት ሽህ አምስት መቶ ዘመንም በኋላ ሰው እንዲሆን አደረገ።ሁለተኛ፣በሶስት ክንድ ተስንዝር ቁመት እንዲወሰን አደረገ።ሶስተኛም፣መንፈስ ቅዱስን ከምስት ሺ አምስት መቶ ዘመን በኋላ እንዲሰጥ አደረገ።

ወምጣ ላዕለ ክሉ ግብሩ ምስለ ክሉ ዘሥጋ በከመ ሀብቱ ወወሀበሙ ለክሉሙ እለ ያፈቅርዋ።

ቀዳሚሃ ለክሉ ጥበብ እምነብ እግዚአብሔር ይአቲ ብሎ ጉንጦ ትቷት ነበርና አእምሮ ጠባይዕን አመጣት።ከሥጋዊና ከደማዊ ሁሉ ጋራ ልትኖር እንደ ቸርነቱ በፍጥረቱ ሁሉ አሳደራት።ይልቁንም ለሚወዷት ሰዎች ሁሉ እሷን ሰጣቸው።ሁለተኛ፣ሕግን ሥጋዊና ደማዊ ሰው ሁሉ ሲጠብቃት ልትኖር እንደ ቸርነቱ ለሁሉ ሠራት፤ለሚወዷትም ሰዎች እሷን ሠርቶ ሰጣቸው።ሶስተኛም፣ወልድን ከሥጋዊና ከደማዊ ሁሉ ጋራ ሊኖር እንደ ቸርነቱ የሕዝብንና የአሕዛብን ሥጋ እንዲወሐድ አደረገ።አራተኛም፣መንፈስ ቅዱስን በሥጋዊና በደማዊ ሁሉ አድሮ ሊኖር እንደ ቸርነቱ በፍጥረቱ ሁሉ አሳደረው።በሰው ብቻ

ነው እንጂ በሌላው ሁሉ አይደለም።ወዝንቱ ቃል ኢይሠወጥ ላዕለ ክሉ ለባስያነ ሥጋ እንዲል።ሁለተኛ፣ሀብተ መንፈስ ቅዱስም እንደ ሃይማኖቱ ጽናት እንደ አእምሮው ስፋት ተመጥኖ ተመጥኖም ይሰጣልና በከመ ሀብቱ አለ።በከመ ይደልዎ ይበቀሉ እንዲል።፩ ቆሮ ፲፪ ፯።ለሚወዱትም ሁሉ ጥበብን ገለጸላቸው።

፲፩ ፈሪህ እግዚአብሔር ክብር ውለቱ ወምክህ ወትፍሥሕት ውለቱ ወአክሊለ ኃሤት።

እግዚአብሔርን መፍራት ማምለክ የሥጋና የነፍስ ክብር ነው።የሚያስመክም ነው።ትም ክሕት እንደ ኤልያስ ነው።ሕያው እግዚአብሔር አምላክ ኃይል አምላክ እስራኤል ዘቆምኩ ቅድሚሁ ከመ ኢይወርድ ዝናም ዘእንበለ በቃለ አፋየ እንዳለ።፩ ነገሥ ፲፯ ፩።ደስታም ነው።ደስ የሚያሰኝም ዘውድ ነው።ያ እንዲያስከብር ያስከብራል ሲል ነው።

፪፫ ፈሪህ እግዚአብሔር ትፍሥሕተ ልብ ውለቱ ወይሁብ ሐሤተ ወያስተፈሥሕ ወያነውን መዋዕለ ሕይወት።

እግዚአብሔርን መፍራት የልብ ደስታ ነው።ፍጹም የሥጋና የነፍስን ደስታ ይሰጣል።በሕይወትም ያኖራል።

፪፭ ለፈሪሃ እግዚአብሔር ይሣኒ ደኃሪቱ ወይትባረክ አመ ዕለተ ሞቱ።

እግዚአብሔርን የሚፈራ ሰው ፍጻሜው ያምርለታል፤እንደ ኢዮብ፣ከደዌው ተፈውሶ ልጅ የልጅ ልጅ አይቶ ይሞታል።ወርእየ ኢዮብ ደቂቆ ወደቂቅ ደቂቅ እስከ ሣልስ ወራብዕ ትውድ እንዳለ።ኢዮብ ፴፪ ፲፯።በሞቱም ጊዜ ይከብራል።እንደ ዳዊት፣ሳልሞት ልጄን እንግሠህ ዓይኔን በይኔ ያሳየኸኝ ብሎ አመሥግኖ በሞቱ ጊዜ አክብሮታል።ይትባረክ እግዚአብሔር አምላክ ጽኑል ዘወሀበ ዮም ለገብሩ ዘርአ ዘይነብር ዲበ መንበርየ እንዘ ይፈለያ አዕይንትየ እንዲል ፩ ነገሥ ፩ ፵፰።

ቀዳሚሃ ለጥበብ ፈሪሃ እግዚአብሔር ወትፈ

ጥረት ምስለ ምዕመናን እምክርሠ እሞሙ ።
 የጥበብ መዝሙረ እግዚአብሔርን መፍራት
 ነው ። እግዚአብሔርን መፍራት የጥበብ መዝ
 ሙረ ነው ። ሁለተኛም የዘጠኙ ሕገጋት አበጋ
 ዝ ኢታምልክ ነው ። ኢታምልክ የዘጠኙ ሕ
 ገጋት አበጋዝ ነው ። አእምሮ ጠባይዕ ከናታቸ
 ው ማገፀን ከተወለዱ ገምሮ ከምዕመናን ጋራ
 ልትኖር በሁሉ አደረች። እንደ ኤርምያስና
 እንደ ዮሐንስም ይላሉ። ኤር ፩ ፭ ሉቃ ፩፻፵፬።
 ሁለተኛ ፡ ከናታቸው ማገፀን ከተወለዱ ገም
 ሮ ምዕመናን ሲጠብቁት ልትኖር ሕግ ተሠራ
 ች ። ሶስተኛም ፡ ወልድ ከናታቸው ማገፀን ከ
 ተወለደ ገምሮ ከምዕመናን ጋራ ሊኖር ሰ
 ው ሆነ እሞሙ ያላት እመቤታችን ነች የፍ
 ቅር ያደራ እናታችን ነችና ዮሐ ፲፱ ፳፮ ።
 ሁለተኛ እሙ ይላል ። አራተኛም ፡ ከናታቸው
 ማገፀን ከተወለዱ ገምሮ ከምዕመናን ጋራ ሊ
 ኖር መንፈስ ቅዱስ ተሰጠ ።

፲፭ ወምስለ እገለ እመሕያው ተፈጥረት መሠረተ
 ዓለም ወተአምነት ምስለ ዘርዖሙ ።
 ሕግ ከሰው ጋራ ልትኖር ዓለም ሳይፈጠር ተ
 ሠራች ። መሠራቷ በልበ ሥላሴ ስለታወቀ ነ
 ው ። ሕንፃም በመሠረት እንዲጸና ሰው በሕግ
 ይጸናልና የሰው መሠረት ሕግ ተሠራች ። ሁ
 ለተኛም ፡ ወልድ ከሰው ጋራ ሊኖር ዓለም ሳ
 ይፈጠር ሰው ሆነ ። ሰው መሆኑ ቀድሞ ስለታ
 ወቀ ነው የዓለሙም መሠረት እሱ ነውና የዓ
 ለም መሠረት ወልድ ሰው ሆነ ። ሶስተኛም ፡ መ
 ንፈስ ቅዱስ በሰው አድሮ ሊኖር ዓለም ሳይፈ
 ጠር ተሰጠ ። ለሰው መስጠቱ ቀድሞ ስለታወ
 ቀ የዓለሙም መሠረት እሱ ነውና የዓለም መ
 ሠረት መንፈስ ቅዱስ ተሰጠ ። ከልጆቻቸውም
 ከልጅ ልጆቻቸውም ጋራ ሲጠብቁትና ስትጠ
 ብቃቸው ልትኖር የታመነች ሆነች ።

፲፮ ጸጊቦታ ለጥበብ ፈሪሃ እግዚአብሔር ወታረው
 ዮሙ እምነ ቀምሐ ።
 እግዚአብሔርን መፍራት ጥበብን መጥገብ ነው
 ጥበብን መጥገብ እግዚአብሔርን መፍራት ነ

ው ። ከፍሬዋም ታጠግባቸዋለች ። አለ ግሡ ተ
 ናግሮታል ። እንዳለም ይሆናል እንደ ቀጋና እ
 ንደ ወይን ያለው ተጠምቆ ይጠጣልና አብዝ
 ታ ጥበብን ትገልጽላቸዋለች ሲል ነው ።

፲፯ ምሉዕ ትፍሥሕት ውስተ አብያቲሃ ወውስተ
 አዕፃዲሃ ምሉዕ ፍሬ ።

በማደጋቸዋ በጸድቃን ደስታ ይመላል ። በ
 መምራንም ልቡና ትምሮት መልቷል ።

፲፰ አክሊላ ለጥበብ ፈሪሃ እግዚአብሔር ወያመ
 ጽኑ ለሰላም ወደፈውሳ ወየሐዩ ።

የጥበብ ዘውዲ እግዚአብሔርን መፍራት ነ
 ው ። እግዚአብሔርን መፍራት የጥበብ ዘውድ
 ነው ። እግዚአብሔርን ካልፈራ ጥበቡ ይናቃል
 ና ። ፍቅርና እንድነትንም ያመጣል ። ከደዌ ሥ
 ጋና ከደዌ ነፍስ መጻንን በሕይወት መኖርን
 ም ያመጣል ። ሁለተኛ ፡ ፍቅር እንድነትን ያ
 መጣል ። ከደዌ ሥጋና ከደዌ ነፍስ አድኖ በ
 ሕይወት ያኖራል ።

፲፱ ወርእያ ፈጣሪሃ ወሠፈራ ም ፩ ፱ ። ወአውኃዘ
 ነቅዓ አዕምሮ ወምክር ወጥበብ ወአዕቡዮሙ ለ
 እለ ያጸንዕዋ ወአክበሮሙ ።

እውቀትንና ምክርን ጥበብንም ገለጸ ። ሁለተ
 ኛም ፡ የእውቀትንና የምክርን የጥበብንም መ
 ገኛ ገለጸ ። ሶስተኛም ፡ ምክርና ጥበብን ማወቅ
 ን ። አራተኛም ፡ ጥበብ ያለው ምክርን ማወቅ ገለ
 ጸ ። አጽንተው የያዟትንም ፈጽሞ አከበራቸው
 ሥርዋ ለጥበብ ፈሪሃ እግዚአብሔር ወአእፁ
 ቂሃኒ ያነውሳ መዋዕለ ሕይወት ።

በዚህም ይገምራል ። የጥበብ ስሯ መሠረቷ
 እግዚአብሔርን መፍራት ነው ። እግዚአብሔርን
 መፍራት የጥበብ ሥሯ መሠረቷ ነው ። ሁለ
 ተኛም ፡ የዘጠኙ ሕገጋት መዝሙረ ኢታምል
 ክ ነች ። ኢታምልክ የዘጠኙ ሕገጋት መዝ
 ሙረ ነች ። ዘጠኙም ሕገጋት ከኢታምልክ አ
 ንደ ሆነው በሕይወት የሚኖሩትን ዘመን ያ
 ረዝማሉ ። እንደ ሕዝቅያስ ። ወናሁ ወሰኩክ ላ
 ዕለ ከራማቲክ አሠርተ ወሐምስተ ዓመተ ።
 ፪ ነገሥ ፳ ፯ ።

፳፩ አይክል መዓትም ወዓማጺ ጸዲቀ እስመ በ
ጊዜ ይትመዓዕ ይከውኖ ድቀቱ።

ቁጡ አመጸኛም ሰው እስኪሞት ድረስ ም
ግባርንና ሃይማኖትን ሠርቶ አይጸድቅም፤ በተቁጣ ጊዜ ፈጥኖ ይጠፋልና።

፳፪ እስከ ተኃልፍ ጊዜሃ ተዓገሣ ለመዓት ወደ
ኅረ ታስተፈሥሐክ።

ለዜህ ምን ይበጃል ትለኝ እንደሆነ ጊዜዋ እስ
ኪያልፍ ድረስ ቁጣን ታገሣት፤ ቁጭትና መረ
ቅ ለጊዜው ይጣፍጥ እንዲሉ፤ ኃላ ግን ደስ ታ
ሰኝሃለች።

፳፫ እስከ ትረከብ ጊዜህ ኅባዕ ነገረክ ወይትናገሩ
ብዙኃን በጥበብክ።

ጊዜ እስከታገኝ ድረስ ነገርህን አትናገር
አይሰማልህምና። ብዙዎች ሰዎችም ጥበብህን
ይናገራሉ፤ እገሌ ጻኛ ሲያገኝ ተናግሮ ነገ
ሩ ቀናው ይሉሃል። ጻኛ ሲገኝ ተናገር ውሀ
ሲጠራ ተሻገር እንዲሉ። ሁለተኛ፤ ብዙዎች
ሰዎች በጥበብህ ጸንተው ይጨዋወታሉ።

፳፬ ውስተ መዛግብቲሃ ለጥበብ ትምህርተ አም
ሳል፤ ያስቁርሮ ኃጥእ ለፈራሄ እግዚአብሔር። በጥበብ ማደጃዎች በመምራን ዘንድ በማር በ
ሸንኮር መስለው የሚያስተምሩት ትምህርት ይ
ገኛል። ኃጥዕ ሰው እግዚአብሔርን የሚፈራ
ውን ጸድቁን ይንቀዋል። ሁለተኛም፤ በማር በ
ሸንኮር መስሎ ሲያስተምር አይቶ እግዚአብ
ሔርን የሚፈራውን መምር ይጠላዋል ምን
አልሁ ብሏል ይለዋል።

፳፭ ለእመ ታፈቅራ ለጥበብ እቀብ ትእዛዝ ወእ
ግዚአብሔር ይሁብክሃ።

ሕግን ከወደድካት ሥራቷን ጠብቅ። ሁለተኛ
ም፤ ወልድ መንፈስ ቅዱስንም ከወደድህ ሕ
ጉን ጠብቅ። እግዚአብሔርም እሷን ይሰጥኛል
ሰውም ይሆናል። እንድትጠብቃት እንድታም
ነውም ያደርግሃል ሲል ነው።

፳፮ ጥበብኒ ወአእምሮኒ ፈሪሃ እግዚአብሔር ው
እቱ ወፈቃዱኒ ሃይማኖት ወየዋሃት።

ጥበብ እውቀት ይሉሃል እግዚአብሔርን መ

ፍራት ነው። እግዚአብሔርን መፍራት ጥበ
ብና እውቀት ነው። ፈቃዱም ሃይማኖትና የ
ዋህነት ነው።

፳፯ አትርሣዕ ፈሪሃ እግዚአብሔር።

ሃይማኖትም ያልሁት እግዚአብሔርን መፍራ
ትና ማምለክ ነው። ይኸን አትርሳ። ወሶበ አ
ኮ በፍርሃተ ይስሐቅ አቡየ እምፈነውከኒ ዕ
ራቅየ እንዲል። ዘፍ ፴፩ ፵፪

፳፰ ወኢትጸመዶ በክልሉ ልብ።

አንድ ጊዜ ወደ ገዳም አንድ ጊዜም ወደ
ዓለም እያልህ እገዛለታለሁ አትበል።

፳፱ እንዘ ትናፍቅ ወኢትደቅ ውስተ አፈ ሰብእ
ወዕቀብ ከናፍሪክ።

ይህ ገድል ይጠቅምን አይጠቅም ብለህ እየ
ተጠራጠርህ አትገዛለት። እንደህም እያደረግ
ህ አንድ ጊዜ ወደ ገዳም አንድ ጊዜም ወ
ደ ዓለም ይላል፤ እገሌ ቀዋሚ አይደለም ተ
ብለህ በሰው አፍ አትሃሳ። አንድ ጊዜ አንድ
ነገር አንድ ጊዜም አንድ ነገር ከመናገር ከ
ንፈርህን ጠብቅ።

ወኢታዕቢ ርእሰክ ከመ ኢትሕሠር ወከመ
ኢትደቅ ነፍሰክ ወይከሥተክ እግዚአብሔር
ኅቡዓቲክ ወበማዕከል ብዙኃን ያወድቀክ እስ
መ በፍርሃተ እግዚአብሔር አመጸእክ ወም
ሉዕ ጉሕሉት ውስተ ልብክ።

ራስህንም አታዙራ እንዳትዋረድ ሰውነትህ
ም እንዳትጠፋ። ምንዋ ብኮራ ትለኝ እንደሆነ
ሠውረህ የሠራኸውን እግዚአብሔር ይገልጽ
ብሃል። በብዙዎች ሰዎች መካከልም ያዋርድሃ
ል። ብኮራና ብታበይ ይፈርድብኛል ብለህ እ
ግዚአብሔርን በመፍራት ወደ ብዙዎች ሰዎ
ች አልመጣህምና። መንገል፤ ብዙኃን ያለበት
ነው። በልብህም ቢስነት መልቷልና።

ምዕራፍ ፪

ወልድየ ለእመ ሐርክ ትትቀነይ ለእ
ግዚአብሔር አስተዳሉ ነፍሰክ ለሕማም።

፩ ልጄ ለእግዚአብሔር ትገዛ ዘንድ ወደ ምና ኔ ብትሄድ ሰውነትህን ለመከራ አዘጋጅ ።

፪ ዕጸበ ገዳም እንዳለብህ አውቀህ ሂድ ። ሁለተኛ ም ፡ ልጄ ለእግዚአብሔር ትገዛ ዘንድ ወደ ሰ ማዕትነት ብትሄድ ዓይንህን ለፍላት እጅ እግ

፫ ርህንም ለበለት አዘጋጅ ። ይህ እንዳለብህ አ ውቀህ ሂድ ሲል ነው ። በትምርት የሚወል ደውን ሁሉ ልጄ ይላል ።

፬ ወአርትዕ ልበክ ወተዓገሥ ወኢትትወላወል ወለእመ ተመንደብክ ኢትናፍቅ ። ልብህንም አቅንተህ ሳትወላወል መከራውን ታገሥ ።

፭ ምንም ብትቸገር እንዴህ ያለ ገድል ይጠቅ ምን አይጠቀም ብለህ አትጠራጠር ።

፮ ዳዕሙ ትልም ለእግዚአብሔር ወኢትነድኅ ከ መ ትብዛኅ ሕይወትክ በደኃሪትክ ።

፯ እግዚአብሔርን ተከተለው እንጂ ። ሁለተኛ ፡ ነገር ግን ለእግዚአብሔር ብለህ መከራውን ተከተለው ። ክብርህም በፍጻሜህ ትበዛልህ ዘ ንድ አትተው ። ትትበዛህም ይላል ክብርህ ፍጹም ይሆንልህ ዘንድ ።

፱ ወተወከፍ ነሱ እንተ በጽሐተክ ወተዓገሥ በመዋዕለ ተጽናስክ ።

፲ የመጣብህንም መከራ ሁሉ በምሥጋና ተቀበ ል ፤ ከክብርም በተቸገርህበት ወራት መከራ ወን ታገሥ ።

፲፩ አስመ በእሳት ያሜክርዎ ለወርቅ ወለብእሲኒ ጸድቅ በሕማመ ተጽናስ ያሜክርዎ ።

፲፪ ወርቁን በእሳት እንዲፈትኑት ጸድቁንም ሰው ሥላሴ በመከራ ይፈትኑታልና ።

፲፫ ተአመኖ ዳዕሙ ለእግዚአብሔር ወይረድአክ ወአርትዕ ፍናዊክ ወተወከል ቦቱ ።

፲፬ እግዚአብሔርን ብቻ እንዲረዳህ እመነው በ ሱም አምነህ ስራህን አቅና ።

፲፭ አለ ትፈርህም ለእግዚአብሔር ጽንሕዋ ለም ሕረቱ ወኢትትገኝሁ እምኔህ ከመ ኢትደቁ እግዚአብሔርን የምትፈሩት ሰዎች ቸርነቱን ጠብቋት ፤ ጠብቃችኋትም እንድትቀሩ አሱን ደጅ ከመጥናት አትራቁ ።

፲፮ አለ ትፈርህም ለእግዚአብሔር ተአመንዎ ወ ኢትጎጉሉ ዕዜተክሙ ።

፲፯ እግዚአብሔርን የምትፈሩት ሰዎች ዋጋችሁ ን እንዳታጡ እመኑት ።

፳ አለ ትፈርህም ለእግዚአብሔር ተሰፈውዋ ለሠ ናይቱ ወትፍሥሕተ ምሕረቱ ዘለዓለም ።

፳፩ እግዚአብሔርን የምትፈሩ ሰዎች ቸርነቱን ተ ሰፋ አድርጓት ለዘለዓለም በሚሆን ቸርነቱም የሚገኘውን ደስታ አለኝታ አድርጉ ።

፳፪ ርእዩ ቀደምተ ዓለም ወአእምሩ መኑ ዘተአ መነ በእግዚአብሔር ወተኃፍረ ፡ ወመኑ ዘተአ ገሠ በፈረሆቱ ወገደሮ ፡ ወመኑ ጸውዖ ወተጸ መዋ ።

፳፫ ለዚህ ማን አብነት አለን ትሉኝ እንዴሆነ ከ ናንት አስቀድሞ የነበሩትን እዩ ፡ አብነትም አ ድርጉ ፤ በእግዚአብሔር አምኖ ያፈረ ማነው አ ብርሃምን ነው ። እሱንስ በመፍራት መከራው ን ታግሦ በመከራው እንደጣለው የቀረ ማ ነው ፤ ኢዮብን ነው ። ለምኖትስ ቸል ያለው ማነው ፤ ዳዊትን ነው ።

፳፬ አስመ መሐሪ ውለቱ እግዚአብሔር ወመስተ ሣህል የኃድግ ኃጢአተ ወያድኅን በዕለተ ም ንዳቤ ።

፳፭ እግዚአብሔር ቸር ርኅሩኅም ነውና ኃጢአት ን ይቅር ይላል በመከራም ቀን ያድናል ።

፳፮ አሌ ሎቱ ለልብ ዘይናፍቅ፡ ወለእደው ጸዋጋ ት ወለኃጥዕ ዘክልዔ ግዕዙ ፡ ወምከዕቢተ የሐ ውር ።

፳፯ ይህ ገድል ምናኔ ይጠቅምን አይጠቅም ብሎ ለሚጠራጠር ልብ ወዮለት ፤ ለክፉዎችም ህዋ ሳት ወዮላቸው ፤ ስራውም ሁለት ለሆነ ለኃጥ ዕ ሰው አንድ ጊዜ ወደ ገዳም አንድ ጊዜ ም ወደ ዓለም ለሚሄድ ወዮለት ።

፳፰ አሌሎ ለልብ ዘይናፍቅ አስመ ኢተአመነ ወ እንበይነዝ ኢያመስጥ ።

፳፱ ለሚጠራጠር ልቡና ወዮለት ፡ አላመነምና ስለ ዚህም ንገር ከፍጹ አያመልጥም ።

፴ አሌ ሎሙ ለአለ ኃጉሉ ዕዜቶሙ ወምንተ

ይሬስዩ አመ ይትመዩጦሙ እግዚአብሔር ። ከዓለም ወደ ገዳም ፤ ከገዳምም ወደ ዓለም እ ያሉ ዋጋቸውን ላጡ ሰዎች ወዮላቸው ። እግ ዚአብሔርስ ከምሕረት ወደ መዓት በተመለ ሰባቸው ጊዜ ምን ያደርጉ ይሆን ።

፲፭ አለ ይፈርህም ለእግዚአብሔር ኢይረስቡ ቃ ሎ ወእለ ያፈቅርዎ የአቅቡ ትእዛዝ ወፍናዊሁ እግዚአብሔርን የሚፈሩ ሰዎች ቃሉን አይዘ ነጉም የሚወዱትም ኢታምልከንና ዘጠኙን ሕገጋት ይጠብቃሉ ።

፲፮ አለ ይፈርህም ለእግዚአብሔር የኃሥሡ ፈቃ ዩ ወእለ ያፈቅርዎ ይትሬወዩ ሕጎ ። እግዚአብሔርን የሚፈሩ ሰዎች ፈቃዱን ይፈ ልጋሉ የሚወዱትም ሕጉን ይሠራሉ ።

፲፯ አለ ይፈርህም ለእግዚአብሔር ያስተዳልዉ ል በሙ ወያሐምምዋ ለነፍሰሙ በቅድሚሁ ። እግዚአብሔርን የሚፈሩት ጸድቃን መከራን ቢቀበሉ ጸጋን ክብርን እንዲያገኙ እውቀው በ ሱ ፈቃድ ሰውነታቸውን ለመከራ አሳልፈው ይሰጣሉ ። ሁለተኛም እግዚአብሔርን የሚፈሩ ት ሰማዕታት በሱ ፈቃድ ዓይናቸውን ለፍላ ት እጅና አግራቸውን ለስለት ይሰጣሉ ።

፲፰ ንደቅ ውስተ እደ እግዚአብሔር እምንደቅ ውስተ እደ እንለ እመሕያው አስመ በከመ ዕባዩ ከማሁ ምሕረቱ ። በሰው እጅ ከንወድቅ በእግዚአብሔር እጅ ብ ንወድቅ ይሻለናል ብለው ። ቸርነቱ እንደ ገናን ነቱ መጠን ነውና ፤ ሁለተኛም ንደቅ ውስተ እ ደ እንለ እመሕያው እምንደቅ ውስተ እደ እ ግዚአብሔር ይላል ። ሰውን ፈርተን በጋሃነም ከንወድቅ እግዚአብሔርን ፈርተን በዐላውያ ን እጅ ብንወድቅ ይሻለናል ብለው ። ሲራክ እንዲህ አለ ። ዳዊትም ይኔይሰኒ እደቅ ውስተ እደ እግዚአብሔር አስመ ብዙኅ ውለቱ ም ሕረቱ ወኢይደቅ ውስተ እደ እንለ እመሕያ ው አለ ። ዩሳሙኤል ፳፬ ፲፬ ። እንደምን ነው በሉ በዚህ ዓለም ግን ዳዊት እንደ ተናገረው ነው ፤ ሉሌሁና ለሰው ሲገዙ ከመኖር ዕባቢ ገ

ዳምን ታግሦ ለእግዚአብሔር መገዛት ይሻላ ልና እንዲህ አለ ። በወዲያኛው ዓለም ሲራክ እንደ ተናገረው ነው በሰው እጅ መውደቅ አይገኝም እንጅ በገኝ በእግዚአብሔር እጅ ከመውደቅ በሰው እጅ መውደቅ ይሻላልና ።

ምዕራፍ ፫ ።

ሊተ ለአቡከሙ ስምዑኒ ወከመዝ ግ በሩ ከመ ትሕየወ

ልጆቹ እኔን አባታችሁን ስሙኝ ። ስምታችሁ ም በሕይወት ትኖሩ ዘንድ እንዴህ አድርጉ እስመ አክበረ እግዚአብሔር አበ ላዕለ ውሉ ድ ። ወአእበዩ ዙነኔሃ ለእም ላዕለ ደቂቃ ። እግዚአብሔር አባትህንና እናትህን አክብር ብ ሏልና ። ዘፀአ ፳ ፲፪ ።

፫ ዘያከብር አባሁ ይትኃደግ ሉቱ ኃጢአቱ ። አባቱን የሚያከብር ኃጢአቱ ይሠረደለታል ። አባቱንና እናቱን ከከበረ ረድኤት አይለየውም ረድኤትም ካልተለየው ኃጢአትን አይሠራምና ቢሠራም የሚሠረደለት ስለ ሆነ አስቀድሞ ያለ መርዳቱ ፍጻ ይቀልለታል ሲል ነው አባቱንና እናቱንም ባያከብር ዕዳ ይሆንበት ነበርና ። ወከመ ዘያከብር መዝገበ ዘያከብራ ለእሙ ። እናቱን የሚያከብር ድልብን እንደሚያደልብ ያለ ነው ያ አጣሉ እንዳይል ዋጋውን አጣ ለሁ አይልም ።

፭ ዘያከብር አባሁ ይትፈጣሕ በውሉዱ ወበዕለ ተ ጸሎቱ ይሰምዎ ፈጣሪሁ ። አባቱን የሚያከብር ልጆቹ ሲያከብሩት አይቶ ደስ ይለዋል በጸለየም ጊዜ ፈጣሪው ፈጥኖ ይሰማዋል ።

፮ ዘያከብር አባሁ ይነውኅ መዋዕሊሁ ወዘይሰም ያ ለእግዚአብሔር ያዐርፋ ለእሙ አባቱንና እናቱን የሚያከብር ዘመኑ ይረዝም ለታል አክብር አባክ ወእመክ ያለ እግዚአብ ሔርንም የሚሰማው አባቱንና እናቱን ይረዳል ወከመ አግብርቲሁ ይትቀነይ ለዘወለዶ ። ለወለደውም ላባቱ እንደ ባሯ ይገዛል ።

፳ በቃልከኒ ወበምግባሪከኒ አክብሮ ለአባክ ከመ ትብጻሕክ በረከቱ ።

በረከቱ ያደርብህ ዘንድ ቢኖርህ ሰጥተህ በይ ኖርህ በጎ ተናግረህ አባትህን አክብረው ።

፱ መድኅረ አብ ያጸንዕ አብያተ ውሉድ ወመር ገመ እም ይሄሩ መሠረተ ።

እንዲህ አይምሰላህ የአባት ምርቃት የልጆችን ቤት ያጸናል የናትም መርገም ሥር መሠረትን ያጠፋል ።

፲ አትትመክሕ በአስተሐቅሮ አዙክ እስመ አይ ከውነክ ምክሐ አስተቃቅሮ አቡክ ።

አባትህን በመናቅ አትመክ፤ ደስም አይበላህ አባትህን መናቅ ደስታ አይሆንልህምና ።

፲፩ እስመ በክብረ አቡሁ ይከብር ሰብእ ። ወኃሣ ፲፪ ሩ ለሰብእ በአስተሐቅሮታ ለእሙ ።

ሰው በባቱ ክብር የመኩንን እገሌና የወይዘ ሮ እገሊት ልጅ ተብሎ የሚከብር ስለሆነ ። ዳግመኛም አባቱ በያከብረው የሚከብር ስለ ሆነ መዋረዱም እናቱን በመናቁ ስለሆነ ።

፲፪ ወልድየ ፀር ርስዓኒሁ ለአቡክ ወኢታኅዝኖ በሕይወቱ ።

ልጄ አባትህን በረጀ ጊዜ እርዳው በረጀ ጊ ዜ ብሎኛል ብለህ በሕፃንነቱም ሳለ አታሳዝ ነው ።

፲፫ ወእመኒ ልህቀ ወኃጥዓ ልቦ አሆ በሎ ለግዕ ዙ ወአክብሮ በአምጣኝ ትክል፤ ወኢታስተአ ክዩ በርስዓኑ ።

እርጅቶም አእምሮውን በጣ ጊዜ እሺ በለው ፀሐይ በእንቅብ አግብተህ አሙቀኝ ውህም በወንፊት አምጣልኝ ነፍስም ግደል ቢልህ እሺ በለው ኋላ ይዘነጋዋልና ። የተቻለህንም ያህል ሰጥተህ አክብረው ጩረቲ ዝግባም አ ትበለው ።

፲፬ እስመ ምጽዋቱ ለአቡክ ዕሄተ ኢትትረሣዕለ ከ ። ወህየንተ ኃጢአት ትትሐነጽ ለክ ጽድቅ ። አባትህ በማርና በወተት በፍትፍትም ማሳደጉ አይዘንጋህ ። ሁለተኛም አባትህን መርዳትህ ዋጋ በማሰጠት ጊዜ አትዘነጋብህምና ። እንዴህ

ያደረግህ እንደሆነ ስለ ኃጢአት ፈንታ ረድ ኤት ትሰጥሃለች ። አባቱን ታከበረ ረድኤት አ ይለየውም ረድኤትም ካልተለየው ኃጢአት አ ይሠራምና ቢሠራም ይሠረይለታል አስቀድሞ ያለመርዳቱ ዕዳ ይቀልለታል ሲል ነው አባቱ ንም በያከብር ዕዳ ይሆንበት ነበርና ። ም ፫፻ እይ ።

ወበዕለተ ምንዳጩክ ይዜከራ ለክ ከመ ይመ ስም ፀሐይ ለበረድ ከማሁ ይትመሰዋ ኃጣው ኢክ ።

በመከራህም ቀን ሥራህን ያስብልሃል ። በረድ ፀሐይ ሲወጣ ቀልጦ እንዲጠፋ ኃጢአትህ እ ንዴሁ ይሠረይልሃል ።

፳፭ ጽሩፍ ውእቱ ዘይገድፎ ለአቡሁ ወርጉም ው እቱ በኅብ እግዚአብሔር ዘያምዕዓ ለእሙ ።

አባቱን የማይረዳ እናቱንም የሚያሳዝናት በ እግዚአብሔር ዘንድ ሐር እምኔየ የሚባል ር ጉም ነው ።

፲፯ ወልድየ በሃይማኖትክ ያስተርኢ ምግባሪክ ወያፈቅሩክ እደው ጸድቃን ።

ልጄ ሥራህ በሃይማኖትህ ይገለጽ፤ በውዳሴ ከ ንቱ ማለት አይደለም ። ምግባሩ የማረው ሃይ ማኖቱ ቢያምር ነው ይባላል። በዝቶም ከተሠ ሬ ሳይገለጽ አይቀርምና። እንዴህም ያደረግህ እንደሆነ ደጋግ ሰዎች ። ሁለተኛም ድሆች ይ ወዳሃል፤ ዝራዕ እክለክ ውስተ መቃብረ ጸድ ቃን እንዲል። መቢት ም ፬፻፲፯። ዕድው ጸድቃን የሀልጢ ውስቱ ምሳሕክ እንዲል ። ም ፫፻፲፯ በአምጣኝ ዕበይክ ከማሁ አትሕት ርእሰክ ።

እንደ ገናንነትህ መጠን ራስህን አዋርድ ።

ወትረክብ ዕሄተክ በኅብ እግዚአብሔር ። ዋጋህንም በእግዚአብሔር ዘንድ ታገኛለህ ።

፳ እስመ ዓቢይ ግብሩ ለእግዚአብሔር ወይሴባ ሕ በላዕለ ቅዱሳን ወትሐታን ።

የእግዚአብሔር ፍርድ ልውጥ ነውና አንተን አጥፍቶ በትሐቱ ይመሠገናል ።

፳፩ ኢትሳሥሥ ዘይጸንዓክ ወኢትሕትት ዘአይ ትከሃለክ ።

ከዘመናይ ጋራ መከራከርን አትፈልግ የማይቻልህንም ነገር አትመርምር ። ሁለተኛ ባሕር የሥላሴን እመረምራለሁ አትበል ።

፳፪ ሐሊ ዳዕሙ ዘተአዘዝከ ወዘጎቡዕስ ኢያስተኅ ልፈክ ።

ቢጠራህ አቤት ቢልክህ ወዴት በል እንጂ። ወደ እልፍኙ ግን አያሳልፍህም ። ሁለተኛም ሕጉን አስብ እንጂ ወደ ምሥጢሩም አያሳልፍህም ። ፪ኛ ኢያስተልገፍክ ይላል ወደ እልፍኙ ወደ ምሥጢሩ አላለፍኩ ብለህ አያሳዝንህ አልቦሙ ትልሐፍ ምስለ ሰብአ ሶርያ እንዳለ ።

፳፫ ኢትትኃሥሥ በብዝኃ ምግባሪክ እስመ ፈድፋድ እምነ ሰብአ ዘአርአዩክ ለክ ።

ገድል ገብተህ ባሕርየ ሥላሴን እመረምራለሁ አትበል ። ከሰው ይልቅ የገለጹልህ አይደለምና ወለብዙኃን አስሐቶሙ ትዝሕርቶሙ ።

፳፬ እንዲህ አይምሰልህ ብዙዎችን ሰዎች ባሕርየ ሥላሴን መመርመራቸው አሳታቸው ።

፳፭ ወለብዙኃን አውደቆሙ ትዕቢተ ልቦሙ ።

የልቡናቸውም ምርመራ ብዙዎች ሰዎችን አጠፋቸው ። እንደ አርዮስ እንደ ንስጥርስ ነው ዘይፈትዋ ለመንሱት ባቲ ይመውት ልብ እኩይ ይደዊ በደኅሪቱ ።

፳፮ ባሕርየ ሥላሴን መመርመርን የሚወድ ሰው በሱዋ ይቀሠፋል ተጠራጣሪ ልቡና በፍጻሜው ይስታል ።

፳፯ ልብ እኩይ ይትቀሠፍ በሕግም ወኃጥዕስ ይቋስክ ኃጢአተ በላዕለ ኃጣውኢሁ ። ከሃዲ ልቡና በክህደት ይኖራል ። ኃጥዕም ሰው በኃጢአት ላይ ኃጢአትን ሲጨምር ይኖራል ። ሁለተኛ ንስሐ አይገባም ።

፳፰ መንሱቶሙ ለእቡያን አልባቲ ፈውስ እስመ እኩይ ተክል ገብረ ላዕሌሆሙ ሥርወ። ባሕርየ ሥላሴን ለሚመረምሩ ሰዎች ለኃጢአታቸው ሥርየት ለክህደታቸውም ሚጠት የላቸውም ክህደት ስር ሰዶባቸዋልና ።

፳፱ ልብ ጠቢብ ይፈክር አምሳለ ወዕዝነ ማዕምር ትፈቱ ጥበቡ ።

የብልህ መምር ልቡና ግን ይኸን ሁሉ ሳይፈልግ በማርና በሸንካር መስሎ መተርጉምን ያስባል ። ያዋቂም ደቀ መዝሙር ዠር በጎ ትምርትን ትሰማለች ።

፴ ለእሳት እንተ ትነድድ ያጠፋኦ ማይ ወምጽዋት ታኃድግ ኃጢአተ ።

የምትነድ እሳትን ውሀ ያጠፋታል ኃጢአትንም ምጽዋት ያስተሠርያታል ።

፴፩ ለዘዶፊዲ ዕሤተ ይዜከራ ሎቱ በደኅሪቱ ወአመ ዕለተ ይድኅዕ ይረክብ በዘያሰምክ ።

ለሚመጸውት ሰው በፍጻሜው ምጽዋቱን አስቦ ዋጋውን ይሰጠዋል ። ሁለተኛም በዝናም አብቅሎ በፀሐይ አብስሎ የሰጠውን ለሚሰጥ መስጠትን ያስብለታል ። በመከራም በተሰናከለ ጊዜ የሚድንበትን ረድኤት ያገኛል ።

ምዕራፍ ፱ ።

፱ ወልድየ ኢትክልኦ ለነዳይ ሕይወቶ ወኢት ትሚጥ አዕይንቲክ እምዘይስእለክ ።

፩ ልጄ ሆይ እንዲህ ነውና ድሀውን ኑርውን አትክልክለው ኑርውንማ ይከለክለዋልን ቢሉ የሚኖርበትን ልመናውን አትክልክለው ሲል ነው ። ዓይኖችንም ከሚለምንህ አትመልስ ትክ ብለህ እየው ማለት አይምሰልህ ስጠው ሲልህ ነው ።

፪ ወኢታሕምም ነፍስ ኅዝንተ ወኢታምዕዕ ብእሴ ኅዙን ።

ያዘነች ሰውነትህን አታሳዝን ። ቀድሞ በማጣቱ አዝኑዋል የለም ያለው እንደሆነ ጨርሶ ያዝናልና ። ያዘነም ሰው በመንሳት አታበሳጭ ቢነሣው ይበሳጫልና ።

፫ ወኢታደንግጽ ልብ ትኩዘ ወኢትትኅለር ለዘ ይስእለክ ።

የተከዘውንም ልቡና አታስደንግጽ ። ይሰጠኛል ብሎ ሲለምን የለም ወግድ ከደጄ ያለው እንደሆነ ይደነግጣልና የሚለምንህንም አትለፈው ወኢትትቂጣዕ ነባሪክ ዘይትቀነይ ለክ ወኢትሚጥ ገጸክ እምነ ነዳይ ።

የሚገዛልህንም ቤተ ሰብህን በሆነ በልሆነው አትቂጣ። ከድሀውም ፊትህን አትመልስ። ወእምነ ዘይስእለክ ኢትሚጥ ዓይነክ ወኢት ሀቦ ምክንያተ ለዘይረገመክ።

ዓይንህንም ከሚለምንህ እንዳላየ አይተህ አትመልስ። ለሚረገምህም ለድሀው ነገ ተመለስ ብለህ ምክንያት አትስጠው ረኅብ ቀን አይሰጥምና።

እስመ ለእመ ረገመክ በምረተ ነፍሱ ይሰም ያ ፈጣሪሁ ጸሎቶ።

ልቡናውን አሳዝኖ ገንዘብህን ለወራሽ ቤትህ ን ለተኳሽ ያድርገው ብሎ ቢረገምህ ፈጣሪው ፈጥኖ ጸሎቱን ይሰማዋልና።

ተፈቀር በኃብ ብዙኃን ወተሀመድ በኃብ መኳንንት ወኢታዕቢ ርእሰክ።

በብዙ ሰዎች ዘንድ የተወደድህ ሁን ለመኳንንትም ጽምድ እንደ በሬ ቅንትም እንደ ገበሬ ሆነህ አገልግል። ራስህንም አልታዘዝም ብለህ አታስታብይ።

ወለነዳይ አፅምዖ በእዝነክ ወአውሥአ ሠናየ ቃለ በየውሃት።

ለደሀውም ልመናውን በገዢህ ሰምተህ ቢኖርህ ስጠው፤ በይኖርህም ወንድሜ ቀን ይመልስህ ብለህ በገርነት በጎ ቃል መልስለት።

ወአድገኖ ለግፋዕ እምእደ ገፋዒሁ ወኢትት ሀክይ ኩንኖቶ።

የተበደለውንም እውነት ፈርደህ ከሚበደለው እጅ አድነው። ሁለተኛ፤ ገፋኢ ያለው ረኃብ ነው፤ ገንዘብህን ሰጥተህ ከረኃብ አድነው ለሱ መፍረድንም ቸል አትበል።

ኩኖ ለእንላ ማውታት ከመ አቡሁ ወቁም ላቲ ለእመ ከመ ምታ ወትከውን ከመ ውሉ ደ ልዑል ወያፈቅረክ ፈድፋደ እምነ እምክ አባት ለሌለው ልጅ አባቱ ተከባክቦ እንዲያሳድገው ተከባክበው። ለናቱም ባሏ ጠበቃ ሁኖ እንዲቆም ላት ዋስም ጠበቃም ሁናት እንዴህ ያደረግህ እንደሆነ እንደ እግዚአብሔር ልጆች እንደ ነቢያትና እንደ ሐዋርያት

እንደ ጸድቃንም ትሆናለህ። እናትህ አንተን ከምትወድህ። አንተም እናትህን ከምትወዳት ይልቅ ይወድሃል። አብነት፤ እመ ይላል። እናቱ ከምትወደው እሱም ከሚወዳት ይልቅ ይወድሃል።

፲፩ ጥበብሰ አዕበየቶሙ ለደቂቃ ወትትዌከርሙ ለእለ የኃሥሥዋ።

ሕግም ልጆቹዋን አከበረቻቸው፤ የሚፈልጓትንም በረድኤት ትቀበላቸዋለች።

፲፪ ዘኪያሃ አፍቀረ፤ አፍቀረ ሕይወቶ ወዘይገይሥ ኅቤሃ ይጸግብ ትፍሥሕተ።

እሷንም የወደደ ሕይወቱን መውደዱ ነው ሕይወቱን ወደደ በል። ወደሷም የሚገሠግስ ደስታን ይጸግባል።

፲፫ ወዘያጸንዓ ይወርስ ክብረ ውኅብ ቦዓት ይእቲ ይበርክ እግዚአብሔር።

አጽንቶም የያዛት ሰው ክብርን ይወርሳል። ከተሠራችም ዘንድ እግዚአብሔር ሰሪዋን ያክብራል።

፲፬ እለ ኪያሃ ተፀምዱ ተፀምድዎ ለቅዱስ ወእለ ያፈቅርዋ ያፈቅርሙ እግዚአብሔር።

እሷን ያገለገሉ ሰዎች እግዚአብሔርን ማገልገላቸው ነው። እሷንም የሚወዱን ሰዎች እግዚአብሔር ይወዳቸዋል።

፲፭ ወዘይሰምዓ ላቲ ይኳንን አሕዛብ፤ ወዘያፀምአ ላቲ ይነብር ተአሚኖ።

እሷን የሚሰማ ሕዝብና አሕዛብን ይገዛል እሷንም የሚያደምጣት ተዘልሎ ይኖራል።

፲፮ ለእመ ትትአመና ትረክባ ወተአብየክ በመዋዕሊክ።

ትራዳኛለች ብለህ ካመንሃት ስትራዳህ ታገኛታለህ በዘመንህም ታከብርሃለች።

፲፯ ወትቀድም ትሔር ምስሌሁ እንዘ ታፈርህ ወትጌርም ወታደነገጸ ወትቀሥሮ ወትሚህሮ እስከ ታገርራ ለነፍሱ ወታሚክሮ በተግዛጽ ከሱ ጋራ ትኖር ዘንድ አስቀድማ በአረቦን ትሰጠዋለች። ጸላቱን እያስፈራራችለት እያስገረመችው እያስደነገጠችለትም እየቀሠፈችለትም

ትም የጠላቱንም ሰውነት እስክታስገዛለት ድረስ የጠላቱን ጥፋት እየነገረቸው በተግሣፅም እየፈተነቸው። ሁለተኛም፤ እስከ ታፈርሆ ይላል ተለይታ እስክታስፈራው እስክታስደነግጸውም እስክታሳዝነውም ሰውነቱን ለእዚህ ብሔርም እስክታስገዛለት በተግሣፅም እስክትፈትነው ድረስ።

፲፰ ወእምዝ ካዕበ ትትቤቀሎ ወታስተፈሥሐ ወትከሥት ሎቱ ምክራ።

ከዚህም በኋላ ዳግመኛ ትነሣዋለች። መንሣቷን ለመስጠቷ ካዕበ አለ። ያልተመቸ። ከጠላቱም ጥፋት ካዕበ አለ። ንስሐ ገብቶ ቢመልሳት ደስ ታሰኝዋለች። ምክሯንም ትገልጥለታለች። ሁለተኛም፤ ትትቤቀሎ ይላል ከዚህ በኋላ ዳግመኛ በረድኤት ትቀበለዋለች። መሰጠቷን ለመነሳቷ ካዕበ አለ። ያልተመቸ። ወትቀድም ትሐር ብሎ ነበርና ካዕበ አለ።

፲፱ ወእመሰ ስሕተ እምኔሃ ተኃድጎ ወታገብዖ ውስተ እደ ዘያወድቆ።

ከዚህ ግን ቢስት ትለየዋለች። በሚያጠፋውም በጠላቱ እጅ ትጥለዋለች። ዘይዳደቆ ይላል በአጋንንት እጅ ትጥለዋለች።

፳ ተዐቀብ ጊዜሁ ወዑቅ ለእመሂ እኩይ ወኢኢታድሉ በሐሰት በእንተ ነፍስክ።

ክብር የሚነሣበት ጊዜው ክፉ እንደሆነ ሰይጣንም የሚሰለጥንበት ጊዜው ክፉ እንደሆነ ነበረም እንደሆነ አውቀህ ተጠበቅ። እስመ ለሊሁ ይትሚሰል ከመ መልክክ ብርሃን እንዲል። በለጸጋውንም አፍረህ በሰውነትህ ዕዳ ሊሆንብህ ፍርድን አታድላ። ሁለተኛ፤ በእንተ ነፍስ ይላል በለጸጋውን ደስ ይበለው ብለህ አፍረህ አታድላ።

፳፩ እስመበ ዘበኃፍረት ይገብር ኃጢአተ ወዐ ዘበኃፍረት ይገብር ጽድቅ። ወይረክብ ሞገሰ ሰውን አፍጽሞ ሐሰት የሚፈርድ አለና እግዚአብሔርንም አፍጽሞ እውነት የሚፈርድ አለና። እውነት ፈርዶም በላሚልነትን በእግዚአብሔርና በሰው ዘንድ የሚያገኝ አለና።

ኢታድሉ ለገጽ እንዘ ላዕለ ነፍስክ ይብጽሐክ ወኢትጎፈር ከመ ኢታውድቅ ነፍስክ። እውነቱ ለልብህ ሲረዳህ ፊት አይተህ አታድላ። ሁለተኛ፤ እስመ ላዕለ ነፍስክ ይብጽሐክ ይላል ፍጻሜ በሰውነትህ ይደርስብሃልና ሰውነትህንም ታጠፋ ዘንድ ሰውን አትፈር። ወኢትክልዖ ነቢበ ቃሉ ለዘይትናገር።

፳፪ ሰው ነገሩን ሲነጋገር ሳታስጽፈመው ጠለፍ አድርገህ አትናገር።

፳፫ እስመ እምቃሉ ይትግወቅ ጥበቢሁ ወትምህርቱ እምቃሉ ልሳኑ።

ጥበቡ ከነገሩ የተነሣ ትምርቱም ከነጋገሩ የተነሣ ይታወቃልና።

፳፬ ኢትትከሐድ በእንተ ጽድቅ ወተጋነይ በእንተ ዘስሕትክ።

ሃይማኖት ለማስካድ አትከራከር። ስለ ሳትህም ንስሐ ገብተህ ተለማመጥ።

፳፭ ወኢትጎፈር ነጊረ ጌጋይክ ወኢትትኃዩል ውጊዝ ፈለግ።

ኃጢአትህንም ለባልንጀራህ መንገር። ሁለተኛ ለመምሕረ ንስሐህ መናገር አትፈር። የውስጥህ ምላትንም እንደ አንበሳ ተጋፍቼ አሻገራለሁ አትበል። ሁለተኛ፤ ከዘመናይ ጋራ እከራከራለሁ አትበል። ሶስተኛ፤ ባሕርየ ሥላሴን አትመርምር።

፳፮ ወኢታትሕት ርእሰክ ለብእሲ አብድ ወኢታድሉ ለገጽ ዓቢይ።

ሰነፍን ሰው ባልንጀራ አታድርገው። የባለጸጋውንም ፊት አይተህ ፍርድ አታድላ። ሁለተኛም፤ ሰዱቃዊ ትንሣኤ መታን የላም ቢልህ አለ በለው፤ ጳጳስም ቢሆን አትፈረው።

፳፯ እስከ ትበጽሕ ለሞት ተበዓስ በእንተ ጽድቅ እስመ እግዚአብሔር አምላክክ ይትበዓስ በእንተኢክ።

ኢትትከሃድ በእንተ ጽድቅ ብሎ ነበርና ሃይማኖትን ለማስካድ አትከራከር አልሁ እንጂ ሃይማኖትን ለማጽናት ለሞት እስክትደርስ

ደርሰህ ተከራከር ፈጣሪህ እግዚአብሔር በ
ንት አድሮ ይከራከርልሃልና።

፳፱ ወኢትኩን ዝሉፈ በአፋክ ወኢትጸመም ተ
ግባረክ።

፴፬ ጩውና ጠላ ተቀመስሁ ብዙ ቀኔ ነው እያ
ልህ በገዛ አፍህ አትነቀፍ፡ ሥራህንም ቸል አ
ትበል።

፴፯ ወኢትትአርወይ ከመ አንበሳ በውስተ ቤትክ
ወኢታደንግጽ ነባረክ።

፴፰ በቤትህም እንደ አንበሳ አትበርታ፡ ቤተሰብ
ህንም የሚያስፈራ ነገር ተናግረህ አታስደ
ንግጽ።

፴፩ ወኢትስፋሕ እዴክ ለተለቅሖ ወሶበ ለፈድ
ይ ኢትግባዕ ትጎባዕ የማነክ።

፴፪ ልበደር ባልህ ጊዜ ለመቀበል እጅህን አት
ዘርጋ። ሁለተኛ፡ ተበድረህ ለመንሣት አትበደ
ር። ሕላ ክፈል ባሉህ ጊዜ እጅህን ታጽፍ
ዘንድ ወደ ግጽፍ እንዳትመለስ። አልከፍል
ም እንዳትል ሲል ነው።

ምዕራፍ ፭።

፩ ወኢትከንው ንዋየክ በከንቱ ወኢትበ
ል ኮንዩ አክለኒ።

፪ ገንዘብህንም ላዝማሪና ለዘዋሪ አትበትን።
ገንዘብም በቃኝ አትበል።

፫ ወኢትትሉ ግዕዝ ኃይለ ነፍስክ።

፬ ለሰውነትህ ለባሕርይዋ የሚስማማትን ሁሉ
አደርጋለሁ አትበል አታድርግ። ሲያርሱ አ
ይተህ ልረስ፤ ሲነግዱም አይተህ ልነግድ፤ ሲ
ጽፉም አይተህ ልጻፍ አትበል። አንዱን ያ
ዝ እንጂ ሲል ነው።

፭ ወኢትበል ኃያል አነ ወመኑ ይክለኒ እስ
መ እግዚአብሔር በቀለ ይትቤቀል።

፮ በሥር አጠብቃለሁ፡ ብመታም አደቃለሁ ኃ
ይለኛ ነኝ ማን ይችለኛል አትበል እንዲህ
በማለትህ እግዚአብሔር ተበቅሎ ያጠፋሃ
ልና።

፯ ወኢትበል አበስኩሂ ወአልዩ ዘተፈደደኩ

አስመ እግዚአብሔር ይትዲገሥ ጉንዳዩ።
እግዚአብሔርንም በደልሁ የሆንሁትም ነገር
የለ አትበል፤ እግዚአብሔር ብዙ ዘመን ይታ
ገሣልና።

፳ ወኢትፍራሕ ተጋንዮ በእንተ ኃጢአትክ ወ
ኢትወስክ ኃጢአተ በዲበ ኃጢአትክ።

፳፩ ስለ ኃጢአትህም ንስሐ ገብተህ መለማመ
ጥን አትፍራ ንስሐም አልገባ አትበል። በኃ
ጢአትህም ላይ ኃጢአትን አትጨምር።

፳፪ እንዘ ትብል ብዙን ምሕረቱ ለእግዚአብሔ
ር ምሕረትኒ ወመቅሠፍትኒ እምነቤሁ ላዕለ
ኃጥዕ ይወርድ መቅሠፍቱ።

፳፫ የእግዚአብሔር ቸርነቱ ብዙ ነው ይቅር ይለ
ኛል እያልህ ኃጢአት አትሥራ። እንዲህ አይ
ምስልህ ቸርነትም መቅሠፍትም ከሱ ይገኛል
ና። በኃጥዕ ሰው መቅሠፍት ይወርዳል።

፳፬ ኢታጉንዲ ተጋንዮ ለእግዚአብሔር ወኢታ
ስተኃልፍ ዕለተ እምዕለት። እስመ ግብተ ት
መጽእ መንሱት ወትትመነደብ አመ ትመጽ
እ ፍዳክ ወመቅሠፍትክ።

፳፭ እግዚአብሔር ቢታገሥህ የተወኝ መስሎህ
ንስሐ መግባትን አትተው ከዛሬም ነገ ከነገ
ም ሣልስት ስትል ንስሐ እገባለሁ እያልክ
ቀንን አታሳልፍ። ሞት ድንገት ይመጣልና
ፍጹም ከመቅሠፍት ጋራ በመጣች ጊዜ ት
ጨነቃለህና።

፳፮ ኢትሰቂቀሉ ለንዋየ ዐመሃ እስመ ኢይክል አ
ድኅናተክ አመ ምንዳቤክ።

፳፯ ለኃላፊ ገንዘብ አትሳሳ በመከራህ ጊዜ አያድ
ንህምና።

፳፰ ወኢታብቁ ለኩሉ ነፍስ ወኢትትሉ ውስተ
ኩሉ ዘፈተውክ ወኢትኩን ከመ ኃጥዕ ዘክል
ኔ ልሳኑ።

፳፱ ሁሉንም ውጪው አትበል። ሁለተኛ፡ ዘነፍስ ይ
ላል አንት ባለአእምሮ ምሥጢርህን ለሁሉ
አትንገር። ሶስተኛ፡ ኢታብቁ ይላል ለሁሉ አ
ትሳሳ የወደድሁትንም ሁሉ ካላገኘሁ አትበ
ል። አንደበቱም ሁለት አንደሆነ አንደ ክፉ ስ

ብ ፍሬሃ በፀላይሃ ወቁጽላኒ ኢይትነገፍ እን ዳለ መዝ ፩ ፫። አስተጋብኡ እለ ያስተጋብኡ በማዕረር ይቤ እግዚአብሔር አልቦ አስካል ፤ ውስተ ወይን ወአልቦ በለስ ውስተ ሰግላ ወ ተነግፈ ቁጽሉሂ እንዳለ ኤር ፳ ፲፫። እንደ አሕዛብም ይለይሃል።

፬ ነፍስ ጸዋግ ተሀጉሎ ለዘአጥረያ፡ ወትሬስዮ ጥ ቡዐ ለጸላኢሁ።

ክፉ ሰውነት ገንዘብ ያደረጋትን ሰው ታጠፋ ፲፩ ዋለች። ጠላቱንም ታስጨክንበታለች

፭ ልሳን ጥዑም ያበዝሳ ታላሳሁ። ወአፍ ጥዑም ያበዝሳ ማጎፈር።

ነገር አዋቂ አንደበት ወንድሜ ወንድሜ ማለ ትን ያበዛል። በጎም አንደበት ወዳጁን ያበዛል ፲፪ ብዙኃን ይከውኑክ አዕርክተ። ወአሐዱ እም አልፍ ምስለ ዘትትናገር ምክረክ። ይኩኑክ ሲል ነው። ብዙዎች ሰዎች ወዳጆችን ይሁኑ፤ ከብዙዎችም አንዱ ምክርሳን የምትነግረ ፲፫ ው ይሁን። ዳግመኛም አሐደ ይላል። ምክር ን ከምታስብባት ከልብህ ጋራ አንድ ይሁን ሁለተኛም ብዙዎች ሰዎች መምሮችህን ይሁኑ ከነዚህም አንዱ ንስሐህን የምትነግረው መ ምሕረ ንስሐ ይሁንህ። ዳግመኛም ንስሐህን ከ ፲፬ ምታስብባት ከልብህ ጋራ አንድ ይሁን።

፭ ወእመ ትትግረክ ዐርክ ተግረክ በመዋዕለ ተ ፅናስክ። ወኢትትአመኖ ብዙኃ። ወዳጅንም ልግዛ ባልህ ጊዜ በችጋርክ ወራ ት ወዳጅ ግዛ፤ የቹመት ወዳጅህን ግን ፈጽ መሀ ፈጥነህም አትመነው።

፭ እስመ ዐርክ ኃላፊ ወለጎዳጥ መዋዕል ው አቱ። ወኢይትኒገሥ ምስሌክ አመ ምንዳቤክ ወረተኛ ወዳጅ አለና ወዳጅነቱም ለጥቂት ቀ ን ነውና። በመከራህም ጊዜ ካንተ ጋራ አይ ታገሥምና።

፱ ዐርክ ዘጸላኤ ይከውነክ። ወይዘረክየክ ወይከ ሥተክ ንቡዓቲክ። ወዳጅ መስሎ ጠላት የሚሆን የወዳጅ ጠላት አለ፤ እኔ ባላበላህ በቀጠና ትዋት ነበር ባላ

ለብስሀም ግንድህን ትሄድ ነበር ብሎ ይላገ ድኻል ምሥጢርክንም ይገልጽብኻል።

ወዐ ዐርክ ዘእንበይነ ማዕድክ ይትግረክክ፤ ወ ውአቱኒ ኢይሂሉ ምስሌክ ወእምከመ ተጸነ ስክ የኅድገክ።

ለሆዱ ብሎ ወዳጅ የሚያደርግህ ሰው አለ፤ እ ሱም ካንተ ጋራ አይኖርም ከተቸገርህም ት ቶህ ይሄዳል።

ወአመ ትዴሎ ይከውን ከማክ፡ ወይከውነክ ነ ባሪክ።

በባለጸግነትና በቹመትም በተዘጋጀህ ጊዜ እ ንዳንተ ይሆናል፤ እንደ ቃልህ ያዛል እንደ እ ጅህ ይይዛል።

ወአመሰ ተፀነስከ ውአቱ ይከውነክ ዕድወክ። ወከመ ኢትርአዮ ይትጎብአክ።

በተቸገርህ ጊዜ ግን እሱ ባለጋራ ይሆንኻል እንዳታየውም ወለም ወለም ይላል።

ተገሐሥ እምጸላእትክ። ወተዐቀቦሙ ለአዕር ክቲክ።

እንዴህ ነውና፤ ወዳጅ መስለው ከሚጠሉህ ጠ ላቶችክ ራቅ ጠላቶችህንም ጠብቃቸው እወ ቅባቸው ሲል ነው።

ዐርክ ምዕመን ከመ ወልታ ጽኑዕ፤ ወዘረከበ ረከበ መዝገበ።

የታመነ ወዳጅ እንዳላባሽ አግሬ ጋሻ ነው፤ ያ ከተጣለ ጠጠር፤ ከተወረወረም ጦር እንዲያድ ን ያድናል እንዴህ ያለውን ወዳጅ ያገኘው ሰው ብዙ ድልብ ማግኘቱ ነው፤ አገኘም በል ፲፭ ለዐርክ ምዕመን አልቦቱ ተውላጥ፤ ወለልሳኑ አልቦቱ መድሎት።

ለታመነ ወዳጅ ዋጋ የለውም፤ በዋጋ ተገዝቶ አይገኝምና። ዳግመኛም ለግብሩ መለወጥ የ ለውም ላንደበቱም ሐሰት የለውምና።

፲፮ ዐር ክ ምዕመን ሥራየ ሕይወት ወእለ ይፈርህም ለእግዚአብሔር ይረክብም።

የታመነ ወዳጅ የሚያሸር ከሶ ነው። ከሶ ሲ ጠጡት ይመራል ኃላ ግን አሸር ደስ ያሰኛ ል የታመነም ወዳጅ ተቂጥቶ የልብ ምክር

ሲመክር ያሳዝናል ኋላ ግን ደስ ያሰኛልና እ ጽፎ ጥበብሰ በከመ ስማ ይእቲ ወእኮ ብዙኃን እ
ንዲህ ያለውንስ ወዳጅ ማን ያገኘዋል ትለኝ
እንደሆነ እግዚአብሔርን የሚፈራ ሰው ያገኘ
ዋል ።

፲፮ ዘይፈርሆ ለእግዚአብሔር ያረትዕ ተአኃሁ፡
እስመ ከማሁ ይከውኖ ቢጸሂ።

እግዚአብሔርን የሚፈራ ሰው ወዳጅነቱን፡ያ
ጸናል፤ ወዳጁም እንደሱ ይሆንለታልና።

፲፱ ወልድዩ እምንዕስከ ኅረያ ለከ ለጥበብ፤ ወእ
ስከ ትረስዕ ትረክባ።

ልጄ ከህፃንነትክ ጀምረህ ትምሕርትን ውደ
ዳት፤ ምን ልታደርግልኝ ልውደዳት፡ ትለኝ እ
ንደሆነ ከወደድካትስ እስከ ዕድሜክ ልክ ድ
ረስ ስትረዳህ ታገኛለህ።

፳ ወፈር ኅቤሃ ከመ ዘየሐርስ ወከመ ዘይዘርእ
ወጽኖሕ ፍሬሃ ቡሩከ። እስመ ኅዳጠ ትፃሙ
በቅኔሃ፤ ወፍጡኅ ትበልዕ ቀምሐ፤

የሚዘራና የሚያርስ ገበሬም ሥራ እፈታለሁ
ብሎ ሞፈሩንና ቀምበሩን ይዞ አንድ ወገን
ሁኖ ወደ እርሻው እንዲሄድ አንድ ወገን ሆ
ነህ ወደሷ ሂድ ዳግመኛም፤ ትልሙ ይወላገ
ድብኛል ይጠምብኛል ዘሩም ይሳሳብኛል ብ
ሎ እንዲመለከት እሱዋን እሱዋን ተመልከት
የተበረከ ፍሬዋንም ጠብቅ ስንት ቀን እሱዋ
ን ስጠብቅ እኖራለሁ ትለኝ እንደሆነ ጥቂት
ቀን እሱዋን በመጠበቅ ደክመህ ፍሬዋን ፈ ጽኚ
ጥነህ ታገኛለህ።

፳፩ ፈድፋዶ መብዕስ ይእቲ በኅበ ኢብዳን፤ ውኅ
በ ዘአልቦ ልብ ኢትጉግዲ።

በሰነፎች ዘንድ እጅግ የማትመች ጉፃጉፅ ነ
ች፤ እውቀትም በሌለው ሰው አታድርም

፳፪ ከመ እብነ መከራ ሶበ ያነሥእም ከማሁ ትክ
ብዶ፤ ወፍጡኅ ይገድፋ።

የፈተና ደንጊያ በርብ ነበረች ይላሉ። የፈተ
ና ደንጊያን ሰው ባሦሣት ጊዜ እንድትከብደ
ው ፈጥኖም እንዲጥላት እንደዚሁ ሁሉ ፈ ጽ፬
ነፍ ሰው ተማር ባሉት ጊዜ ትምሕርት ጭንቅ
ትሆንበታለች። ቢማራትም ፈጥኖ ይገድፋታል

ለ የአምርዋ ።

ጥበብ ጥበብ የምትላት እንደምን ያለች ነች
ትለኝ እንደሆነ ጥበብስ ያልኋት እንደ ስም
ዋ ነች። ጥበብ ተብላ ጠቢብ ታሰኛለች።
ዳግመኛም በከመ ሰማይ ይእቲ ይላል እንደ
ሰማይ የራቀች ነች። ርኅቅት ይእቲ እምዕቡ
ያን ብሎ እንዲያመጣት። ም ፲፭ ፳ ብዙዎ
ችም ሰዎች የሚያውቁት አይደሉም።

፳፫ ስምዓኒ ወልድዩ ወተፃገሥ በምክርዩ ወኢታስ
ትት ተግሣጽዩ።

እንዲህ ነውና ልጄ ስማኝ፤ በምክሬም ጽና ተ
ግሣጹንም አትሰልች።

፳፬ አብዕ እገሪክ ውስተ አርዑታ ወዕንቅ ውስተ
ክሣድክ ኃጋሃ።

በግር ብረትዋ ታሰር ዛንጅርዋንም ባንገትክ
አግባ። እንደዚሁ ሁሉ በሥራትዋ ጸንተህ ኑር
አትሕት መታከፍቲክ ወተሰከማ ወኢትትቂ
ጣዕ መዋቅሕቲሃ።

ጫንቃክን ዝቅ አድርገህ ተሸከማት እስራት
ዋንም አትሰቀቅ።

፳፭ ወበኩሉ ነፍስከ ፈር ኅቤሃ ወበኩሉ ኃይል
ከ ዕቀብ ፍናዊሃ።

በፍጹም ሰውነትክ ወደ እሷ ሂድ በፍጹም
እውቀትክም ዘጠኙን ሕገኃት ጠብቅ።

ትሉ አሠራ ወኅሥሣ ወትረክባ ወእኃዛ ወኢ
ትኅድጋ።

ኢታምልክን ተከተል። ሽተህም አግኛት፤ በገኘ
ካትም ጊዜ ይዘህ አትልቀቃት፤ አሠር አላት
ፍለጋ ካገርና ከመደንር እንዲያደርስ ኢታ
ምልክም ካእግዚአብሔር ታደርሳለችና።

፳፮ ወበደኅሪትክ ትረክብ ዕረፍተ ወትፍሥሕተ
ይከውነክ።

በፍጹሜ ዘመንክም የሥጋና የነፍስ ዕረፍትን
ታገኛለህ ደስታም ይሆንኻል።

ወመዋቅሕቲሃኒ ከመ ወልታ ጽኑዕ ይከውነክ
ወጋጋሂኒ አልባሰ ክብር ይገብአክ።

ሥራትዋም እንደ አላባሽ አግሬ ጋሻ ይሆን

ካል ያ ከተጣለ ጠጠር ከተወረወረም ጦር እንዲያድን ያድንካል ዛንጀርዋም ክብር ይሆንኛል ።
እስመ ዘለዓለም ወርቅ ኅይሃ ሁሉ ወመአስር ተሃኒ ሠርጉ ያክንት ይከውኅክ ።

የዘለዓለም ወርቅ የሚሆን መንግሥተ ሰማይ በዓ. ዘንድ አለና ። በማረ በማረ ይመስላታልና መንግሥተ ሰማይን ወርቅ አላት ። ሁለተኛም፡ ዓለም ወርቅ ይላል በወርቅ የምትገኝ ማለት ነው ። ገንዘብን መጽውቶ የምትገኝ ስለ ሆነ ። ሶስተኛ ወርቅ ዓለም ይላል ። የዘ. ሀ ዓለም ወርቅ በዓ. ዘንድ አለና ። ሕግ በጠብቁ የዘ.ሀ ዓለም ወርቅ የሚገኝ ስለ ሆነ ነው እስራትዋም ያክንት የሚባል ፊት ይሆንኛል። ያ እንዲያስከብር ያስከብርኛል ።

ወከመ ልብሰ ክብር ትላብሳ ወአክሊሊ ትፋሥሕት ታስተቋጽለክ ።

አንደ መሉጣ ግምጃ ትለብሳታለህ ደስታም ያለው ዘውድን ትደፋልኻለች ።

ለእመ ትፈቅድ ወልድዩ ትጠበብ ወለእመ አጥባባክ እምነፍስክ ከመ ትትመሀር ።

ልጄ ትፈቀቅ ዘንድ ብትወድ ትማርም ዘንድ ከልብክ ብትጨክን ።

ወለእመ ትፈቱ ትስማሶ ተግገሥ ወለእመ አጽማሶክ እዘኒክ ትስማሶ ጥበበ ።

ትስማ ዘንድ ብትወድ ጸጥ በል ጥበብንም ልትስማ ዠሮኽን ብታቀርብ ።

ኅበ ብዙኃን አዕሩግ ቁም ወለዘርኢክ እምውስቱቶሙ ጠበቢ ትልም ።

ወደ ብዙዎች መምራን ሂድ ከሳቸውም ብልህ መምርን ብታይ ተከተለው ሁሉ ብልህ አይሆንምና ።

ወከሉ ነገረ መጽሐፍ አፍጥን ለሰሚዕ ወምሳሌ ጥበብኒ ኢይትረሳሶክ ።

የመጽሐፍንም ነገር ሁሉ ፈጥኅህ ስማ ። መምራንም በማርና በሸንኮር መስለው ያስተማሩህ ትምርት አይዘንጋህ ።

ወለእመ ርኢክ ጠበቢ ጊሥ ኅይሁ ወመድረክ ነጥቱ ያንሳሕልል ሰኩናክ ።

ብልህ መምር ብታይ ወደሱ ገስግስህ ሂድ የቤቱ ደጅ መድረክም እግርክን ያድከመው ዳግመኛም በመድረክ ነጥቱ ይላል ። እግርክ በደጁ ይመላለስ ።

ኅሊ ትእዛዙ ለእግዚአብሔር ወአንብብ መጽሐፍቲሁ በኩሉ ጊዜ ወውእቱ ያጸንዐክ ልብክ ወይሁበክ ታፍቅራ ለጥበብ ።

የእግዚአብሔር ትእዛዙን አስብ ሁለግዜም መጻሕፍትን ተመልከት። እሱም ልብክን ያጸንህል ጥበብንም እንድትወዳት ያደርግኛል ።

ምዕራፍ ፯ ።

ኢትግበራ ለእኩት ወኢይረከበክ እኩይ ። ክፋትን አትሰራት ክፋትንም ካልሰራህ ክፋነገር አያገኝህም ።

ተገሐሥ እምነ ዓመፃ ወትትገሐሥ እምኔክ ለሊሃ ።

ከዓመፅ ራቅ፡፡እሷም ካንተ ትርቃለች ።

ኢትዝራኢ ውስተ ትልመ ኃጢአት፡፡ከመ ኢትእርራ ለክ ምስብዒተ ። ውስተ

ትልምክ ኃጢአተ ሲል ነው፡፡ኃጢአትን በሰውነትክ አትሥራ፡፡ዳግመኛም ኃጢአት በሚሰማው ሰውነትክ ኃጢአትን አትስራ ሰባት እጽፍ አድርገህ ፍጻዋን እንዳትቀበል ።

ኢትሰኦል በኅበ እግዚአብሔር መንግሥተ ወኢትሰኦል በኅበ ንጉሥ መንበረ ክብር ። ከእግዚአብሔር መንግሥትን ስጦኝ ብለህ አትለምን ። መመጸደቅ ይሆናል ከንጉሥም ሹመትን አትለምን ።

ወኢትጸደቅ ቅድመ እግዚአብሔር ፡ ወኢትጠበብ በኅበ ንጉሥ ። በእግዚአብሔርም ራት ለመንግሥት በቅቻለሁ ብለህ አትመጸደቅ የሚሰጠውና የሚነሳውን እሱ ያውቃልና። በንጉሥም ዘንድ አሾማለሁ ብለህ አትፈቀቅ አዘራዝራ አውላለሁ አካትቼም አገባለሁ ማለት ይሆናልና።

ወኢትፍቅድ ከዊነ መኩንን ። የጊ ኢትክል ተበቅሎቶ ለዘአበሰ። ወዮጊ ታደሉ ለገጸ ዓበ፡፡

ይ፡ ወታበውዕ ኃጢአተ ማዕከለ ጽድቅከ። ዳ
ኛ መሆንንም አትውደድ፡ ወይ ይሞት በቃ
ውን ይድን በቃ ብለህ ትፈርድ ይሆናል። ወ
ይም የበለጸጋ ፊት አይተህ ይድን በቃውን
ይሞት በቃ ብለህ ትፈርድ ይሆናል።
በእውነተኛነትኸም ማካከል አስትን ታገባለህ። ይህ ሰው ቀድሞ እውነተኛ ነው።

፯ ወኢትአብሰ ለሰብአ ሀገርክ፡ ወኢታስሕት ር
አሰክ በማእከለ ሕዝብክ። ያገርኸንም ሰ
ው አስትን ፈርደህ አትበድል፤ የሌላውን አገር
ሰው በድል ማለት አይደለም፤ በጸናው መ
ናገር ነው፤ የሌላውን አገር ሰው ከመበደል
ያገርህን ሰው መበደል ይጸናልና። ደግሞስ
በሌላው አገር ማን አሰልጥኖት የሰውን አ
ገር ሰውንም አትበድል። አገርኸ ማለቱ ሄ
ዶ ስለ ኖረበት ነው። ራስኸንም በሠራዊት
ኸ ማካከል ስሑት አታሰኝ።

፰ ወኢትዕምር አሲረ ክልኤቲ ኅጣይእ ወገቡ
ረ ኢታድርግ። እስመ እምውስተ አሐቲስ ኢ
ታመሥጥ ገቢረ። ይሞት በቃውን ይድን በቃ
ብለህ መፍረድንና ይድን በቃውን ይምት በቃ
ብለህ መፍረድን ሁለቱን ኃጢአት አንድ
አድርገህ አትስራ ከሁለቱ አንዲቱን ከመስ
ራትና ከፍጻሜ አታመልጥምና።

፱ ወኢትበል በብዙኅ መባእየ ይሠራ ሊተ፡ ወ
እምከመ አባእኩ ለእግዚአብሔር ልዑል ይ
ሣሃለኒ።
ብዙም መባን ሰጥቼ ኃጢአቱን ያስተሰርይልኛል ልዑል እግዚአብሔርም መባን ካቀረብሁ ይቅርይለኛል አትበል ንስሐ መግባትህን ትተሕ እንዴህ እያለህ ኃጢአትን አትስራ።

፲ ወኢትጉጉዕ ሶባ ትጸሊ፡ ወኢታስት ገቢረ
ምጽዋት። ልሳልም ባለህ ጊዜ ፈጥነህ አት
ሳል፤ ተጠጥተህ የተሳልከውን ታስቀራለህና ዳ
ግመኛም በጸለይህ ጊዜ አትለብልብ ቀለም ት
ጥላለህና ከጸለይሁም ጸሎቴ ይበቃኛል ብለ
ህ ምጽዋት መመጽወትን አትተው።

፲፩ ወኢትሥሐቅ ላእለ ብእሲ ገዙን፤ እስመ ህ

ለወ ዘያሐምም ወያተፈስሥሕ።

ባዘነ ሰው አትዘብት አንተን አሳዝኖ እሱን ደስ የሚያሰኝ እግዚአብሔር አለና።

ወኢትሕርስ ሐሰተ ላዕለ ቢጽክ፡ ወኢትግብር ከመዝ ላዕለ ቢጽክ ወዐርክክ።

በባልንጀራኸ አስትን ተግባር አታድርግበት። በባልንጀራኸና በወጻጅኸም እንዴህ አታድርግ።

ወኢታፍቅር ሐሰተ ለዝሉፉ ወኢብምንትኒ አስመ ደኅሪታ ትብእስክ።

አስተንም በምንም በምን ሁልገዜ አትውደድ። ፍፃሜዋ ትጉዳኸላችና።

፲፪ ኢትዛለፍ በማዕከለ ሊቃውንት፡ ወኢትሚጥ ብጽዮቲክ ዘንብብክ ወኢትወልጥ ቃለክ።

በሊቃውንት ማካከል አትከራከር። አታፈችል አሰጣለሁ ያልኸውንም ስለትኸን አታስቀር ቃልኸንም አልሰጥም በማለት አትለውጥ።

፲፫ ወኢታስት ተግባረ አደዊክ፡ ወዘርአክ ዘያ በቀል ለክ ፈጣሪክ።

የእጅኸንም ሥራ አትፍታ፤ ፈጣሪኸም የሚያበቅልልህ ዘርኸን መዝራትህን እንበጣይበላብኛል በረድም ይመታብኛል ብለህ አትተው። ትነፍጋለህና፤

፲፬ ወኢትግብር ምስለ ኃጢአት ለእመ በዝኑምንም ቢበዙ ከኃጥአን ጋራ በሥራ አንድ አትሁን።

፲፭ ተዘከር ከመ ኢይጉነዳ መንሱት። ፈድፋዶ አትሕታ ለነፍስክ እስመ ፍጻሜው ለኃጥአን ዕፂ ወእሳት።

ሞት እንዳይቀር አስብ ራስኸንም ፈጽመህ አዋርዳት። የትእቢቶች ፍጻሜው ዕፂሁ ዘኢ ይነውም፤ ወእሳቱ ዘኢ ይጠፍዕ ተብሎ የተነገረው ነውና። ማር ፱ ፵፬

፲፮ እንተ ጸብሐት ኢትወልጥ ዐርክ፡ ወኢትጎጉል ዐርክክ በእንተ ወርቅ ቀይሕ።

ዕለት ዕለት ወጻጅህን አትለውጥ። ስለ ቀይ ወርቅም ብለህ ወጻጅኸን አትጣል ዳግመኛም ወርቅን አልሰጥ ብለህ የነፍስ ወጻጅኸን ድኸውን አትጣል፤

፲፯ ወኢትጽላእ ብእሲተ ጠባቢ ወኒርተ እስመ ሞገሳይትበደር እምወርቅ።

ልባምና ደግ ሴትንም አጠረች ቀጠነችም ብ ጸ፩ ለህ አትጥላ ከደግነትዋ ጋራ ልባምነትዋ ከ ወርቅ ይልቅ ይወደዳልና። ዳግመኛም ልባም ና ደግ ሰውነትን አትጥላ ንጽሕናዋ ከወርቅ ይልቅ ይወደዳልና።

ጸ ወኢታሕሥም ላዕለ ነባሪክ ዘበጽድቅ ይትቀነይ ለክ። ወኢላዕለ ገባኢክ ዘይሜጡ ነፍሶ በእ ንቲአክ።

በውነት በሚገዛልህ ቤተ ሰብህ ክፉ ነገር አ ታደርግበት። ሰውነቱንም ስላንት አሳልፎ በ ጸ፪ ሚሰጥ ምንደኛኽ ክፉ ሥራን አትስራ።

ጸ፩ አፍቀሮ እምነፍስክ ለጠቢብ ነባሪክ ወኢታህ ጉሎ ዕሤቶ ከመ ታግዕዞ እንተ ተሰፈውክ። ብልህ ቤተ ሰብህንም ከራስኽ ይልቅ እንደራ ጸ፪ ስኽም ውደደው፡ አንተንም ተስፋ ያደረገበት ን ምንዳውን አትንሣው።

ዳግመኛም ነፃ ታወጣው ዘንድ አንተን ተስፋ ያደረገበትን ነፃ መውጣቱን አትከልክለው።

ጸ፪ ወኢትላድግ ዘልፈ ፊቂዶ እንስሳክ ወዘይበቀሩ ጸ፩ ዐክ እምውስቲቶሙ አቅርብ ኅቤክ።

ዘወትርም መንጋህን መቀላጠር አትተው ደቂ ቀ እንስሳክ ይላል ገላግልቱንና ጥጃውን ቁጠ ር ተሳስቶ ጠፍቶ እንዳይቀር ነው። መንገዱ ህም ሲሰማሩ ከሳቸው መርጠህ የሚረባህን ጸ፪ አስቀር። ሁለተኛም፡ አሥራትንና በኩራትን ለማውጣት መንጋኽን መቀላጠር አትተው ከሳቸውም መርጠህ ቀንዱ ያልሻከረውን ጥፍ ሩም ያልዘረዘረውን ለመሥዋዕት አቅርብ።

ጸ፫ ለእመ ብክ ውሉድ ገሥጸሙ ወመሀሮሙ፡ እ ምንእሰሙ ግምድ ከሳዶሙ። ወንዶች ልጆች ም ቤኖሩም ገሥጸቸው ከሀጸንነታቸውም ገ ሻ ምረህ እንገታቸውን አረግጠህ ሥራትን አስ ተምራቸው።

ጸ፪ ወለእመ ብክ አዋልድ ዕቀፀን ወኢታስሕቶን ወኢትሥሐቅ ሎን ወኢትየውሆን። ሴቶችም ልጆች ቢኖሩህ ከዝሙት ጠብቃቸው አልጠብቅም ብለህ አታስታቸው ሳቅንም አት ሻ፩ ሳቅላቸው ቅንም አትሁንላቸው።

አብጽኦሉ ለወለትክ በዐቅማ ወዕቀባ ወንቢየ ግ ብረ ፈጸምክ ወአንፈስክ ወለብእሲ ጠቢብ አ ስተዋስዳ።

ሴት ልጅህን ግቅሙ ሐዋንን ስታደርስ ዳራት ከዚህም አስቀድሞ ከዝሙት ጠብቃት። እንደህ ያደረግህ እንደሆነ ፍጹም ሥራን ፈጽመህ አረ ፍህ፡ ሸክም አድርጓት አረፍህ አለ። ዳራትም አ ለኝ ብለህ ለማናቸውም ሰው አትዳራት ሃይማኖ ት ላለው አስተዳደርም ለሚያውቅ ዳራት እንጂ ወለእመ ብክ ብእሲት እንተ ከመ ነፍስክ ኢ ታውጽኣ።

እንደ ሰውነትኽም የምትወዳት ሚስት ብት ኖርህ አትፍታት።

ጸ፪ በኩሉ ልብክ አክብሮ ለአቡክ ወኢትርሳዕ ሕ ማማ ለእምክ።

አባትኽን በፍጹም ልቡናኽ አክብረው እናት ህንም ፀንሳ መውለዷን ከወለደችህም በኋላ አጥብታ ማሳደንን አትርሳ።

ጸ፩ ወተዘከር ከመ በእንቲአሆሙ ተወለድክ ወም ንተ ተዐስዮሙ ሀየንተ ዘገብሩ ለክ።

በሳቸውም ምክንያት እንደ ተፈጠርህ አስብ ይኽን ስላደረጉልህ ፈንታ ምን ወርታን ት መልስላቸዋለህ።

ጸ፪ በኩሉ ነፍስክ ፍርሆ ለእግዚአብሔር ወእክ ብሮሙ ለካህናቲሁ።

በፍጹም ሰውነትኽ እግዚአብሔርን ፍራው አ ገልጋዮቹንም ካህናትን አክብራቸው፡ አክብራ ቸውም ማለት ሲመጡ መቀበል ሲሂዱም መ ሸኘት ብቻ አይደለም የሚገባቸውን አሥራ ቱን በኩራቱንም ሰጥቶ ነው እንጂ።

ወበኩሉ ኃይልክ አክብሮ ለፈጣሪክ ወኢትኅ ድጎሙ ለእሉ ይፀመድዎ።

በፍጹም ዕውቀትህም ፈጣሪህን አክብረው ጽ ምድ እንደ በሬ ቅንትም እንደ ገበሬ ሆነው የሚያገለግሉት ካህናትንም የሚገባቸውን ከ መቀበል አትለያቸው።

ፍርሆ ለእግዚአብሔር ወእክብሮ ለዘይጸመ ዶ ወሀዕ ክፍሉ ዘእኩዝ ለክ ቀዳምያተ ወዘ

በእንተ ኃጢአት ወመዝራሳት ወመስዋዕተ ቅድሳት ወቀዳሚ ቅድሳት።

እግዚአብሔርን ፈርተህ የሚያገለግለውን ካ ሆነ አክብረው የታዘዘለትንም ፈንታውን ስጠው፡ለክ ግለቱ ቢሰጥ ይረባዋልና ብክ በል በይስጥ ዕዳ ይሆንበታልና ከገንዘብህ ሁሉ ቀድሞ ያገኘኸውን መሥዋዕተ ኃጢአትንና ቀኝ ወርችንም መሥዋዕተ ሠርክንና መሥዋዕተ ነግህን ሂጠ በኩርንም ስጠው።

፴፪ ለነዳይኒ ስፋሕ እዲክ ከመ ፍጽምተ ትኩን በረከትክ።

ለድሀም ደስ አሰኝተህ መጽውት ፍጹም በረከትን ታገኝ ዘንድ።

፴፫ ስሜተ ጸጋክ ትረክብ በእንተ ኩሉ ነፍስክ። ወለዘዋተሂ ኢትላድግ ጸገም።

ለሁሉ ስለ ሰጠኸ የስጦታህን ዋጋ ሰውነትህ በዚህ ዓለም ታገኛለች። ጻግመኛም በእንተ ኩሉ ነፍስ ይላል። ለሰው ሁሉ ስለ ሰጠህ ዋጋህን በወዲያኛው ዓለም ታገኛለህ። ለሞተም ሰው መስጠትን አትተው በዘመናቸው ሽቱ መቅባት ነበረ በዘመናችን ግን ፍታትን ማስፈታት ተዝካርንም ማውጣት ነው።

፴፬ ወኢትትኃይግ እምእለ ይበክዩ፤ ወላሁ ምስለ እለ ይላህወ።

ከሚያለቅሱ ሰዎችም አትለይ። ከሚያለቅሱ ሰዎች ጋራ አልቅስ እንጂ።

፴፭ ወኢትትሀከይ ሐውጸ ድውይ፤ ወበዝንቱ ያፈቅሩክ።

በሀገርም ያለ ድውይ መጠየቅን ቸል አትበል በዚህም ነገር ሕያዋንና ሕሙማን ሥላሴም ይወዱኻል።

፴፮ ውስተ ኩሉ ዘተናገርክ ተዘክራ ለደኅሪትክ፤ ወኢተአብስ ለዝሉፋ።

በተናገርኸውም ነገር ሁሉ ሞትኸን አስብ። እንደ ጊዜም በስሕተት ብትበድል ሁለጊዜ አትበድል።

ምዕራፍ ፩።

ወኢትትገእዝ ምስለ ዓበይት ሰብእ። ከመ ኢትደቅ ውስተ እዲሆሙ።

ከዘመናዎች ሰዎች ጋራ አትጣላ። በእጃቸው እንዳትወድቅ።

ወኢትትቀሐው ምስለ ዘይብዕለክ ከመ በብዕሉ ኢይማዕክ።

እስመ ብዙኃን ተሀጉሉ እንበይነ ወርቅ ቀይሕ፤ ወገመጸሙ ልበሙ ለነገሥት።

በገንዘብም ከሚበልጥህ ባለጸጋ ጋራ አትጣላ በገንዘቡ ድል እንዳያደርግህ ብዙ ሰዎች ስለ ወርቅ ብለው ድል ሆነዋልና የገንዘብ ነገር እንዴህ አይምሰልህ የነገሥታትን ስንኳ ልባቸውን ወደ ሐሰት ዝቅ ዝቅ አድርጎባቸዋልና

፩ ወኢትትላኩይ ምስለ ብእሲ ነባቢ። ወእመ አከሰ ወጣሕክ ዕፀወ ዲበ እሳት።

ከሸፋጭም ሰው ጋራ አትከራከር፡ብትከራከር ግን በእሳት ላይ እንጨትን ጨመርህ ያ ሳይቃጠል እንዳይቀር ሳትጠፋ አትቀርም

፪ ወኢትሳለቅ ምስለ አብድ፤ ከመ ኢታኅሥር አዝማዲክ።

ከቀለል ሰው ጋራ ዋዛና ፈዛዛን አትጨዋወት አባትኸንና እናትኸን እንዳታስነቅፍ፡አሁን ሰው ሆኖ ከዚህ ጋራ መጨዋት እንደ ምን አሳድገውታል ይሉኻልና። እሴም አልፎ ተርፎም አባትኸንና እናትኸን ይሰድብብኻልና፤

፫ ኢትትሀበቦ ለዘይትጋንይ በእንተ ጌጋዩ፤ ተዘከር ከመ ኩልነ ኃጥአን ንሕነ።

ስለ ኃጢአቱ ንስሐ የሚገባ ሰውን አይተህ አሁን ሰው ሆኖ ይኸን ያህል ኃጢአት ይሠራልን ብለህ ሀብ ሀብ አትበለው። ሁላችን ኃጢአተኞች እንደ ሆነ አስብ እንጂ።

ኢታስተአክዮ ለሰብእ በርሥዓቱ። እስመ እም ውስቴትነሂ በ ዘይረሥዕ።

ሰውን በረጅ ጊዜ ጨርቱ ዝርዝም ብለህ አትስደበው ከኛም የሚያረጅ አለና። ሳያረጅ የሚሞት ስለ ኖረ ከኛም እለ ብሎ ተናገረ

፩ ኢትትፈሣሕ ላክለ ዘሞተ ። ተዘከር ከመ ነፃ ልን ንመውት ።
 በሞተም ሰው ሞተልኝ ብለህ ደስ አይበልህ ሁላችን እንድንሞት አስብ እንጂ ።
 ፪ ኢታስትት ነገረ ጠቢባን ፡ ወተመሐር አምሳሊ ሆሙ ። እስመ በኅቤሆሙ ትረክባ ለጥበብ ወተጸመድ መኳንንተ ።
 የመምሕራንን ነገር አታቃል ፡ በማርሃ በሸን ኩርም መስለው የሚያስተምሩትን ትምሕርት ተማር ፡ ትምሕርትን ከሳቸው ታገኛለህና፤ መምራንንም ጽምድ እንደ በሬ ቅንትም እንደ ገ በሬ ሆነህ አገልግል ።
 ፫ ወዕቀብ ተግሣጸሙ ለአዕሩግ ፡ እስመ እሙንቱ ሂ በኅብ አበቂሆሙ ተምሕሩ ። ወአንተሂ በ ኅቤሆሙ ተመሐር ፡ ወትረክብ ዘትነብብ በ ጊዜ ትክዝክ ወተአምር ዘታወሥእ ።
 የሸማግሎችንም ምክራቸውን ሰምተህ ጠብቅ እሳቸው ከባቶቻቸው ተምረዋልና ፡ አንተም ከ ሳቸው ተማር ። እንዲህም የተማርህ እንደ ሆ ነ መከራ መጥቶብህ በዘንኽ ጊዜ የምትናገረ ውን ታገኛለኽ ። የምትመልሰውንም አውቀህ ትመልሳለህ ፤ መከራ የሚመጣ በኃጥአን በቻ ነውን በወጻጃቸው በነ አብርሃም በነ ኢዮብ በ ነ ዳዊት መጥቶባቸው የለምን ብልኽ እንድ ትታገሥ ትሆናለኽ ።
 ፬ ኢትሱጥ እሳቶሙ ለኃጥአን ፡ ከመ ኢተዐይ በነዶሙ ።
 ከክፋዎች ሰዎች ጋራ እሳትን አትጫጫር ። እንደዚህም ሁሉ በፍጽሞው እንዳትያዝ ስ ራቸውን አትሰራ ።
 ፭ ኢትትሞሃእ በኅብ ጸአሌ፤ ከመ ኢያስሕትከ በ ቃለ አፋሁ ።
 በስሱ ዳኛ አትከራከር ፡ በንደበቱ ነገር እንዳ ያስትህ ፡ በቃለ አፋክ ይላል ፤ በፍ ሳቸም እንዳ ይዝህ ።
 ፮ ወኢትለቀሖ ለዘይብዕለክ ፡ ወለእመ ለቃሕካሁ ረሲ ከመ ዘሀጉልክ ።
 ከንተም ለሚበልጥ ባለጸጋ ገንዘብኽን አታበ

ድር ብታበድረው ግን ገንዘብኽን እንዳጣህ እ ወቅ ። ከፈለኝ ባልከው ጊዜ አንተ ለኔ አበ ደርኸኝን ሰው ይበለን ይልካልና ።
 ፯ ኢትትሐበዮ ለዘይጸንዐክ ፡ ወለእመ ተሐበይ ካሁ ኅሊ እንከ ዘከመ ትፈዲ ለሊክ ።
 ከንት ለሚበረታ ሰው እዋሳሁ አትበለው ብትዋሰው ግን አንተ እራስህ እንድትከፍል እወቅ ስንኳን ይከፍልህ አይታገትህምና ።
 ፲፬ ኢትሳነን ምስለ መኩንን ፡ እስመ በከመ ክብ ሩያገብኩ ሎቱ ፍትሐ ።
 ከመኩንን ጋራ አትጣላ ፤ እንደ ክብሩ መጠን ዳኞች አድልተው ይፈርዳለታልና ።
 ፲፭ ምስለ መስተኅብል ኢትኅበር መንገድ ። ከመ ኢይትመአዕ ላዕሌክ ፡ እስመ ውእቱሰ ዘፈተወ ልቡ ይገብር ወትመውት አንተ በዕቦድ ዚአሁ ።
 መንገድ ከሚዳፈር ሰው ጋራ አትሂድ ፤ ምን ጥ ላውን ይሰፍርብኛል ቶሎ ቶሎ አይመጣም ን ብሎ እንዳይቆጣህ ወንድ ወንድም እንዳ ይሆንብህ እሱ ልቡ የወደደውን ያደርጋል ና የሶስቱንና ያራቱን ቀን መንገድ አንድ ቀ ን ይሄደዋልና ። አንተም ደም ሸነህ ልብም ወርዶህ ትሞታለህና ፤ ዳግመኛም ከነፍስ ገዳይ ጋራ መንገድን አትሂድ፤ እሱ ነፍስን ገድሎ ል ቡ የወደደውን ስራ ይሠራልና እንዳትነግርበ ት ይገልካል ከሱ ብትድን አንተስ ከሱ ጋራ አልነበርህምን ተብለህ በባሪነት ትሞታለህና ።
 ፲፮ ወኢትትገአዝ ምስለ መዐትም ፡ ወኢትገእ ሐቅለ ምስሌሁ እስመ ከመ ወኢምንት ከ ዲወ ደም በኅብ ዓይኑ ፤ ወኅብ አልቦ ረድ ኤት ይወስደክ ።
 ከቀላጡ ሰውም ጋራ አትከራከር ፤ ከሱም ጋራ ወዲያና ወደህ እሄዳለሁ አትበል ። ግንባርም መግመስ ደምንም ማፍሰስ በእሱ ፊት ኢም ንት ነውና ብትጮህም ወደ እማትሰማበት ቦ ታ ይወስድካልና እንደ ሾተል መጥሺያና እ ንደ አንድ አይመጣኽ ያለ ቦታ ነው ።
 ፲፯ ወኢትትማከር ምስለ አብድ ፡ እስመ ኢይክ ል ዐቂብ ነገር ዘስምዐ ።

ለቀሊል ሰው ምሥጢርኸን አትንገር = የሰማውን ነገር መሰወር አይችልምና =

፲፭ ኢትንግር ቅድመ ነኪር ትክክክ፤ እስመ ኢተአምር አፎ ይብጽሐክ =

ለባዕድ ሰው ግዳጅኸን አትንገር ምስጢርኸን አውጥቶብህ ሐዘን እንዲመጣብህ አታውቅምና =

፲፬ ኢትክሥት ለሁሉ ሰብእ ዘውብተ ልብክ፤ ከመ ኢይኩንክ ገጉላ ዕሢትክ =

ዋጋኸን እንዳታጣ የልብኸን አውጥተህ ለሁሉ አትንገር የእገሌን በሬ የእገሌንም ፈረስ ልግዛው ብያለሁ በእገሌም አገር ለመሾም ደጅ ልጥናበት ብያለሁ ብለህ ያማከርኸው እንደሆነ በሬው አባያ ነው፤ ፈረሱም አጥባቂ ነው፤ ገርጋሪም ነው፤ ብሎ ዘሮ አራሱ ይገዛብኻል አገሩንም ጠባብ ነው ገባ ሮቹም ጥቂቶች ናቸው እነዚያውም ከሳሾች ናቸው ብሎ እሱ ደጅ ጠንቶ ይሾምብኻልና =

ምዕራፍ ፱ =

፩ ኢታቅንኦ ለብእሲተ ሕጽንክ፤ ከመ ኢትትመሀር ላዕሌክ ትምሕርተ እኩየ = የምትመስልህ ሚስትኸን ዛሬ ያየኋት ሴት ምን ታምር ቆንጆ ብለህ አታስቀናት በላይኸክፉን ትምርት እንዳትማር፤ እኔም ያየሁት ወንድ ምናቦ ጉልማሳ ብላ ትሂዳለችና =

፪ ኢትመጥዋ ለብእሲት ነፍሰክ፤ ከመ ኢትትክ የድ ላዕለ ኃይልክ =

ምስጢርኸን ለማትመስልህ ሚስትኸን አትንገራት ምሥጢርኸን አውጥታብህ አንተ እንዳትጠፋ፡ሁለተኛም ኢትኪድ ይላል = አንችባወቅኸ አሳድሪኝ ብለህ ገንዘብኸ ለሚስትኸ አትስጣት አንተን ገድላ በገንዘብኸ እንዳትሰለጥንበት፤ ሶስተኛም በሰውነቴ እዘጋጥበት አትባላት = ኃይልኸን አድከማ እንዳታጠፋህ እንደ ሶምሶን፤ ዘመሳ ፲፮ ፲፱ እስከ ፳፪ =

፫ ኢትስሐጥ ብእሲተ ባዕድ ከመ ኢትደቅ ውስተ መሥገርታ =

የማትሰጣትን እሰጥሻለሁ ብለህ የጉልማሳ ሚስት አታባብል፤ በወጥመድዋ እንዳትያዝ መስጠቱስ ይገባልን ቢሉ አይገባም ዘእግዚአብሔር አስተፃመረ ሰብእ ኢይፍልጥ ያለውን ማፍረስ ነውና ሁሉንም አታድርግ ሲል ነው = ወኢትዛዋዕ ምስለ መስንቃዊት፤ ከመ ኢታሥግርክ በማላሌታ =

ከምትዘፍን ሴት ጋራ አትጨዋወት፤ በዘፈንዋ ምክንያት እንዳትይዝህ =

፬ ኢትሰሐጣ ለድንግል ከመ ኢያስሕትክ ፈቃዳ፤ ድንግሊቱን እናትሽን አባብይልኝ አትበላት፤ አባብላልህ የናቴቱ ፈቃዷ እንዳያስትህ = የልጅቱም ፈቃዷ እንዳያስትህ እናትሽን አባብይልኝ አትበላት አባብይልኝ ያልህት እንደሆነ ደርሳለችና ለዚህም እኔ ምን ሆኜ እናቴን አባብልልኻለሁ ለኔስ ከሴት ምን ጎድሎኛል ትልኻችለና = ኢትመጥዋ ለዘማ ነፍሰክ፤ ከመ ኢትህጉል ርስተክ =

ምሥጢርህን ለዘማ አትንገራት፤ ዳግመኛም ሰውነትህን አትስጣት = የወዴህኛውና የወዲያኛውን ርስትህን እንዳታጣ =

፭ ወኢትጎሥሥ ውስተ ፍናዊሃ ለፀገር፤ ወኢያስሕትክ ጽጉጉሃ =

ወደ መንደርም መግባት አትፈልግ፤ ሰቆቃወኤር ፩፱ = ፍናዊሃ ለጽዮን ይላህዋ እንዳለ = ያገሪቱም ወልወልዋ አያስትህ = ዳግመኛም በጎዳናዋ ገብተህ ወደ መንደር አትሂድ፤ የዘማይቱ አልጋዋና ምንጣጁ እንዳያስትህ = ምሳ ፯ ፲፮ ፲፯

ሚጥ ዓይነክ እምነ ብእሲት ሠናይት፤ ወኢያፍቱክ ስና ለብእሲተ ባዕድ፤ ብዙኃን እለ ስሕቱ በስነ ብእሲት እንበይነ ዝንቱ ወእንበይነ ዝንቱ ይነድድ ፍቅር ከመ እሳት =

መልክ መልካምን ሴት ከማየት ዓይንህ ከልክል፤ የጉልማሳንም ሚስት ደም ግባቷን አይተህ አትመኝ = ምንዋ ባያት ዓይን ይከለከላልን ትለኝ እንደሆነ አዎን ይከለከላል = ኢዮ ፴፩ ፩ ማቴ ፭ ፳፭ ፪ ዲጥ ፪ ፲፬ = ሽምብራ የዘራ ሰው በዳር በዳሩ አብሽና ኃያ ዘርቶ አርቆ እንዲያጥ

ር አርቆ መከልከል ነው። የሴት መልክ አይ ፲፫
ተው የሳቱ ሰዎች ብዙ ናቸው። እንደ ደቂቀ
ሴት። ዘፍጥ ጂ ጀስላዚህም ነገር የሴት ፍቅር
እንደ እሳት ይነጻል። ኢየሱስ ሰጠ ፲፪።

ሀ ኢትንበር ምስለ ብእሲተ ብእሲ፣ ወኢትሠገ
ር ምስሌሃ በሰታይ። ከመ ኢትግምጽ ነፍሰክ
መንገሴሃ ወኢታደግሶ መንፈሰክ ውስተ ሞት
ከጉልማሳ ሚስት ጋራ አትቀመጥ፣ በመጠጥ
ም ጊዜ ከስዋ ጋራ አትገኝ፣ ልብህን ወደ ዝቅ
ዝቅ እንዳታደርግብህ ሰውነትህንም ለሞት እ
ንዳታደርስብህ።

፲ ወኢትጎድግ ዐርከክ ዘትካት፣ እስመ ኢይከው
ነከ ከማሁ ዐርከ ግብት። ዐርከ ሐዳስ ወደን
ሐዲስ፣ ወእመሰ ከረመ ትሰትዮ በትፍሥሕት
የጥንት ወዳጅህን በኋላ ወዳጅህ አትለውጥ።
የድንገት ወዳጅ እንደ ጥንት ወዳጅ አይሆን
ምና እንግዳ ወዳጅና ጉሽ ጠጅ ሁለቱ አንድ ፲፪
ናቸው። ጉሽ ጠጅ ሲጠጡት ለጊዜው ደስ ያ
ሰኛል ኋላ ግን ይነፋል ያስተፋል። እንደዚሁ
ም ሁሉ ዕንግዳ ወዳጅ ሲመክር ዕንግዳ ነውና
በወረት ደስ ያሰኛል፣ ኋላ ግን ምክሩ ሲጎዳ ፲፭
ይገኛል። የጠራ የወደን ጠጅን ግን ደስ ብሎህ
ትጠጣዋለህ። ደረቅ ጠጅ ለጊዜው ሲጠጡት
ይገርማል፣ ኋላ ግን ለሰውነት ጤና ይሆናል። የ
ጥንትም ወዳጅ የተለመደ ነውና እየተቂጣ
ሲመክር ያሳዝናል፣ ኋላ ግን ደስ ያሰኛልና። ፲፮

፲፩ ኢያቅንእክ ብዕሎሙ ለኃጥአን፣ እስመ ኢተ
አምር ዘከመ ይትገፈትኡ።
ከፋዎች ሰዎች ሰርቀውና ቀምተው ያገኙት ባ
ለጸግነታቸው አያስቀናህ። እንዲህ ያሉት ባለ
ጸጎች እንዲጠፉ አታውቅምና። ምንም ባታው
ቅ አያስቀናህ።

፲፪ ወኢያፍቱክ ተድላሆሙ ለረሲዓን፣ ተዘክር ከ
መ ኢይጸድቁ እስከ አመ ይመውቱ።
የእግዚአብሔርን ሕግ የዘነጉ ሰዎችም ተድላ
ቸውና ደስታቸው ደስ አያሰኝህ እስኪሞቱ
ድረስ ሃይማኖትንና ምግባርን ሰርተው እንዳ
ይጸድቁ አስባ እንጂ።

ረኃቅ እምነ መኳንንት ዘነፍስ ይኳንኑ ነዋላ
መካነ።

ወኢይርከብክ ትሕዝብተ ሞት እመኒ ቀረብ
ካሆሙ ኢትነስሕ ከመ ኢትግድፍ ሕይወተ
ከ ወአእምር ዳዕሙ ከመ ማዕከለ መሥገር
ት ተጎልፍ ወከመ ማዕከለ ቀልቀል ታንሶሱ
ደርሰው ነፍስን ከሚገድሉ መኳንንት ፈጽመ
ህ ራቅ፣ እንደ ሰይፍ ጨነገሩ አጼ በካፋ። ደ
ርሶ በሰይፍ በለው ይል ነበር ይላሉ። የሞትም
ጥርጥር እንዳያገኝህ አትቅረብ ብቀርብ ምን
ይመጣብኛል ትለኝ እንደሆነ ከቀረብህም በ
ሰይፍ ተቀጥተህ እንዳታዝን ሁነህ ኑር። በወ
ጥመድና በወጥመድ መካከልም እንድትሄድ
በገደልና በገደል መካከልም እንድትመላለስ
እወቅ ወጥመድ ይይዘኛል በገደልም እወድቃ
ለሁ ብለህ እንድትጠነቀቅ ተጠንቅቀህ ኑር።
በአምጣኝ ትክል አሠኒ ለበጽክ ወምስለ ጠቢ
ባን ተማከር።

ለባልንጀራህ የቻልኸውን በጎ አድርግለት ም
ከርህንም ከብልሆች ሰዎች ተማከር።
ወምስለ ማእምራን ይኩን ትካዝክ ወኩሉ ነገ
ርክ በሕገ እግዚአብሔር ይኩንክ።
ግዳጅሕም ካዋቂዎች ሰዎች ጋራ ይሁን፣
ነገርኸም ሁሉ በእግዚአብሔር ሕግ ጸንተህ
ይደረግልህ።

ወዕደው ጸድቃን የሀልዉ ውስተ ምሳሕክ።
ወበፍርሀተ እግዚአብሔር ይኩን ምሳሕክ።
ምሳን ባደረግህ ጊዜ ደጋግ ሰዎች ይነሩ።
ድሆችም ከምሳኸ አይለዩ። ወዝሩ እክለክ ው
ስተ መቃብረ ጸድቃን እንዳለ። ጠቢት ፬ ፲፯
ምሳኸም እግዚአብሔርን በመፍራት ይሁን።
ዳግመኛም በምክርኸ ደጋግ ሰዎች ይነሩ። ም
ክርኸም እግዚአብሔርን በመፍራት ይሁን።

፲፯ ወበውስተ እደ ኬንያሁ ይትሰማሶ ግብሩ ወ
ለመልአክ አሕዛብኒ ይንዕድዎ በጥበብ ቃሉ
ስራም በሰራው እጅ ይከናወናል እንደዚህም
ሁሉ ምጽዋት በመጽዋች እጅ ይከናወናል የ
ሠራዊትንም አለቃ በቃሉ ጥበብ በቃሉም ፍ

ርድ ያመሰግኑታል ከቃሉም ፍርድ የተነሣ ፤ ጽሑክ ትዕቢት በኃበ እግዚአብሔር ወበኃበ ያደንቁታል =

፲፮ ግሩም ውለቱ ብእሲ ነባቢ በውስተ ሀገሩ ወ ይጸልእዎ ለዝሉፉ እምነ ቃሉ =
ሸፋጭ ሰው አገር ያስጨንቃል ከነጋገሩም የ ተነሣ ጠልተውት ይኖራሉ =

እንላ እመሕያው ወእምነሉ ተእኪ ዐመፃ =
ትዕቢት በእግዚአብሔር ዘንድ የተጠላ ነው በሰውም ዘንድ የሚጠላ ትዕቢት ነው። ከሁሉ ም ይልቅ ከሀደት ትከፋለች።

ምዕራፍ ፲ =

፩ ንጉሥ ጠቢብ ይጌሥጽ አሕዛቢው ወ መኩንን ለባዊ ይገብር ሥርዓተ =

፭ መንግሥትስ ትትፋለስ እምሕዝብ ለሕዝብ እ ንበይነ ዐመፃ ወእንበይነ ጋእዝ ወእንበይነ ን ዋይ =

ብልህ ንጉሥ ሠራዊቱን ሠርቶ ቀጽቶም ያ ሳድራል አዋቂም ዳኛ የእገሌ ይብቃ የሚባ ፤ ል ሥራትን ላገር ይሠራል =

መንግሥት ግን ስለ ከሀደት ስለ ጸብና ክር ክርም ገንዘብንም ስለ መውደድ ካንዱ ወገን ወዳንዱ ወገን ትሄዳለች።

፪ ከመ መልአክ አሕዛብ ከማሁ ወዓለሁ ወከ መ መኩንና ለሀገር ይገብሩ እለ ውስቴታ = ሠራዊቱ ንጉሣቸው እንደሆነ ይሆናሉ፤ በገር ም ያሉት እንዳገረ ገጋዋ ያደርጋሉ እንደ ንጉሡ አገምብሱ እንዲሉ። ንጉሡ ቢጎብጥ ሕዝቡ አገምብሰው ዘፈኑ ይባላል =

ወለምንት እንከ ይትዲበይ መሬት ወሐመድ ዘእንዘ ሕያው ውለቱ ይጸይዕ ነፍስቱ።

፫ ንጉሥ አብድ ያሀጉል አሕዛቢው ሀገርኒ ት ጸንዕ በጥበቢሆሙ ለሊቃውንቲሃ =

መንግሥት እንዲህ ማለፉ ላይቀር ትቢያን ና አመድን የሚሆን በሕይወትም ሳለ እንቅ ፋት ሊመታው እጅግም ቢወጋው ሰውነቱ የ ሚለወጥ ሰው ለምን ይታበያል =

አላዋቂ ንጉሥ ሠራዊቱን ያጣል = በሕይወት ቢሉ እንደ ሮብዓም፤ በዋት ቢሉ እንደ ሰና ክሬም። አገርም አለቆችዋ ቢመክሩላት ቢገብ ፋላትም ጸንታ ትኖራለች። ፩ ነገሥ ፲፪ ፲፮ = ፲፩ ፪ ዜና ፲ ፲፮ ፲፱ = ፪ ነገሥ ፲፱ ፴፭ እስከ ም ፳ = ፪ ዜና ፴፪ ፳፩ ሁሉ ፴፮ ፴፯ እስከ ም ፴፰ = ፲፪ ውስተ እደሁ ለእግዚአብሔር ኩነኔሃ ለም ድር =

፲ ለቀሰልኒ ዓቢይ ይፈውሶ ዐቃቤ ሥራይ ወ ንጉሥስ ለዮም ዳዕሙ ወጌሠመ ይመውት = ቀሰልን ስንኳ በለመድኃኒት ያደነዋል ለሞ ት ምን መድኃኒት አለው፤ ምንዋ ቢታበይ ን ጉሥ አይደለምን ትለኝ እንደሆነ። ንጉሥስ ንጉ ሥ ነው ዛሬ እንጂ ንጉሥ ቢሆን ነገ ይሞ ታል እንዲህ መሆን ሳለበት ለምን ይታበያል ወእምከመ ሞተ ሰብእ ይከውን ከፍለ ዕፄ። ሰውም ከሞተ የትል ኃድልና ፈንታ ይሆናል ቀዳሚሃ ለትዕቢት ታወጽኦ እምእግዚአብሔር ወታከሀይ ልቦ እምነ ፈጣሪሁ =

፬ እንዲህ ስለ ሆነ ግን አገር እግዚአብሔር ተ ገዢ ላላት ትገዛለች =

የትዕቢት ደገኛዋ ከእግዚአብሔር ትለየዋለች ልቡንም ከፈጣሪው ታስክደዋለች።

፭ ወእምገጹ ለጸሐፊ ይትዐወቅ ጥበቢሁ = የሰው ጥበቡ በተሾመ ጊዜ ይታወቃል =

፲፫ ቀዳሚሃ ለትዕቢት ኃጢአት ወለዘአጽንዓ ታ በዝኅ ላዕሌሁ ርኩሰ ወእንበይነ ዝንቱ ያርእ እግዚአብሔር ፍዳሆሙ ወይገፈትኦሙ ለዝ ሉፉ።

፮ ወበኩሉ ዘስሕተ ለከ ቢጽከ ኢትሒሶ ወአል ቦ ዘትገብር ሕሱመ ምንተኒ በሒስከ። ባልንጀራኸ የነገረሀን ነገር ሁሉ ሰምተህ አ ትንቀፈው በነቀፋኸም የምታደርግበት ምንም ምን ክፉ ነገር አይኑር።

የትዕቢት አበጋዝዋ ኃጢአት ነች አጽንቶ በ ያዛትም ሰው ከሀደትን ታጽናበታለች ስለዚህ ም ትዕቢት እግዚአብሔር ትዕቢተኞችን ያዋ ርዳቸዋል እንደ ተዋረዱም ያስቀራቸዋል =

- ፲፩ ነውተ እግዚአብሔር መናብርቲሆሙ ለመላእ ጽጅ ከቡር ውለቱ መኩንን እምነ በጸ፤ ወእለኒ ይፈርህም ለእግዚአብሔር በቅድመ አዕይንቲህ መኩንን ቢከብር በባልንጀራው ዘንድ ነው ዳግመኛም ከባልንጀራው ይልቅ ይከብራል እግዚአብሔርን የሚፈሩት ሰዎች ግን በእግዚአብሔር ዘንድ ከሁሉ ይልቅ ይከብራሉ።
- ፲፪ ሥርዎሙ ለአሕዛብ መልካ እግዚአብሔር ወ ጽጅ ተከለ ትሑታን ህየንቲሆሙ። እግዚአብሔር የከነዓንን ሰዎች ሥርና መሠረታቸውን አጠፋ ስለ ሳቸውም ፈንታ እስራኤልን ተከብሮ ሊያ፤ ፲፫ ስ እስከ ም ፲፬።
- ፲፫ በሐውርተ አሕዛብ ደምሰሰ እግዚአብሔር ወ ጽጅ ሠረዎሙ እስከ መሠረተ ምድር። እግዚአብሔር የአሕዛብን አገሮች ምድርሰ ሀ ለወት ዕራቃ እንደ ተባለች እስኪሆኑ ድረስ ፈጽሞ አጠፋቸው። ዘፍጥ ስ ፪።
- ፲፭ ወአሰሰሉሙ ወአጥፍሎሙ ወሰዓረ እምድር ዝክሮሙ። — ከሕይወት በሞት ከተድላ ጽጅ ም በመከራ አጥፍቶ አራታቸው ስም አጸራረቸውንም ከዚህ ዓለም አጠፋ።
- ፲፭ አኮ ለእግረ እመሕያው ዘተፈጥረት ትዕቢት ወአኮ ለዘይትወለድ እምአንስት መዓት ወመንሱት። ትዕቢት ጥንቱን ከሰው የተገገፉ አይደለም ከ ጽጅ ዲያብሎስ ነው እንጂ ቀጣና በኃጢአት ድል መነሳትም ከሌት ለሚወለድ ሰው የታዘዘ አይደለም።
- ፲፮ ዘርእ ከቡር ዘርእ እግረ እመሕያው አይኑ ዘርእ ከቡር ዘርእሙ ለፈራህያን እግዚአብሔር ጽጅ ዘርእ ኅሱር ዘርእ እግረ እመሕያው አይኑ ዘርእ ኅሱር ዘርእሙ ለእለ ሊየዕቅቡ ትእዛዝ ከቡር ዘር የሰው ልጅ ነው። የሰው ልጅ ከቡር ዘር ነው። ከቡር ዘር ማነው ብትል እግዚአብሔርን የሚፈሩና የሚያመልኩ የነአብርሃም ልጆች ናቸው። ኅሱር ዘር የሰው ልጅ ነው። የሰው ልጅ ኅሱር ዘር ነው። ኅሱር ዘር ማነው ብትል የእግዚአብሔርን ሕጉን የማይጠብቁ የከነዓን ልጆች ናቸው እንጅ ሌላ ማነው።
- ከቡር ውለቱ መኩንን እምነ በጸ፤ ወእለኒ ይፈርህም ለእግዚአብሔር በቅድመ አዕይንቲህ መኩንን ቢከብር በባልንጀራው ዘንድ ነው ዳግመኛም ከባልንጀራው ይልቅ ይከብራል እግዚአብሔርን የሚፈሩት ሰዎች ግን በእግዚአብሔር ዘንድ ከሁሉ ይልቅ ይከብራሉ።
- ለባዕልኒ ወለነዳይኒ ወለከቡርኒ በፈሪሃ እግዚአብሔር ይከውናሙ ምክሐሙ። የባለጸጋውና የድሃም የከቡርም ሰው መመከታቸው እግዚአብሔርን በመፍራትና በማምለክ ይሆን።
- አኮ ርቱዕ ያስተክይዎ ለነዳይ እንበይን ንድቱ ወአኮ ርቱዕ ያከብርዎ ለብአሲ ኃጥእ እንበይን ብዕሉ። ድህን ስለ ድህነቱ ይንቁት ዘንድ አገባብ አይደለም፤ ባለ ጸጋንም ስለ ባለጸገነቱ ያከብሩት ዘንድ አይገባም።
- ይከብሩ ዓበይትኒ ወመላእክትኒ ወመኳንንትኒ ወአልቦ እምወስቲቶሙ ዘየንብጡ ለፈራሄ እግዚአብሔር። ታላላቆች ሰዎችም አለቆችም መኳንንትም ይከብራሉ። ነገር ግን ከሳቸው እግዚአብሔርን የሚፈሩ ሰውን የሚበልጠው የለም።
- ነባሪ ጠቢብ ንጹሐ ይትለክክ ወብአሲ ማእምር ሊያሐይሶ። ብልህ ቤተ ሰብ በቅን ያገለግላል ጌታውም አዋቂ ቢሆን ማገልገሉን ያውቅለታል እንጂ አይነቅረውም።
- ኢትጠበብ እንዝ ትገብር ግብረክ ወኢትትዐበይ በመዋዕል ተጽናስክ። ስራኸን ስትሰራ ከራስኸ ባገኘኸው እውቀት አትራቀቅ በችጋርኸም ወራት የመኩንን እገሌና የወይዘሮ እገሊት ልጅ አርሰን እቆፍርን ብልህ አትታበይ።
- ይኄይሰ ዘይትቀንዶ ወይትጌባር እምነ ዘያንሶሱ ወይትሚካሐ ወኢይረከብ ሲሳዩ። እንዲህ እያለ ለመቀላወጥ መንደር ለመንደር ከሚዘርና ከሚመካ የዕለት አራትም ከሚ

ያገኝ ትዕቢተኛ ተዋርዶ የሚያርስና የሚቆፍር ይሻላል ።

፳፭ ወልድዮ በየውሀትክ አስተፍሥሐ ለነፍስክ ወ አስተዳልዋ በአምጣኝ ትክል ።

ልጄ ስራ ሠርተህ ሰውነትኸን ደስ አሰኛት ፤ የ ቻልኸውንም ያህል ተድላንና ደስታን አድር ገህ አስመቻት ስራን የውሀት አለው ። እገሌ አልሰጠኝም ብሎ እንዳያማ ከሐሜት ያድና ልና ።

፳፬ ዘላዕለ ነፍሱ ይኤብስ ለመኑ ጌረ ይከውን ፤ ወልዘኢያስተዳለዋ ለነፍሱ መኑ ያአኩቶ ። ይኸማ የንብላው መጽሐፍ መሆኑ አይደለምን ትለኝ እንደሆነ አንተስ አታየውምን ለሰውነቱ የነፈገ ለማን ቸር ይሆናል ፤ ሰውነቱንስ በልቶ ና ጠጥቶ ያለስመቻትን ሰው አበላህስ አጠ ጣህስ ብሎ የሚያመሰግነው ማነው ።

፴ ለነዳይስ ይንእድዎ በጥበቢሁ ፤ ወለባዕልኒ እን በይነ ብዕሉ ።

ድህን ገን በጥበቡ ያመሰግኑታል ፤ በለጸጋንም ስለ ባለጸገነቱ በውዳሌ ከንቱ ያመሰግኑታል

፴፩ ዘአመ ይኤኒስ ኢየሐዝን ፤ አመ ይደሉ እር ይትፈሣሕ ።

ወንድሙ አጥቶ በተቸገረ ጊዜ የማያዝን ሰው ወንድሙ አግኝቶ ተድላንና ደስታን በደረገ ጊዜ እንዴት ደስ ይለዋል ፤ በያገኝም አላዘነለት ምና አይሰጠውም ማለት ነው ። ዳግመኛም በ ጣና በተቸገረ ጊዜ የማያዝን ሰው ባገኘ ጊዜ እንዴት ደስ ይለዋል በጌትነቱ አያውቅበትምና

ምዕራፍ ፲፩

፩ ይከብር ነዳይ በጥበቢሁ ፤ ወይነብር ማ ዕክለ መኳንንት ።

ድሀ በጥበቡ ይከብራል ፤ በመኳንንትም መካከ ል ይቀመጣል እንደ ዳንኤል ።

ነፃ ንበር ማዕከሌን ወንግረን እስመ ኪያክ አል ሐቀ እግዚአብሔር እንዳለ ። ዳንኤል ፤ (የዕስና)

፪ ኢታድሉ ለሰብእ እንበይነ ላሕዩ ፤ ወኢታስተ አክዮ ለሰብእ እንበይነ ሕሠሚሁ ።

መልኩ አማረ ብለህ ለመልክ መልክም ሰው አታድላለት መልክ ክፉንም ሰው መልኩ ከ ፋ ብለህ አትንቀፈው ።

፫ እምኩሉ አዕዋፍ ትንእስ ንህብ ፤ ወእም ኩ ሉ ይጥዕም ፍሬሃ ።

መልክ ክፉንስ እንዳትንቀፈው ንብ ከአዕዋፍ ሁ ሉ ተለይታ በመልክ ስትከፋ ማርዋ ከሁሉ ይልቅ ይጣፍጣል ። እንደዚሁ ሁሉ መልኩ ክፉ ሲሆን ሃይማኖቱ የጸና ምግባሩ የቀና ሰው አለና ።

፬ ኢትዘኃር በስነ አልባሲክ ፤ በመዋዕለ ክብር ከኒ ኢታዕቢ ርአሰክ ፤ እስመ ነኪር ግብሩ ለእግዚአብሔር ፤ ወገቡአ እምዕንለ አመሕያ ው ኪነ ፤

በልብሰኸ ጌጥ አትኩራ ፤ በተሾምህበትም ወ ራት እራስኸን አታስተብይ ።

የእግዚአብሔር ፍርድ ልውጥ ነውና ጥበቡ ም ከሰው የተሰወረ ነውና ።

፭ ብዙኃን መኳንንት እለ ወድቁ ውሰተ ምድር ወዕ ባሕታዊ ዘተቁጸለ አክሊለ

በዚህም በትዕቢት ብዙዎች የባቢሎን መኳንንት ተዋረዱ ፤ በትሕትና ግን ዘሩባቤል ነገ ሦ ዘውድን ደፋ ።

፮ ብዙኃን ዐበይት እለ ኃሥሩ ፈድፋድ ፤ ወብ ዙኃን ክቡራን እለ ገብኡ ታሕተ ዕደ ባዕድ ። ፈጽመው የተዋረዱና የጉሰቄሉ የባቢሎን ትቢተኞች ብዙዎች ናቸው ፤ ክብራቸውንም አጥተው በትሩፋን ሥልጣንና ፈቃድ ያደሩ የባቢሎን ሰዎች ብዙዎች ናቸው ።

፯ ኢትሒስ ዘእንበለ ትሕትት ፤ ጠይቅ ቅድመ ወድኅረ ትጌሥጽ ።

ሳትመረምር አትንቀፍ ። አስቀድመህ ነገሩን ጠይቀህ ተረዳ እንጂ ከተረዳኸም በኋላ ት ቆጣለህ ።

፰ ዘእንበለ ትሰማዕ ኢታውሥእ ፤ ወውስተ ነገረ ባዕድ ኢትባዕ ።

ነገር ሳታስጨርስና ሳታስከትት ጠለፍ አድር ገህ ምላሽ አትመልስ ። በሰውም ነገር ጥልቅ

ብለህ አትግባ = እገሌ የእርኅ ዝንብ ነው ትባላለህና ።

ዘ ወውስተ ዘኢኮነ ትካዝክ ኢትትኃለፍ፡ ወኢትላነን በቅሥተ ጊጉይ፡ ግደጅኸም ባይደለ ነገር አትግባ፡ ይሞት በቃውንም ይድን በቃ ብለህ አትከራከር ።

ሀ ወልድየ ኢታብዝነ ተግባረክ፡ እስመ ለእመ አብዛላክ ትጽደቅ ኢያበውሐክ፡ ወኢታመሥጥ ለእመ ሮጽክ፡ ወዲትረከባ ለእመ ዴገንክ፡ ልጄ እከብር ብለኅ ሥራኸን አታብዛምንም ብታብዛ ትከብር ዘንድ አያስናብትንምና ብትሮጥም ከችጋር አታመልጥም ክብርንም ብትከተላት አታገኛትም።

ሀ፩ እስመቦ ዘይጌጉዕ ወይሰርሕ ወይፃሙ፡ ወፈድፋደ ይጸነስ። ለመክበር የሚቸኩል፡ በሥራውም የሚደክም ደክሞም ፈጽሞ የሚቸገር አለና።

ሀ፪ ወቦ እንዘ ድኩም ውእቱ ኢይስኢል ወዘይመልክ ወኢይክል ምንተኒ ወለእመኒ ጸንዐ ፈድፋደ ይጸነስ፡ ወለእመ ነጻሮ እግዚአብሔር በወናይ ያነሥኦ እምተጽናሱ። ምንም ምን ማድረግ የማይችል ደካማ ሲሆን አጥቶ የማይለምን አገርም የሚገዛ አለና እንደ ራስ ወልደ ልዑል። ራስ ወልደ ልዑል ስራ መስራት የማይችል ልምሾ ነበረ በእግዚአብሔር ቸርነት ራስነት ተሹመዋል ይላሉ። ነገር ግን እግዚአብሔር በዓይነ ምሕረት ቢመለከተው። ከችጋሩ አንስቶ ያከብረዋል።

ሀ፫ ወያዕብዮ ወያከብሮ ወያክርዖ ብዙኃን ። ብዙ ክብርንም ሰጥቶ ገናና ያደርገዋል ብዙዎችም ሰዎች ያደንቁታል።

ሀ፬ ወናይትኒ ወእኢትኒ። ይኸውም ይታወቅ ዘንድ ብዕልና ንዴት ። ሁለተኛም ጤናና ደቂ።

ሀ፭ ሐይውኒ ወመዊትኒ። ሕይወትና ሞት። ቋተኛ በኃሕይወትና ክፉ ሞት በእግዚአብሔር ፈቃድ ነው።

ሀ፮ ነድይኒ ወብዲልኒ እምኅበ እግዚአብሔር። ድህነትና ባለጸግነትም በእግዚአብሔር ፈቃድ ነው።

ሀ፯ ጸጋሁ ለእግዚአብሔር ትዜውሮሙ ለጸድቃን። ወፈቃዳሂ ያስተፈሥሕ ዓለመ። የእግዚአብሔር ረድኤቱ ጸድቃንን ትጠብቃ ቸዋለች። ወይዜው፣ ከመ ዓባግዕ ዘለዓለም እንዳለ፤ ኢየሱስ ጽፏል። ፲፩። ፈቃዱም የሚሆን ቸርነት ዓለምን ሁሉ ደስ ያሰኛል።

ሀ፰ ሀለወ ዘይብዕል በብዝኃ ጠዋዕ ወእንዘ ይቋቋወባቲ ይሴልጥ ትፍሥሕቶ። ቆሎ ቆርጥሞ ውህም ጠጥቶ ራሱን በመንፈጉ ብዛት ሌላውንም እየነፈገ የሚከብር ሰው አለ ተድላውንና ደስታውንም በስስት ይፈጽማል በልቶ ጠጥቶ አይደለም ነፍሱ ነው እንጂ።

ሀ፱ ወአመ ተሰፈወ ያዕርፍ፤ ወአመ ይብል እበልዕ ወእሰቲ ወእንከሰ እፈግዕ ወአዕከልኩ። ወኢየአምር ዕለተ እንተ ትመጽኦ ወትበጽሖ። ወየኃድግ ዙሎ ለባዕድ ወይመውት ውእቱ አርፋለሁም ብሎ ተስፋ ባደረገ ጊዜ እበላለሁ እጠግለሁ እንግዲህስ ተድላንና ደስታን አደርጋለሁ ገንዘብም በቃኝ ባለ ጊዜ ፈጥኖ የሚመጣበትን የሞቱን ቀን አያውቅም። ገንዘቡንም ሁሉ ለወራሽ ትቶ እሱ ይሞታል።

ሀ፳ ቁም በፍርሀትክ ወቦቱ ተመሀር፤ ወርሣዕ በተግባርክ። እንዴህ ነውና በገንዘብኸ እወቅበት ከእግዚአብሔርም ታረቅበት በስራኸም ጸንተህ ኑር። ሰጥተህ መጽውተህም ሙት።

ሀ፳፩ ወኢያፍቱክ ግብሮሙ ለኃጥአን። ተአመን በእግዚአብሔር ወተሰፈዎ ለፃማክ። እስመ ቀለል በኅበ እግዚአብሔር ዙሎ ለምዕር። ወግብተ ያብዕሎ ለነዳይ። የክፉዎች ሰዎች ሰርተውና ቀምተው መክበራቸው አያስቀናህ በሚሰጥህ በእግዚአብሔር እመን እንጂ የደክምኸበትን ገንዘብኸንም ተስፋ አድርገው እንጂ ዳግመኛም ገንዘብኸን ሰጥተህ መጽውተህም ደካምኸን ተስፋ አድርገው ፈጥኖ ሲያደርገው ሁሉ በእግዚአብሔር ዘንድ ቅርብ ነውና ድህውንም ሳያስበው ያከብረዋልና።

፳፪ በረከተ እግዚአብሔር ዕረዳው ለጸድቃን። ወትትባዛና በረከቱ ለጸድቅ፤

እግዚአብሔር ለጸድቃን ዋጋቸውን አብዝቶ ይሰጣቸዋል የደግሞ ሰው ዋጋው ትበዛለች።

፳፫ ወኢትበል ኢይፈቅድ እንከ፤ ወኢትበል አልብዩ ዕረዳት እንከ፤

እንግዲህ ገንዘብ አልሻም አትበል። ዋጋም አገኛለሁ ማለትን አላገኝም አትበል።

፳፬ እምዶአዜሰ አከለኒ፤ ወእምዶአዜሰ ኢይዴነስ እንከ።

እንግዲህ ገንዘብ በቃኝ አትበል። ዳግመኛም ገንዘብ በቃኝ እላለሁ አልልም አትበል፤ እንግዲህ ወዴህም አልቸገርም አትበል።

፳፭ አመ ዕለተ እኪት ይረስዕዋ ለሠናይት፤ አመ ዕለተ ሠናይት ይረስዕዋ ለእኪት።

በድህነት ጊዜ ባለጸግነትን በባለጸግነትም ጊዜ ድህነትን ይረሷታልና። ሁለተኛም በደዌ ጊዜ ጥላናን፤ በጥላናም ጊዜ ደዌን ይረስዋታልና

ሶስተኛም በሞት ጊዜ ሕይወትን በሕይወትም ጊዜ ሞትን ይረስዋታልና። እሞታለሁ ሲሉ ይኖርዋል፤ እኖራለሁ ሲሉም ይሞትዋል

፳፮ እስመ ቀሊል በኅበ እግዚአብሔር ዕለተ ሞት፤ እስመ ይፈድዮ ለሰብእ በከመ ግዕዙ።

ዕለተ ሞት በእግዚአብሔር ዘንድ ቅርብ ነውና ለሰው እንደ ሥራው ዋጋውን ይከፍለዋል። በኅ ቢሠራ ዋጋውን ይሰጠዋል ክፉ ቢሠራ ግን ፍጻሜን ያመጣበታል።

፳፯ በእኪት ዕለት ይከሪ ጽጋብ፤ ወበደኃሪቱ ይትወወቅ ምግባሩ።

በክፉ ቀን ጥጋብ ያቀናጣል፤ የሰውም ሥራው ከሞተ በኋላ ይታወቃል።

፳፰ ወኢትበሉ ብፁዕ ዘእንበለ ትርአይ ደኃሪቶ ወበላዕለ ውሉዱ ያስተርአ ንብረቱ ለሰብእ ፍጻሜውንም ሳታይ ሰውን ዕፁብ ዕፁብ አትበለው። እሱ ከሞተ በምን አውቀዋለሁ ትለኝ እንደሆነ፤ የሰው በኅነቱ በልጆቹ ይታወቃል፤ የጨረቃ ንጋቱ በወፍ ይጠየቃል የሰው በኅነቱ በልጅ ይታወቃል እንዲሉ።

፳፱ ኢታብእ ዠሉ ሰብእ ዘረከብከ ውስተ ቤትከ እስመ ብዙኃ ይጠበበክ ጉኅላዊ።

በአፍኦ ያገኘኸውን ሰው ሁሉ ወደቤትክ አታግባ ተንኮለኛ ሰው መውጫና መግቢያክን አይቶ ገንዘብክን ያጠፋብኻልና ዳግመኛም ያገኘኸውን ሰው ሁሉ ሳትመረምር አትሹም፤

ሹመትክን ለመውሰድ ብዙ ይተናኮልኻልና። ቆቃሕ ተሠግረ በቂጽለ አስርቆ፤ ከማሁ ልቡ ለዕቡይ። ወከመ ሰብእ ዓይን ይትሐዘባ ለድቀቱ ቆቅ በቡቃያ ምክንያት በወጥመድ ይያዛል፤

እንደዚሁም ሁሉ ትዕቢተኛ ከልቡ በነቃው ነገር ይጠፋል። ጥፋቱንም እንደ ጉበኛ ይጠብቃታል።

፳፻ ወመጠነ ሠናይት የዐሥዮክ ጉሕላዊ። ወይገብር ለከ ነውረ በዘአልብከ፤

ተንኮለኛ ሰው በኅ ያደረግህለትን ያህል ክፉ ነገር ይመልስልኻል ነውርም ሳይኖርብህ ነውረኛ ያደርግኻል።

፴፩ በብዝኃ ትንታጉ ለእሳት ይበዝና ፍሕሙ። ወብእሲሰ ኃጥዕ ይንዕዋ ለነፍሱ፤

የእሳት ፍሕሙ የሚበዛ በእንጨቱ ብዛት ነው። ዳግመኛም በብዝኃ ትንታጉ ለሐው ይላል፤ እሳት ማለት ነው፤ ሐዊ እንዲል ትግሬ። የኃጥእም ሰው ፍጻሜ የሚበዛ በኃጢአቱ ብዛት ነው።

፴፪ ተዐቀብ እምን እኩይ እስመ ዕኪት ይፈጥር ከመ ኢይግበር ለዝሉፋ ጽዕለተ ላእሌከ፤

አንተ ግን ከክፉ ሰው ተጠበቅ ነቀፋን ሁለ ጊዜ ያደርግብህ ዘንድ ክፉ ልብ ወለድ ነገር ያመጣብኻልና፤ ዳግመኛም ሎሌክ የኔ ጌታ ዳረጎት አያጎርስ ጭላጭም አያቀምስ ብሎ ዘወትር እንዳያማክ ሁን፤ ክፉ ነገርን ያመጣብኻልና።

፴፫ ለእመ አገደርክ ነኪረ ምስሌክ የህውከክ ወየዐልወከ፤ ወያወጽአክ እም ንዋይክ።

ባዕድ ሰውን በቤትህ ብታሳድር ብትሾምም ክፉ ነገር አድርጎ ያውክኻል ወንጀለኛም ያደርግኻል ከገንዘብክና ከሹመትክ ይለይኻል።

፴፬

904.6 12 =

፩ አመ ትጉብር ሠናዩ አእምር ለዘትጉብር
በዘትረክብ ዕዲተ ሠናይተክ ።

በጎ ሥራ እውራሳው ባልህ ጊዜ የበጎነትኸን ዋጋ በምታገኝበት ገንዘብ በጎ ሥራ የምትሠራለትን ሰው መርምረህ እወቅ ። ዳግመኛም እሾማለሁ ባልህ ጊዜ የምትሾመውን ሰው መርምረኸ እወቅ ።

፪ ግበር ለጻድቅ ወትረክብ ዕሜተክ ፡ ወእመ ኢ. ዘ
 ረክብክ በኅሴሁ ትረክብ በኅበ ፈጣሪሁ ።
 ለድሀ በኅ አድርግለት፡ጻግመኛም እውነተኛ ሰ
 ውን ሹም።ዋጋኽንም ታገኛለህ ከሱም በታገ
 ኝ ከፈጣሪው ታገኛለኽ ።

፫ አልቦ ሠናይት በጎበ ዘይገብራ ለእኩት ወበጎ
በ ዘኢይገብር ምጽዋተ ።

ክፋትን በሚሠራት ሰው ዘንድ በጎ ሥራ የለም በማይመደውትም ሰው ዘንድ በጎነት የለም ሀብ ለጸድቅ ከመ ኢይንግኦ ኃጥሶ።

ገንዘብኸን ለድሀ መጽውት ለባለጸጋ አትስጥ
ዳግመኛም እውነተኛ ሰውን ሹም አሰተኛን
ግን አትሹም ።

፩ አሠኒ ለነዳይ ወኢተህብ ለእኩይ ።
ለድሀ ስጥ እንጂ ለባለጸጋ አትስጥ ።
አጽርዕ እክለክ ከመ ኢይንሣእ ውእቱ ከመ
ኢይማዕክ በንዋይክ ። እስመ ካዕበተ ትረከባ
ለእኪት ቦጎቤሁ ፣ ዕሜተ ዙሉ ሠናይትክ እን
ተ ገበርክ ሎቱ ።

ክፉ ሰው ገንዘብኸን እንዳይወስድብህ በገንዘብ ገዢ
ኸም ድል እንዳያደርግህ ገበታህን አጽብበት
ዳግመኛም ገንዘብኸን ሰጥቶ ሹመትኸን እን
ዳይሾምብህ ክፉን ሰው አትሹም ያደረግኸል
ትን የበጎነትኸን ዋጋ፣ ክፉትን በሱ ዘንድ እ
ጽፍ ሆኖ ታገኛታለህና።

ጸ እስመ እግዚአብሔር ይፀልዋሙ ለኃጥአን ወ
ይትቤቀሉሙ ለእኩያን ።

እግዚአብሔር ባለጸጎችን ይጠላቸዋልና ከፋዎችንም ይበቀላቸዋልና።

፯ ሀብ ለጸድቅ እምነትህ ለኃፋክ ።

ለባለጸጋ ክትሰጥ ለደህ ስጥ፤ ዳግመኛ አሰተኛ ሰውን ክትሾም አውነተኛ ሰውን ሹም ።

፳ ኢያዎስጥስ ዐርከክ አመ ትፍሥሕትክ ወኢ ይትገባእከ። ጸላኢከ፣ አመ ምንዳቤክ ።

ተሾመህ ተደላገና ደስታን ባደረግህ ጊዜ ወዳጅህ አያምልጥህ። ዳግመኛም የነፍስህ ወዳጅ ድህ አያምልጥህ፤ በመከራህም ጊዜ ወዳጅ መስሎ የሚጠላህ ጠላትህ አይሠወርህ።

ትፍሥሕትክ ያቋሰሎሙ ለጸላእትክ ወተጽኖ ስክ ይሰድዶሙ ለአእርክቲክ ፡

ሹመትክ ጠላቶችህን ያሳዝናቸዋልና ፤ ችጋር
ህም ወዳጆችህን ያርቃቸዋልና ።

፲ ኢትዮጵያውያን ለጸላኢነት ለገዢው አስመክሮ
ዛሕል ብርታት አካላት ልቡ ።

ጠላትህን አንድ ጊዜ ብታምነው ሁለጊዜ አትመነው። ከብረት ዝግት እንዳይጠፋ ከልቡ ክፋት አይጠፋምና።

፩ ወላመኒ ተፀላሐክ ይፀመደክ እንዘ ኢይንዕደክ
አጽንዓ ለነፍሰክ ወተዓቀቦ ወትከውኖ ካመ መ
ጽሑት ዝሕልት ወኢይክለክ ለዝሉቲ።

በተቸገርህም ጊዜ ሳይወድህ ያገለገልኻል ፈርቶም ውጻፊ ከንቱ ሾቶም እንደሆነ አንተ

ግን ሰውነትህን በዕውቀቱ አጽናት፣ እንዲህ ያ
ደረግህ እንደሆነ በዚቃዋ እንደረገፈ መስታ

ዋት ትሆንበታለህ፤ ያች ዘመዲያና በመዲህ እንድታሳይ በአፍኣና በውስጥ ታውቅበታለህ፤

አንድ ጊዜም ዘቸልህ ሁላጊዜ አይቸልህም
ወኢታቅም መንገሌክ ከመ አይገብላክ

ወኢይቁም ውስተ መካንክ ወኢታንብሮ መ
ንገለ የማንክ ከመ ኢይንሣሪ ሂመተክ ወበ

ደኅሪትክ ሀለወክ ታእምሮ ለቃልዩ ወትዜክ
ሮ ለተግሣጽዮ።—ሹመትህን አንጻደወለድ

ብህ በቦታህም እንዳይተካ አታሰልጥነው በቀኝ
ህም አታስቀምጠው ሹመትህን ይወስድብ

ሃልና፡ምነቀ በሰለጥነው በቀኝበ በሰቀምጠው

ትላኝ እንደሆነ ይህ ከሆነብህ በኋላ ነገሬን ታውቀው ዘንድ አለህ፡ ምክሬንም ታስበዋለህ ሲራክማ መክሮኝ አልነበረምን እኔ አልሰማ ብዬ ነው እንጂ ትላለህ ።

፲፫ መኑ ያስተምህሮ ለአርፎ ምድር ወለዙሉ አርፎ አኩይ ።

ለባብ መንደፍን፡ ለአንበሳስ መስበርን፡ ለነብር ማጫርን፡ ለጋዢብ መዘብተርን ያስተማረው ማ ነው፡ ምነው ጋድሮሌል የሚባል ጋኔን ለባብ አላስተማረምን ቢሉ፡ እሱ ላንዱ አስተማረ እን ጂ ለሁሉ አስተማረን፤ ከዚያስ በኋላ አንዱ አንዱን አይቶ ሥራውን ይሠራዋል ። ዘፍ ፫ ፩ ፤ ፩

፲፬ ከማሁ ዘየሐውርኒ ምስሉ ብእሲ ኃጥአ ወይ ዴመር ምስሉ ኃጢአቱ ።

እንደዚሁም ሁሉ ከክፉ ሰው ጋራ የሚኖር ሰው ከፋትን ተምሮ ኃጢአቱን ይሠራል ።

፲፭ ለእንተ ምዕር ይቀውም ምስሌክ ወእስክ ት ቶመየጥ ኢትሬእዮ እንከ ወኢይትኤገሥ ምስሌክ ።

እንዲህ ያለ ሰው መከራ ሲያገኝህ ለጊዜው ካንተ ጋራ አለሁ አለሁ ይላል፡ ዘረህም እስ ከታየው ድረስ አይቆይም፤ ካንተም ጋራ መ ከራህን አይታገሥም ።

፲፮ በከፍፍሪሁስ ያስተጥዕም ለከ ቃሉ ጸላሂክ፤ ወ በልቡ ይመክር ውስተ ግብ ያውድቀ ። ወዓይኖ ሂ ያነብዕ ለከ ፀላሂክ፤ ወእምከመ አስሐተክ ኢይጸግብ እምደምክ ።

በከንፈሩ ግን ወንድሚ ምን አገኘህ እያለ ነገ ሩን ያጠፋፍጥልኻል፤ በምክሩም ያጠፋህ ዘንድ በልቡ ይመክራል ለእገሌ ጉድጓድ ስፋፍርለት ውዬ መጣሁ ይላል፤ ይኸውም ጠላትኸ፤ ወንድ ሚ ምን አገኘህ እያለ ዓይኑን ይጨምቅልኻል ካሳተህ በኋላ ግን ቢያማህ ቢያማህ በቃኝ አይ ልም ።

፲፯ ወእመኒ ተመንደብክ ቅድመ ዙሉ ትረክቦ ቅድ መ ገጽከ፤ ወከመ ዘይረድአክ ያቴሕት ርእሶ ታ ሕተ ሰኩናክ ።

የሚረዳህም መስሎ ራሱን ከጫማኸ በታች ያ

ዋርዳል እንደከተማ ሰው፡ የከተማ ሰው ቤት ሲቃጠል እሳት የሚያጠፋ መስሎ ቅጠል ይዞ መጥቶ ዕቃ ሰርቆ ይሄዳልና ።

፲፰ ወይጠፍሕ በዕድዊሁ ወየሐውስ ርእሶ፤ ወእም ገ ይመይጥ ገጸ ወይትቃጸበክ ።

ራሱንም እየነቀነቀ ጭኑን በጁ ይጠፋል ከዚህም በኋላ ይህ እንጂ መከራ የመጣበት በኃጢአቱ ነው እያለ ፊቱን መልሶ ይጠቃቀስብኻል

ምዕራፍ ፲፫ ።

ዘገሠሠ ፒሳ ይትአኅዝ ቦቱ ወዘተግረከ ለዕቡይ ይከውን ከማሁ ።

ሰምንና አደረሞዋልን መጫንም የያዘን ሰው እጁን ጨምዶ ይይዘዋል፤ ትዕቢተኛንም ወዳ ጅ ያደረገ ሰው እንደሱ ትዕቢተኛ ይሆናል ።

ኢታንሥእ ክቡደ ወኢትሰከም ላዕሌክ፤ ወኢ ትደምር ንዋየክ ምስሉ ዘይትሄየለክ ወይብዕለ ክ፤ በአይቲ ይትአረክ መቅጹት ምስሉ ጽሕርት እስመ ለሊሃ ትጉድእ ወለሊሃ ትኬልህ ወለሊሃ ትሰብር ።

ዳግመኛም ትሰበበር ይላል። የማትቸለውን ሽ ከም አንስተህ እሸከማለሁ አትበል ሥር ይዞር ኻልና እንደዚሁም ሁሉ በኃይልና በገንዘብ ከ ሚበልጥህ ባለጸጋ ጋራ ገንዘብኸን አንድ አድርገህ አታኑር፤ ምነዋ ባኖር ትላኝ እንደሆነ ሽ ከላ ከብረት ድስት ጋራ አንድነተ ወዴት ይኖ ራል እስዋ ሰብራ እስዋው ከለል ብላ ትጮኻለችና ።

፲ ከማሁ ባዕልኒ ለሊሁ ይገፍዕ ወለሊሁ ይትመ ዐዕ፤ ወነዳይሰ ለሊሁ ይትገፋዕ ወለሊሁ ይገኒ እንደዚሁም ሁሉ ባለጸጋ እሱው ይበድላል በ ድሎም እሱው ይቆጣል፤ ድኃ ግን እሱ ይበደላል እሱው በድያለሁና ማረኝ ይላል፤ ድህ ተ በድሎ ማረኝ ይላል ቶሎ እንዲሉ ።

ለእመ ብክ በዘትበቀሥ ያቂርበክ ኅቤሁ፤ ወእ መሰ ተጸነስክ ኢይጸረክ እንከ ።

እሱን የምትጠቅምበት ገንዘብ ቢኖርህ ወደሱ

ያቀርብኛል ባይኖርህ ግን ስንኳን ያቀርብህ ባይኖርህ ለማየት ይጠላኛል።

ወለእመ ብክ የኅብር ምስሊክ፡ ወየኅልቅ ለከ ዘዚአክ ወዓዲ ኢያነከረከ።

ጥቂት ገንዘብ ግን ያየብህ እንደሆነ ያለችህ ን ለመጨረስ ካንተ ጋራ አንድ ይሆናል። ገንዘብክንም ያስጨርስብኛል። እንደሆነ ካደረገህ ገብህ በኋላ እጹብ እጹብ አይልኸም።

ወለእመቦ ትካዝ ዘይፈቅደክ ይየውህ፡ ወብዙኃ ያስተሰፍውክ ወይስሕቅ ለከ፡ ወሠና የይትናገረክ ወምንተ ትፈቅድ ይብለከ።

አንተንም የሚሻበት ግዳጅ ቢኖረው ያለዛዝ ብኛል። ብዙም ማሞዋከትን ያሞዋከትኛል ፊቱንና ጥርሱንም ያሳይኛል በኃ በኃ ነገር ንም ያናገርኛል። የማይደረግልህንም ነገር ንገረኝ ምን ትወዳለህ ይልኛል።

ወበመብልዑ የኃይጠክ ምዕረ፡ ወካዕበ ወሥልሰ ያሰፍጠከ፡ ወእምዝ ድኅረ ይገብእ ኢይስማዕከ፡ ወእመኒ ርእየከ ይሥሕቅ ላዕሉከ ወየሐውስ ርእሶ ለከ፡

በመብሉና ባመጠጡም አንድ ቀን ያታልልኛል ሁለትና ሶስት ቀንም ያስትኛል። ካሳተህ በኋላ ግን ነገርህን እንዳይሰማ ወደኋላ ይመለሳል መከራም መጥቶብህ ቢያይህ ተላላው ሞኝ እያለ ይዘብትብኛል። ራሱንም ይነቀንቅ ብኛል።

ተዓቀብ ኢያሥሕትከ ወኢይየውህ፡ ወኢታብእ ሐዘነ ማዕከለ ትፍሥሕትከ።

እንደህ አድርጎ እንዳያስትህ እንዳያታልልህም ተጠበቅ በደስታኸም መካከል አዘን አታግባ። ዳግመኛም ደስ እያለህ ሰጥተህ ለምን ሰጠህ ብለህ አትዘን።

ዘይቤለክ ዐቢይ አሆ በሉ ለግዕዙ፡

ወለእመኒ ጸውአክ ኢትአበዮ። ወፈድፋድ ያፈቅረከ።

ታላቅ ሰው ያዘዘህን ስለ ታላቅነቱ አሺ በለው ቢጠራህ አቤት ቢልክህም ወደት በለው። እንደህም ያደረግህ እንደሆነ አጅግ ይገኝ ወድኛል።

ወኢትርሐቅኒ ወኢትቅረብኒ ወኢታጉንዲ ርሐቆቶ ከመ ኢይርሳዕከ፡

ከታላቅ ሰው አጅግም አትራቅ አጅግም አትቅረብ አጅግም የራቅህ እንደሆነ ይረሳኛልና አጅግም የቀረብህ እንደሆነ ይሰለኝኛልና።

ወኢታፈድፍድ ተናግሮ ምስሌሁ።

ወኢትትአመኖ በብዝኃ ነገሩ እስመ በብዝኃ ነገሩ ያሚክርክ ወከመ ዘያሥሕቅ ምስሌክ የሐትተከ።

አትራቅ ብሎኛልም ብለህ ብትቀርብ ከሱ ጋራ መጨዋወት አታብዛ።

ነገርም አብዝቶ ቢያሟውትህ አትመነው በብዙ ነገር ይፈትንኛልና። የሳቀልህም እየመሰለህ ይመረምርኛልና።

አልቦ ሣህል ለዘ ያወጽእ ምክረ ቢጸ፡ እስመ ኢየሐዝኖ ተሞቅሖቱ ወመንሱቱ።

የባልንጀራውን ምክር ለሚያወጣ ሰው ይቅርታ የለውም ባልንጀራውን ይቅር አይልምና እግዚአብሔርም ይቅር አይለውም። የባልንጀራው መታሰሩና መጥፋቱ አያሳዝነውምና።

ዑቅ ወተዐቀብ በሕቁ፡ እስመ ምስለ ቀታሊከ ተሐውር። እንደህ ነውና።

ከደመኛህ ጋራ ስትኖር እንድትጠነቀቅ በብዙ አውቀህ ተጠንቀቅ። ዳግመኛም ከጠላትክ ጋራ ትሄዳለህና በብዙ ተጠንቀቅ።

፲፭ ከሉ እንስሳ ያፈቅር ዘመዶ፡ ወከሉ ሰብእ ያፈቅር ቢጸ።

እንስሳ ሁሉ ወገኑን ይወዳል ሰውም ወገኑን ይወዳል።

፲፮ ወከሉ ነፍስ ይትጋባእ ምስለ ዘከማሁ ወሰብ እኒ ምስለ ዘይዛወኅ ይተሉ።

ፍጥረትም ሁሉ ከሚመስለው ጋራ አንድ ይሆናል ሰውም ከሚመስለው ጋራ ወዳጅ ይሆናል ካህን ከካህን ወታደርም ከወታደር ሸማኔም ከሸማኔ ጋራ አንድ ይሆናል።

በአይቱ ይትዓረክ ተኩላ ምስለ በግዕ፡ ከማሁኃጥእ ምስለ ጻድቅ።

ድሀ ከባለጸጋ ጋራ ቢረዳኑ ምን አለ ትለኝ እንደሆነ፤ ለተኩላ ከበግ ጋራ ምን ወዳጅነት አለው እንደዚሁስ ሁሉ ለባለጸጋ ከደሀ ጋራ ምን ወዳጅነት አለው ።

፲፮ መኑ ያስተሰናወደው ለከለባት ምስለ አዝክብ ጽፎ ት ወመኑ ያስተወርከ ለነዳይ ምስለ ባዕል ። ውሾችን ከጋዮች ጋራ የሚያስማማቸው ማነ ው፤ እንደዚሁስ ሁሉ ድሀውን ከባለጸጋ ጋራ የሚያዋድዳቸው ማነው ።

፲፱ ከማሁ ይትግላሉ ባዕል ለነዳይ ። ተኩላ በግን ጋዮች ውሾችን እንዲነጥቅ ባለጸጋ ድሀውን ይነጥቀዋልና ።

፳ ያስቆርሮ ዕቡይ ለዘያቴሕት ርእሶ ከማሁ ያስቆርሮ ባዕል ለነዳይ ። ትዕቢተኛ ሰው ትሐትን ሰው ይንቀዋል እንደዚሁም ሁሉ ባለጸጋ ድሀውን ይንቀዋል ።

፳፩ ባዕል ለእመ ተንተነ ይሰውቅዎ አእርክቲሁ ጽፎ ወነዳይሰ ለእመኒ ወድቀ ይከይድዎ ቢጸ። ባለጸጋ በነገር በመንገድም ቢሰነክከል ወዳጆቹ ይደግፋታል። ድሀ ግን በነገር በመንገድም ቢወድቅ ወዳጆቹ ይረጋግጡታል ።

፳፪ ባዕል ለእመ ድሀፀ ብዙኅን ያነስእም ወእመኒ ነበበ ቃሉ ያረትዑ ሎቱ ወነዳይሰ ለእመ ስሕ ጽፎ ተ ይረግምዎ ወእመኒ ሠናየ ነበበ ኢያጸምዕዎ ባለጸጋ በነገር በመንገድም ቢሰናከል ብዙዎች ሰዎች ያነሡታል ክፉም ነገር ቢናገር ጌታው እንጂ እንዲህ ማለታቸው ነው እያሉ የጠመመ ነገሩን ያቀኑለታል። ደሀ ግን አንድ ጊዜ በስሕተት ቢናገር እግዚአብሔር ያጥፋህ አሁን ይህ ነገር ሆኖ ይነገራል እያሉ ያረግሙታል፤ በጎንም ነገር ቢናገር አይሰሙትም ።

፳፫ ወባዕልሰ ለእመ ነበበ ኩሉ ያረምም፤ ወይን ፩ ዕዱ ሎቱ ቃሉ ወያበጽህም እስከ ደመና ወነዳይሰ ለእመ ነበበ ሠናየ ምንትኑ ዝንቱ ይብልዎ፤ ወእመኒ ተዐቅፈ ያቲክልዎ ። ባለጸጋ ሲናገር አሻ ዝም በሉ ጌታ ይናገራሉ ይላሉ፤ ነገሩንም ይኸን የመላእክት ቅዳሴ ይትሰማላችሁን እያሉ ያመሰግኑለታል፤ ድሀ ግን

ምንም በጎ ነገር ቢናገር ምን ማለቱ ነው ዝም አይልም አሁንከ አበጃሁ መስሎታል ይሉታል፤ ባለፀጋ ግን በነገርም በመንገድም ቢሰናከል ይደግፋታል ።

ሠናየ ብዕል እንዘ ኢትገብር ኃጢአተ ወያሐሥማ ኃጥእ ለንዴቱ በአፋሁ ። ባለጸገነት የሚያስወድድ፤ ድሀነት ግን የሚያስጠላ ከሆነ ኃጢአትን ሳይሰሩ የሚገኝ ባለጸግነት ደግ ነው፤ ታካች ሰው ጨውና ጠላ ከቀመስሁ ብዙ ቀኔ ነው እያለ ችጋሩን ባፋ ይጠላታል፤ በልቡ ግን ይወዳታል ካልወደዳትማ ሥራ ሰርቶ አያርቃትምን። ዳግመኛም ኃጥእ ሰው እንደኔ ያለ ኃጢአተኛ ክፉስ ግን አለ እያለ ኃጢአቱን ባፋ ይጠላታል፤ በልቡ ግን ይወዳታል፤ ካልወደዳትማ ንስሐ ገብቶ አይርቃትም ።

ልቡ ለሰብእ ይጭልጥ ገጽ ። ለእመኒ ፍሡሕ ውለቱ ወለእመኒ ትኩዝ ውለቱ ።

የሰው የልቡ አሳብ ፊቱን ይለውጠዋል ። ደስ ያለውም ቢሆን፤ ያዘነም ቢሆን፤ ልቡን ደስ ያለው እንደሆነ ፊቱ በርቶ ይታያልና ። ልቡ ያዘነ እንደሆነ ፊቱ ጠቁሮ ይታያልና ።

አሠሩ ለልብ ፍሡሕ ገጽ ብሩህ ። ወትረክብ ምክረ ጥበብ ሰሪሐክ ።

ደስ ያለው ልብ ፍለጋው በርቶ የሚታይ ፊት ነውና የሴፍ በግዘት ቤት ሳለ እንዳየው ። ዘፍጥ ፵ ፯ እስከ ፳ ።

ልብ እምከመ ተፈሥሐ ይበርህ ገጽ እመሰ የሐዝን ይዴምን እንዳለ ። ምላ ፲፭ ፲፫ ።

ምዕራፍ ፲፱ ።

ብፁዕ ዘኢድጎፀ በአፋሁ፤ ወለኃጥእሰ ኢያደነግጸ ሐዘን ።

ባፋ ክፉ ተናግሮ ያልተሰናከለ ሰው ክቡር ነው ኃጥእ ሰው ለበጎ ነገር አያዝንም ለክፉ ግን ያዝናል ።

ብፁዕ ዘኢየሐዝን ነፍሶ ወዘኢየሀጉል ተስፋሁ ሰውነቱን የብጥብጥና የብስጭት አዘን የማያ

ሳዝን ሰው ከቡር ነው አለኝታውንም የማያ ጣ ሰው የተመረጠ ነው ።

፫ ለብእሰ. ዘኢየሱስ ሥላሴ አይደልም ብዕል ወ ለብእሰ. ጠዋዒ አይደልም ንዋይ ።

ነገር ለማያውቅ ሰው ሹመት አይገባውም ፤ ለ ንፋግም ሰው ገንዘብ አይገባውም ።

፬ ዘይቂቅያ ለነፍሱ ይዘግብ ለባዕድ ። ወክልዕ ይፈ ግዕ በንዋይ ።

ለሰውነቱ የሚነፍግ ሰው ገንዘቡን ለወራሽ ያ ያልባል፤ ሌላም ሰው በገንዘቡ ተድላንና ደስታ ን ያደርግበታል ።

፭ ዘለነፍሱ ይጠውዕ ለመኑ ሀለዎ ይጸጉ ፤ ወዘኢ ይትፈሣሕ በንዋይ ።

ለሰውነቱ የነፈገ ሰው ለማን ይሰጥ ዘንድ አለ ው። በገንዘቡ ደስ ያላለው ሰው ገንዘቡን አም ኖት ለማን ይሰጣል ።

፮ ወአልዕ ዘየአከዮ ለዘይጠውዕ እምነፍሱ። ወው እቱ ይከውኖ ፍጻሃ ለእከይሁ ።

ሰውነቱን ከሚነፍግ ሰው የሚከፋ የለም፤ ዳግመ ኛም ሰውነት ከመንፈግ የሚከፋ የለም ይኸ ውም የንፍገቱን ፍጻ ደቂን ያመጣበታል ።

፯ ወሶበኒ ያሜኒ አመ ረስአ ዳዕሙ ያሜኒ ፤ ወድጎ ረ ያዲውቅ አከይሁ ።

በጎም ስራ ቢሰራ በሚሞትበት ጊዜ ብቻ ይሠ ራል። እንደ ላስቲ ጸጋ ክርቶስ፤ በሚሞትበት ጊ ዜ ሺ ፍየል መጽውትዋል ይላሉ ። ይኸውም የ ንፋግ አሰጣጥ ነው። ንፍገቱንም ኋላ ያስታውቀ ዋል ።

፰ እኩይ ዓይነ ጠዋዒ ፤ ዘይመይጥ ንጹ ይትዲወር ነፍሶ ።

የንፋግ ሰው ዓይነ ከ ፋ ነው ፤ የድሀውንም ልመና እንዳይሰማ ፊቱ ን የሚመልስ ሰው ነፍሱን ቸል ማለቱ ነው ። አይጸግቦ ክፍሉ ለዓይነ ሥሁዕ ፤ ወዕከየ ልቡ ያቋቋረን ለአዕዕምቲሁ ።

ለስሱ ሰው ለዓይነ ገንዘቡ ያጸግበው አይመስ ለውም። የልቡም ስስት አጽሙን ያንቋቋዋል ።

፱ ዓይነ ለሐማሚ ይጠውዕ እክለ ወይደነጹ በ ውስተ ማእድ ።

የስሱ ሰው ዓይነ እህልን ይገምታል በሰው ም ማዕድ ይነፍጋል ብዙ ምግብ ሲቀርብ ያ የ እንደሆነ ይኸን ያኸል መቅረቡ ለምንድር ነው። ዘርም አትዘፋ ዘንድርንስ እማትከርሙ ናችሁን ይላል ።

፲፩ ወልድየ በአምጣነ ትክል አስተዳልዋ ለነፍስከ ወአብአ መባዓ ለእግዚአብሔር በዘይደልወክ ፤ እንዴህ ነውና ልጄ በምትችለው መጠን ተ ድላንና ደስታን አድርገኸ ሰውነትኸን አስመ ቻት ለእግዚአብሔርም በሚቻልህ ገንዘብ መ ባን አቅርብ ።

፲፪ ወተዘከር ከመ ኢይጉነዲ ዕለተ ሞት። ወኢታ ስተሐዝብክ ዕለተ ሞት ።

ሞትም እንዳይዘገይ አስብ። ዕለተ ሞትም ይ ቀራል ብለህ አያጠራጥርህ ፤

፲፫ ዘእንበለ ትሙት አሠኒ ለቢጽክ ወለቤትክ ፤ ወበአምጣነ ትክል ስፋሕ እዴክ ወሀብ ።

ሳትሞት ለባልንጀራህም ለወገንኸም በጎ አድር ግ። የምትችለውንም ያህል ደስ አሰኝተህ ስጥ ወኢትትኃጣእ አመ እለተ ትፍሥሕትክ ወመክ ፈልት ሠናይ ኢያምስጥክ ።

መስጠት ሲቻልኸ አልሰጥም ብለህ ከመንግ ሥተ ሰማይ አትታጣ ። ዳግመኛም በተነሣኸ ጊዜ ክብርን እንዳታጣ ሁን በጎ እድል መን ግሥተ ሰማይም አያምልጥኸ ።

፲፬ አኩኑ ለባዕድ ተጎድጎ ለየማክ ፤ ወከሉ ተግ በረክ ይትከፈሉ መዋርስቲክ ።

የደከምኸበትን ገንዘብኸን ለወራሽ የምትተው አይደለምን። ዳግመኛም ገንዘብኸን ትተዋለህና ያጠራቀምኸውንም ሁሉ ከብትኸን ሚስትህ ና ልጆችኸ ይከፈሉታልና ።

፲፭ ንግእ ወሀብ ወአስተፍሥሐ ለነፍስክ። እስመ አ ልቦ ትፍሥሕት ዘትረክብ በውስተ መቃብር ። ብዕልኸን ከእግዚአብሔር አግኝተኸ ስጥ ። ዳ ግመኛም ገንዘብኸን አንሥተህ ለድሀ ስጥ ሰ ውነትኸንም በልተህና ጠጥተህ ሳትሞት ደስ አሰኝት። ከሞትህ በኋላ በመቃብር የምታገኘ ው ደስታ የለምና ።

፲፯ ፎሉ ነፍስ ይበሊ ከመ ልብስ ። እስመ ትእዛ ዘ ሕግ ተፈጥረ ሞት፤

ሰው ሁሉ እንደ ልብስ ያረጃል ያፈጃል ሕግ በያፈርሱ የታዘዘ ሞት በሁሉ አለና።

፲፰ ከመ ቁጽለ ዕዕ ዘጽፋቅ ቁጽሉ ። ዘቀዳሚ ይ ትነገፍ ወዘደኃሪ ይሠርዕ ። ከማሁ ውሉ ትው ልድ ዘሥጋ ወደም ። ዝክቱ ይትወለድ ወዝክ ቱ ይመውት ።

ቅጠሉ ጽፍቅ የሆነ ስልቺን የሚባል እንጩ ት የቀደመው ቅጠሉ እንዲረገፍ የኋላው እንዲለመልም ፤ ይኸውም እንጩት በደሴት ይገኛል ይላሉ ሥጋዊና ደማዊ የሆነ ሰው ሁሉ እንደዚሁ ነው እኩሌታው ሲወለድ እኩሌታው ሲሞት ይኖራል ።

፲፱ ከሉ ግብር ይበሊ ወየኅልቅ ። ወገባሪሁኒ የኃልፍ ምስሉሁ ።

ሥራ ሁሉ ያረጃል ያፈጃልም ሰሪውም እንደ ሥራው ያልፋል ይጠፋልም ።

፳ ወበሕቱ ሞፁዕ ብእሲ እንዘ ጠቢብውእቱ ዘ ሞተ፤ ወዘተምሕረ ወዐቀበ ጥበቢሁ ።

ነገር ግን ይህ የማይቀር ነውና በገንዘቡ አውቆበት ከእግዚአብሔርም ታርቆበት የሞተ ሰው ክቡር ነው ሕጉንም ተምሮ የጠበቀ ክቡር ነው ።

፳፩ ወዘይሔሊ ፍናዊሃ ለጥበብ በልቡ፤ ወይትሚሀር ኅቡአቲሃ ።

የሕግንም ሥራቷን በልቡ አስቦ ምሥጢሯን የሚማር ሰው ያማረ ነው።

፳፪ ትልዋ ድኅሬሃ ወኅሥሥ አሠራ። ወዕቀብ ፍናዊሃ ።

እስባንም ተከተላት ኢታምልክንም ፈልግ ዘ ጠፍንም ሕገጋት ጠብቅ ፍለጋ ወዳገርና ወደመንደር እንዲያደርስ ኢታምልክም ወደ እኚ ግዚአብሔር ታደርሳለችና ፍለጋ አላት።

፳፫ ወዘይሔውጽ እንተ መሳክዊሃ ወያፀምእ በውስተ አናቅጺሃ ።

የመምሮችዋን ደጅ የሚጎበኝ ባደባባይዋም እስባን የሚሰማ ሰው ክቡር ነው። ሁለተኛም

መምሮችዋን ጎብኝ ባደባባይዋም ጥበብን ስማ ሶስተኛም የመምሮችዋን ደጅ የምትጎበኝ ባደባባይዋም እስባን ያምትሰማ ሁን።

፳፬ ወዘየኃድር ቅሩበ ቤታ፤ ወይተክል መታክሊሁ ውስተ አረፋቲሃ ።

ከመምሮችዋ አቅራቢያ ሆኖ የሚኖር ድንኳኑንም ባጥርዋና በቅጽርዋ መካከል የሚተክል ሰው ክቡር ነው።

፳፭ ወያቀውም ደብተራሁ ውስተ እደዊሃ። ወየኃድር ውስተ ማንደሪሃ ሠናዶ።

ሰውነቱንም በረድኤቷ አስጠብቆ በሥራቷም ጸንቶ የሚኖር ሰው ደግ ነው።

፳፮ ወያነብር ውሉዶ ውስተ ጽላሉታ። ወይበይት ታሕተ አዕጹቂሃ ።

ልጆቹንም በረድኤትዋ አስጠብቆ የሚያኖር በሥራትዋም ጸንቶ የሚኖር ሰው ደግ ነው።

፳፯ ወያጸልል እምነ መርቄ ታሕቲሃ፤ ወየዐርፍ በውስተ ክብራ ።

በጸላሉተ ረድኤትዋም ተጠብቆ ከመከራ አርፎ የሚኖር ሰው ክቡር ነው።

ምዕራፍ ፲፭።

፩ ፈራሄ እግዚአብሔር ይገብር ከመዝ። ወዘየዐቅብ ሕጎ ይረክባ።

እግዚአብሔርን የሚፈራ እንዲህ ያደርጋል ሕጉንም የሚጠብቅ ሰው ያገኛታል።

፪ ወተሐፅኖ ከመ እሙ። ወተሐቅፎ ከመ ብእሲት ድንግል።

እናቱ ተከባክባ እንዳሳደገችው ትከባከበዋለች የሕፃንነት ሚስትም እንድትዋሀድ ትዋሀደዋለች።

፫ ወትሴስዮ እክለ ጥበብ። ወታስትዮ ማየ አእምሮ።

ጥበብንም ትገልጽለታለች አእምሮንም ትስልበታለች።

፬ ወይትመረጉዝ ባቲ ወኢይተነትን። ወይትአመን ባቲ ወኢይትኃፈር።

በስዋም ይጸናል መከራም መጥቶበት አይሰናከልም እስዋንም አምኖ አያፍርም

፩ ወታዕብዮ አምነ ቢጹ። ወበማእከል ብዙኃን ይከሥት አፋሁ።

፪ ከባልንጀራውም ይልቅ ታክብረዋለች በብዙ ሰዎችም መካከል ነገሩን ገልጦ እንዲናገር ታደርገዋለች።

፫ ወትሁብ ትፍሥሕተ ሄክከሊሊ ሐሜት ወይወርስ ስመ ዘለዓለም።

፬ ደስታንም ትሰጠዋለች ስሙም ለዘላለም አዋቂ እየተባለ ሲጠራ ይኖራል።

፭ ወአብዳንሰ ሊይረክብዋ፡ ወኃጥአንሰ አይሬክ ይዋ።

፮ ሰነሮች ግን አያገኝዋትም ክፉዎችም ሰዎች አያይዋትም።

፯ ርሕቅት ይእቲ እምነ ዕቡያን። ወሐሳውያንኒ ሊይዜከርዋ።

፰ ጥበብሰ በከመ ሰማይ ይእቲ ብሎ ነበርና ርሕቅት ይእቲ ብሎ አመጣት። ም ፯ ጽዩ ከት ዕቢተኞች የራቀች ነች። ሐሰተኞችም ሰዎች አያስብዋትም።

፱ አኒከ አዳመ ቃለ አፋሁ ለኃጥእ እስመ አኒከ በፍርሀተ እግዚአብሔር ዘይነብብ።

፲ የክፉ ሰው ያንደበቱ ነገር የሚወደድ አይደለም የሚናገረው ነገር እግዚአብሔርን በመፍራት አይደለምና።

፲፩ በጥበብ ይትናገርዋ ለአምሳል ወእግዚአብሔር ይረድኦ ለዘይትሚህራ።

፲፪ በማስተማር ጊዜ መምራን ሕግን ይናገርዋታል ዳግመኛም ሕግን በምሳሌ ያስተምርዋታል የሚማራትንም እግዚአብሔር ይረዳዋል።

፲፫ አትበል እንበይነ እግዚአብሔር ተሐረምኩ ወዘውእቱ ጸልኦ ኢትገበር።

፲፬ ስለ እግዚአብሔር ትሕርምትን አደርጋለሁ ብለህ ሥጋና ወይን ርኩስ አትበል እግዚአብሔርም የጠላውን አትሰራ። ዳን ፲፫።

፲፭ ወኢትበል ውእቱ አስሐተኒ ውእቱሰ አይፈቅድ ብእሴ ኃጥኦ።

ኃጢአትንም ወደህ ሰርተህ እሱ አስቶኝ ሰራሁ አትበል እሱስ ኃጥኦ ሰውን አይወድም ዳግመኛም ሰው ኃጥኦን ይሆን ዘንድ አይወድም።

፲፮ እስመ ዙሎ ርኩስ ጸልኦ እግዚአብሔር ወያፈቅሮሙ ለእለ ይፈርህም።

፲፯ እግዚአብሔር ርኩስን ሁሉ ጠልታዋልና የሚፈሩትንና የሚያመልኩትን ግን ይወዳቸዋል ወውእቱሰ ገብሮ ለእንሰ እመሕያው ቀዳሚ ሁ ወኃደኝ በግዕዙ ዘፈቀደ።

፲፰ ጥንቱንም እግዚአብሔር ሰውን ክፉና በኃ በሚያውቅ ግዕዛን ፈጥሮ በወደደው ሊኖር ተወው ወለእመሰ ትፈቅድ ትዕቀብ ትእዛዜ ወትገበር ሃይማኖተ ፈቃዱ።

፲፱ ትእዛዙንም ትጠብቅ ዘንድ ሃይማኖትንም ታጸና ዘንድ ብትወድ የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው ዳግመኛም ትእዛዙን ትጠብቅ ዘንድ ብትወድ ሃይማኖትን አጽኖ።

፳ ርሁ እንበረ ለከ እሳተ ወማየ ከመ ትደይኦ ደከ ኅበ ዘፈቀድከ።

፳፩ የወደድኸውን ትሰራ ዘንድ ክፉንና በገን ለይቶ የሚያውቅ ግእዛን እነሆ ሰጠህ።

፳፪ ሕይወትኒ ወዋትኒ ቅድሚሁ ለእንሰ እመሕያው ወዘኃረየ እምውስቴቶሙ ይሁብም።

፳፫ ሕይወትም ዋትም በሰው ፊት ይኖራል ከሊህም የመረጠውን ሥላሴ ይሰጡታል። ሐተታ ሥላሴስ ኅጢአትን አይሰጡም፤ ጽድቅን ቢሰራ ሕይወትን ይሰጡታል ኃጢአትን ቢሰራ ዋትን ያመጡበታል እንጂ።

፳፬ እስመ ብዙን ጥበቢሁ ለእግዚአብሔር ወጽኑዕ ኃይሉ ወየአምር ዙሎ ወይሬኢ።

፳፭ የእግዚአብሔር ጥበቡ ረቂቅ ነውና እውቀቱም ጥልቅ ነውና ሁሉን ጦርምሮ ያውቃል ወአዕይንቲህኒ ኃብ እለ ይፈርህም ወውእቱ የአምር ዙሎ ግብሮ ለእንሰ እመሕያው።

፳፮ ዓይኖቼም የሚፈሩትንና የሚያመልኩትን ይመለከታሉ የሰውንም ስራውን ሁሉ እሱ ያውቀዋል።

፩ ወውለቱሰ አልቦ ዘአዘዘ ይግበር ኃጢአተ ወ ፯ ኢያብሐ ወኢለመኑሂ ከመ የአብስ።
 አሱ ግን ኃጢአትን ይሰራ ዘንድ ያዘዘው የ ለም ይበድልም ዘንድ ግንንም ግንን አያሰ ናቸው።

ምዕራፍ ፲፮ ።

፪ ወኢትፍቅድ ብዙኃ ውሉደ አለ አልቦሙ ባቀዕ ወኢትትፈሣሕ በእኩይ ወልድ ።
 ጥቅም የሌላቸውን ብዙዎችን ልጆች አትው ይድ፤ በከፋ ልጅም ደስ አይበልህ።

፫ ወሐሕመኒ በዋኑ ኢትትፈሣሕ በሙ ለእመ አ ልቦሙ ፍርኃተ እግዚአብሔር ላዕሌሆሙ ።
 ቢበዙም እግዚአብሔርን መፍራት ከሌላቸው በላቸው ደስ አይበልህ።

፬ ኢትትአመፍሙ በሕይወቶሙ ወኢያስተፍሥ ሕክ ብዝረሙ።
 አሉኝም ብልዘ አትመናቸው ብዛታቸውም ደ ስ አያሰኝህ።

፭ ይኒይስ አሐዱ እም፲ቱ ፲ት ወይኒይስ መዋ ት ዘእንበለ ውሉድ እምወለድ አኩየ።
 ከሽህ ከፋዎች ልጆች አንድ ደግ ልጅ ይሻ ላልና ከፋንም ልጅ ከመውለድ ልጅ ሳይወ ልዱ መዋት ይሻላል።

፮ እስመ በአሐዱ ጠቢብ ትፀንዕ ሀገር ወበብዝ ፍሙስ ለኃጥአን ትጠፍላል።
 ባንድ ብልህ ልጅ አገር ትፀናለችና፤ እንደ ሕ ዝቅያስ ምዕ፤ ፱፻ ፲፮፤ በከፋዎች ብዛት ግን ትጠፋለች፤ እንዲሥሩ ነገድ።

፯ ብዙኑ ዘከመዝ ርአየት ዓይንዩ ወዘደግቤ እም ዘ ሰምዓት ዕህንዩ ።
 እንደዚህ ያለ ሥራ ዓይኔ አየች፤ ከዚህም የ ሚበዛ ነገር ሃርዩ ሰማች።

፰ ውስተ ግብርሙ ለኃጥአን ትነድድ አሳት ወላዕለ ሕዝብ ዐላውያን ትነድድ መንሱት በከፋዎች በሰዶም ሰዎች ወገኖች አሳት ትነዳለ ችና ባመፀኞች በሰብአ ትከትም ጥፋት ታዛ ለችና።

ወቀደምትኒ እለ ያርብሕ ኢያድኅኑ ነፍሶሙ እለ ተአመኑ በኃይሎሙ።
 በኃይላቸውም ያመኑ የቀደሙ አርበኞች ሰ ውነታቸውን አላዳኑም።

፱ ወኢመሐከሙ ለበሐውርት ኅብ ነበረ ሎጥ አ ለ አዕበዩ ርአሶሙ ወአስቆረርዎ ለሎጥ።
 ራሳቸውንም ላስታበዩ ሎጥንም ለናቁት ሎጥ ለነበረባቸው ለሰዶምና ለገሞራ አልራራላቸ ውምና።

ወኢተሣህሎሙ ለሕዝብ ኃጥአን አላ ተሠረወ በኃጢአቶሙ።
 ከፋዎች ወገኖችንም ይቅር አላላቸውም በኃ ጢአታቸው እንደ ሻሽ ተነጥረው እንደ ቅጠ ልም ረግፈው በምድረ በዳ ቀርተዋልና።

፲ ፳ ዩ አጋር እሙንቱ እለ ተጋብዑ ወአዕከዩ ልቦሙ።፤

እለሁም ለከፋት የተሰበሰቡ ኢያሱና ካሌብ ም እግዚአብሔር ወደ ምድረ ርስት ያገባናል ቢሏቸው አንገባም በማለት ልባቸውን ያጸኑ ሰላው ዕልፍ አርበኞች ናቸው። ዘጉ ፲፱ ፳

፲፱ ወእመኒሶ አሐዱ ዘእግዝፈ ከላዶ ውለቱኒ ነኪ ር ለእመ ድኅነ እስመ ሣህልኒ ወመቅሠፍትኒ እምኅቤሁ ወይከል ተሣህሎ ወይከል እምጽአ መቅሠፍት ወመንሱት።

ልቡናውንም በኃጢአት አጽንቶ የዳነ አንድ ሰው ቢኖር እጅግ ድንቅ ነው፤ ይቅርታና መ ቅሠፍት ከሱ ዘንድ ይታዘዛልና ይቅር ማለት ን ይችላል፤ መቅሠፍትንና ጥፋትንም ማምጣ ት ይችላል።

፳፱ እኔምጣን ብዙኃ ምሕረቱ ከግሁ ተግሣዱ፤ ወይፈድዮ ለሰብአ በከመ ምግባሩ። ተግሣዱ ም በጥርነቱ ብዛት መጠን ነው፤ እስመ በ ጥቃ መዐቱ ሀሎ ምሕረቱ እንዲል። ለሰውም ፍዳውን እንደ ገብሩ ይከፍለዋል።

ወኢያመሥጥ ኃጥአ እምን ዳሕፍ፤ ወኢየሀ ጉል ጸድቅ ዕሜት ትዕግሥቱ።
 ኃጥአም ሰው ከፍዳ አያመልጥም ጸድቅ ሰ ው ግን የትእግሥቱን ዋጋ አያጣም ዳግመኛ

ጽዕ ዲያመሥጥ ጸድቅ እምነ ዳሕፍ ይላል ጸድቅ ሰው ከሚያጸድፍ መከራ አያመልጥም የኃጥኡ ዳቱ ይተርፈዋልና።

፲፩ ዙሉ ምጽዋት ሣህሉ ያመጽእ፤ ወዙሉ ሰብ እ ይረከብ በከመ ግዕዙ።

ምጽዋት ሁሉ ይቅርታን ያመጣል ዙሉ በ ግለት ተናገረው መንገድ ለጠፋው መንገድ ቢያሳዩት አሾህም ለወጋው አሾህ ቢያወጡ ለት ሁሉ ምጽዋት ነውና ሰውም ሁሉ እን ደ ሥራው ያገኛል።

፲፭ ኢትበል አመሥጥ እምእግዚአብሔር፤ ወአ ሸ፪ ልቦ ዘይረከበኒ በሰማያት።

ኃጢአትን ስርቱህ ከእግዚአብሔር አመልጣ ለሁ በሰማይም የሚያገኘኝ የለም፤

፲፮ ወበውስተ ብዙኅ አሕዛብ አልቦ ዘየአምረኒ፤ ሸ፫ ከብዙዎችም አሕዛብ ለይቶ የሚያውቀኝ የለም።

፲፯ ወምንት ጉላቋሃ ለነፍስየ በውስተ ዙሉ ዓለም ባዜህስ ዓለም አታወቅ ዘንድ የሰውነቴ ቀጥርዋ ምንድር ነው አትበል።

፲፰ ናሁ ሰማይ ወሰማየ ሰማያት ወማይኒ ዘመል ዕልተ ሰማይ፤ ወቀላይኒ ወምድርኒ ዙሉዝ ያ ድለቀልቅ እምከመ ሐወጸሙ።

እንዲህስ እንዳትል እነሆ ጠፈር ከጠፈርም በላይ ያሉ ዕባቱ ሰማያት በጠፈርም ላይ ያ ሸ፪ ለ ሐኖስ ውቅያኖስም ምድርም እሊህ ሁ ሉ እለፋ ባላቸው ጊዜ ያልፋሉ አመልጥ ብ ትል ወዴት ታመልጣለህ።

፲፱ ወአድባርኒ ወመሠረተ ምድርኒ እምከመ ነጻር ሸ፭ ሙ ይርዕዱ ወያድለቀልቁ።

ተራሮችም የምድርም መሠረት ውሀና እሳ ት፤ ነፋስም አለፋ ባላቸው ጊዜ ያልፋሉ።

፳ ወለዝኒ ኢይሌልዮ ልብ መኑ ይክል አእምሮ ፍናዊሁ ወመኑ ይክል ነገረ ዕባይ ጥንቁቅና ሁ ሰማይ ወሰማየ ሰማያት ወማይኒ ዘመል ዕ ልተ ሰማይ ወቀላይኒ ወምድርኒ ዙሉዝ ያድ ለቀልቅ እምከመ ሐወጸሙ።

ወአድባርኒ ወመሠረተ ምድርኒ እምከመ ነጻ

ርሙ ይርዕዱ ወያድለቀልቁ ብሉ ነበርና ይ ኸን ሁሉ ልብ አያስበውም፤ ፍጥረቱንስ ግ ወቅ የሚችል ግነው ገናንነቱንስ ፈጽሞ መ ናገር የሚችል ግነው።

፳፩ ወክውሉሂ ዘኢይሌልዮ እንሰ እመሕያው። ወ ዘይበዝኅ ግብፋ እምእንሰ እመሕያው ኅቡዕ ውእቱ።

ከሥነ ፍጥረት አንዱን እመጣ ሰው የማያየ ው ጥቅል ነፋስ አለ ከሰውም የተሰወረ ፍጥረ ቱ ብዙነው።

፳፪ ገቢረ ጽድቅ መኑ ይሚሀር፤ ወመኑ ይጸን ሕ ተስፋሃ ለምሕረቱ።

በጎ ማድረግን የሚያስተምር ግነው። የቸርኒ ቱንስ አለኝታ ደጅ የሚጠና ግነው።

፳፫ ሕፁፁ ልብ ይሌሊ ከመዝ ብእሲ አብድ ወ ጊጉይ ይሌሊ ዕቦድ።

እውቀት የሌለው ሰው እንዲህ ያስባል፤ አብ ድና ዝንጉም ሰው አመሥጥ እምእግዚአብ ሔር ወአልቦ ዘይረከበኒ በሰማያት ወበውስተ ብዙኅ አሕዛብ አልቦ ዘየአምረኒ።

ወምንት ጉላቋሃ ለነፍስየ በውስተ ዙሉ ዓለም ብሉ ነ በርና እንዲህ እያለ ስንፍናን ያከባል።

ዳግ መኛም ናሁ ሰማይ ወሰማየ ሰማያት ም ፲፯ ፲፰ ብሉ ነበርና እንዲህ ያለውን አያስብም።

፳፬ ስምዐኒ ወልድየ ወተመሀር ጥበብ ወአጽምኦ እምልብክ ለነገርየ።

ልጄ ሰማኝ ጥበብንም ተማር ነገረንም ልብ አድርገህ ስማው፤ እንደ ተማላ መስማት አለና አርአያ ለጥበብክ ደሊወክ በመዳልው ወጠይቅ ነገራ ለትምሕርትክ።

፳፭ ልብኸን ከፈት አድርገህ ትምርትኸን ተማራ ት የትምርትኸንም ምስጢርዋን ተረዳ።

ዳግመኛም ትምርትኸን መጥነህ አስተምራት የት ምርትኸም ምሥጢርዋ ትረዳለህ።

፳፮ ግብፋ ለእግዚአብሔር ተፈጥረ በዙኔሁ ወ ፈለጠ ሥርዓቶሙ በበበሐውርቲሆሙ።

የእግዚአብሔር ፍጥረቱ ተፈጠረ ጥሂል ትቤ አመ ቀዳሚ ዙኔክ እንዳለ። ሱቱኤል ዕዝራ

፱ ፴፮ ። ዳግመኛም የእግዚአብሔር ፍጥረቱ በ ፫ ሥልጣኑ ተፈጠረ የፀሐይንና የጨረቃን የከዋክብትንም ሥራቸውን በየወገኑ ለየ ።

፳፯ ወሠርዐ ሦሉ ግብሮ በዘይቀውም ዓለም ወ አሕዛቢሆሙኒ በበሥርዓቱም ዘኢይጸምአ ወ ዘኢይርተብ ወኢየሐልቅ ግብሮሙ ።

ዓለም ጸንቶ በሚኖር ገንዘብ ስራውን ሁሉ ወሰነ።ፀሐይ በመዓልት። ጨረቃና ከዋክብት በሌሊት እንዲመግቡ። ሠራዊቶቻቸውንም በየ ሥራታቸው ወሰነ። እነዚህን የፈጠረ እግዚአብሔር በባሕርዩ የማይራብ የማይጸማም ነው ዳግመኛም የነዚህን ባሕርያቸውን የማይራብ ኔና የማይጸማ አደረገ ብርሃናቸውም አይፈጸምም ።

፳፰ ወኢይጠወቅ አሐዱ ምስለ ካልኡ ወለዓለም ኢይትገሐሡ እምነ ቃሉ ።

አንዱም ካንዱ ጋራ አይጨነቅም ከትእዛዙ ኔም ለዘላለም አይወጡም ።

፳፱ ወእምዝ ነጻረ እግዚአብሔር ውስተ ምድር ወአጽገበ እምነ ነሉ በረከቱ ።

ከማየ አይነ ወዲህም እግዚአብሔር ምድርን ፳ በዓይነ ምሕረት ተመለከተ ዝናምንም በያመቱ የሚያጸግባት ሆነ ።

፴ መንፈስ ነሉ ዘሕያው መልአ ላዕለ ነሉ ምድር ወውስተ ምድር ምግባኢሆሙ ።

በደማዊት ነፍስ ሕያው የሚሆን ፍጥረትን ፈጥሮ በዚህ ዓለም መላ።ኋላም ሞተው መ ፲ መለሻቸው ወደ ምድር ነው ።

ምዕራፍ ፲፯ ።

፩ እግዚአብሔር ፈጠሮ ለእንሰ እመሕያው እምነ ምድር ወካዕበ ያገብአ ውስቴታ ።

እግዚአብሔር አዳምን ከምድር ፈጠረው ወ ፲፪ ደስዋም በሞት ዳግመኛ መለሰው ።

፪ ወወሀቦሙ ዓመተ ወመዋዕለ በጉልቀ ወአኩነናሙ ነሉ ዘውስቴታ ።

ዘመናቸውንም በቀጥር ሰጣቸው በስዋም ያለውን ሁሉ ፍጥረት አስገዛቸው ።

ወአልበሰሙ ኃይለ ዘዘዚአሆሙ ወበእምሳለ ዚአሁ ግብሮሙ ።

እውቀትንም እየራሳቸው ገንዘብ አደረገላቸው ንግበር ሰብአ በኦርአያነ ወበእምሳሊነ ብሉም በሱ አምሳል ፈጥሮዋቸዋልና ።

ወገብረ ሱሙ ይፍርህም ነሉ ዘነፍስ ። ሥጋዊና ደማዊም ሁሉ ይፈርዋቸው ዘንድ እንዲፈርዋቸው አደረገላቸው ።

ወይቀንይዎሙ ለአራዊት ወለአዕዋፍ ። አራዊትንና አዕዋፍንም ይገዝዋቸው ዘንድ እንዲገዝዋቸው አደረገ ።

ወወሀቦሙ ቃለ ወልሳነ ወዓይነ ወእዝነ ወልበ ወሀቦሙ በዘይሔልዩ ።

የሚናገሩበት ቃልንና አንደበትን የሚያዩበት ዓይንን ሰጣቸው። የሚሰሙበትም ዠሮን። የሚያስቡበትም ልብን ሰጣቸው ።

እእምሮ ጥበብኒ አጽገበሙ ወኦርአዮሙ እኪተኒ ወሠናይተኒ ።

እውቀትን አብዝቶ ሰጣቸው ክፉንና በጎንም አይተው እንዲያውቁ አደረጋቸው ።

ወወደየ ውስተ ልቦሙ ፍርሃተ፤ ከመ ያርአዮሙ ዕበየ ግብሩ ወግርማሁ ።

የጌትነቱንና የመፈራቱን ገናንነትንም ይገልጽላቸው ዘንድ በልባቸው ፍርሃት አሳደረባቸው ከመ ይሰብሕዎ ለስሙ ቅዱስ ።

ከቡር ስሙን ያመሰግኑት ዘንድ ።

ከመ ይትናገሩ ዕበየ ግብሩ ።

የስራውንም ብዛት ይናገሩ ዘንድ ።

፲፩ ወሀቦሙ ጥበበ ወሕጎ ዘያሐይዎሙ አውረሰሙ ሕገ ልቡናንም ሰጣቸው የሚያድናቸውም ሕግ መጽሐፋዊን ሠራላቸው፤ ዳግመኛም ኢታ ምልክንና ዘጠኙን ሕገጋት ሰጣቸው ።

፲፪ ወኪዳነ ዘለዓለም ተካየደሙ ወነገሮሙ ነጎኔሁ ለዘላለምም የሚኖር ሕግን ሠራላቸው ባይጠብቁትም እንዲፈርድባቸው ነገራቸው ።

፲፫ ወዕበየ ስብሐቲሁ ርእያ አዕይንቲሆሙ ።

የጌትነቱን ገናንነት ዓይናቸው በደብረ ሲና አየ ። ዘዳግ ፭ ፳፬ ።

፲፱ ወይቤሉሙ ተዐቀቡ እምነሉ ዓመፃ ፡

ከአመፅም ሁሉ ተጠበቁ አላቸው ፡

፲፭ ጥቃለ ስብሐቲሁ ሰምዓ ዕዘኒሆሙ ፡

የጌትነቱንም ቃል ገዢዋቸው ሰማ ፡ ዘፀ ፳፻፲፮ ፳፱

ወአዘዘሙ ለኩሉሙ በእንተ ቢጸሙ ፡

አፍቅር ቢጸክ ከመ ነፍስክ ብሎ አዘዛቸው ዘሌ ፲፱ ፲፭ ፡

፲፮ ወቅድሜሁ ፍናዊሆሙ በኩሉ ጊዜ ፡ ወአልበሙ ፡ ጎበ ይትኃብዑ እምነ አዕይንቲሁ ፡

እሱ በወቀ እንዲህ እያደረገላቸው በየጊዜው ፳፭ ቢበድሉት ይርቅባቸዋል ከፊቱ የሚሰወሩበት ቦታ የለም ፡

፲፯ ወለኩሉሙ አሕዛብ ሄሎ ሎሙ ነገሥተ ፡

በእስራኤልም ንጉሥ ከማንገሡ አስቀድሞ ለአሕዛብ ንጉሥ አነገሡላቸው ፡

፲፰ ወእስራኤል ሱ ክፍለ እግዚአብሔር ፡

እስራኤል ግን የእግዚአብሔር እድልና ፈንታሆነ ፡

፲፱ ወኩሉ ገብሮሙ ከመ ፀሐይ በቅድሚሁ ፡ ወአዕይንቲሁ ዘልፈ ይኔጽራ ፍናዊሆሙ ፡

ሰራቸውም ሁሉ በፊቱ እንደታጠበ ሸማ እንደተተከለ ትርሸማ ነው አይሠወረውም ዓይኖቹም ዘወትር ሰራቸውን ይመለከታሉ ፡

፳ ወኢተጎበአት ኃጢአቶሙ እምኒሁ ፡ ወኩሉ ፳፯ ጌጋዮሙ ቅድመ እግዚአብሔር ፡

ኃጢአታቸውም ከሱ አትሰወርም በደላቸውም ሁሉ በእግዚአብሔር ፊት የተገለጸ ነው ፡

፳፩ ምጽዋቱ ለሰብእ ከመ ማጎተም ምስሌሁ ፡

ከሱ ጋራ ያለች የሰው ምጽዋቱ እንደ ማጎተም ሁና ትሄዳለች ማጎተም የያዘ እንዳይክ ለክል የሚመጸውት ሰው ከመንግሥተ ሰማይ አይከለከልም ፡

፳፪ ወዕሂቱ ለሰብእ ከመ ብንተ ዓይን ትትዐቀብ ሎቱ ፡

ዋጋውም ያይን ብለኔ በሽፋሽፍት እንድትጠበቅ ትጠበቅለታለች ፡

፳፫ ወድኅረ ይትመየዋ ወየዐሥዮሙ ፡ ወፍዳ ኃጢአቶሙ ያገብእ ላክለ ርክሶሙ ፡

ኋላም ተመልሶ መጥቶ ለበጎዎች ዋጋቸውን ይሰጣቸዋል፤ በክፉዎች ግን የኃጢአታቸውን ፍዳ በራሳቸው ያመጣባቸዋል ፡

ወሳሕቱ ወሀበሙ ፍኖተ በዘይኔስሐ ፡

ወአስተፍሥሐሙ ለእለ ቀብጹ ተስፋሆሙ ፡

ነገር ግን ከዚህ አስቀድሞ በቅርብ እንዳያጠፋቸው ንስሐ በሚገቡ ገንዘብ ፍኖተ ንስሐን ሰጣቸው ተስፋቸውንም ላሙ ሰዎች አለኝታቸውን ሰጥቶ ደስ አሰኛቸው ፡

፳፭ ተመየዋ ጎበ እግዚአብሔር ወጎድጋ ለኃጢአት ተጋነይ ቅድሚሁ ወነስሐ አበሳክ ፡

እንዴህ ነውና አንተም በንስሐ ወደ እግዚአብሔር ተመለስ ኃጢአትንም ተዋት ንስሐ ገብተህ በፊቱ ተለማመጥ በደልኸንም ትተህ ንስሐ ግባ ፡ ዳግመኛም ከበደልኸ ተመለስ ፡

፳፮ ወግባእ ጎበ ልዑል ወተመየዋ እምነ ዐመፃክ ወጽላእ ኩሉ ርክሶ ፡

ትዕቢትኸንም ትተህ በንስሐ ወደ ልዑል እግዚአብሔር ተመለስ ፡ ዳግመኛም ከትዕቢትህ ወደ ልዑል እግዚአብሔር ተመልሰህ ንስሐ ግባ ፡ ርክሶን ሁሉ ጥላ ፡ ሁለተኛም ርክሶን ሁሉ መውደድን ጥላ ፡ ሶስተኛም ርክሶን ሁሉ ጠልተህ ፈቃዱን አድርግ ፡

ትዕቢትኸንም ትተህ በንስሐ ወደ ልዑል እግዚአብሔር ተመለስ ፡ ዳግመኛም ከትዕቢትህ ወደ ልዑል እግዚአብሔር ተመልሰህ ንስሐ ግባ ፡ ርክሶን ሁሉ ጥላ ፡ ሁለተኛም ርክሶን ሁሉ መውደድን ጥላ ፡ ሶስተኛም ርክሶን ሁሉ ጠልተህ ፈቃዱን አድርግ ፡

፳፯ መኑ ይሴብሐ ለልዑል በመቃብር ፡ ከመ ሕያዋን እለ ይትጋነዩ ሎቱ ፡

ምነዋ ዛሬ ባላመሰገነው ከሞትሁ በኋላ አላመሰገነውምን ትለኝ እንደሆነ ያልሞቱ ሰዎች ዛሬ ንስሐ ገብተው እንዲያመሰግኑት ከሞተ በኋላ ንስሐ ገብቶ ልዑል እግዚአብሔርን በመቃብር የሚያመሰገነው ማነው ፡

፳፰ ወለዘሞተሰ ከመ ወኢምንት ኃለፎ ንስሐ ፡ በሕይወትክ እንደ ትትፈሣሕ ሰብሐ ለእግዚአብሔር ፡

ለሞተ ሰውስ ንስሐ እንደ ኢምንት ቀረበት እንዴህ ነውና በሕይወት ሳለኸ እግዚአብሔርን ደስ እያለህ አመስግነው ፡

፳፱ ወለዘሞተሰ ከመ ወኢምንት ኃለፎ ንስሐ ፡ በሕይወትክ እንደ ትትፈሣሕ ሰብሐ ለእግዚአብሔር ፡

ለሞተ ሰውስ ንስሐ እንደ ኢምንት ቀረበት እንዴህ ነውና በሕይወት ሳለኸ እግዚአብሔርን ደስ እያለህ አመስግነው ፡

፳፻ ወለዘሞተሰ ከመ ወኢምንት ኃለፎ ንስሐ ፡ በሕይወትክ እንደ ትትፈሣሕ ሰብሐ ለእግዚአብሔር ፡

ለሞተ ሰውስ ንስሐ እንደ ኢምንት ቀረበት እንዴህ ነውና በሕይወት ሳለኸ እግዚአብሔርን ደስ እያለህ አመስግነው ፡

፳፻፲ ወለዘሞተሰ ከመ ወኢምንት ኃለፎ ንስሐ ፡ በሕይወትክ እንደ ትትፈሣሕ ሰብሐ ለእግዚአብሔር ፡

ለሞተ ሰውስ ንስሐ እንደ ኢምንት ቀረበት እንዴህ ነውና በሕይወት ሳለኸ እግዚአብሔርን ደስ እያለህ አመስግነው ፡

የእግዚአብሔር ቸርነቱ ብዙ ነውና በሕይወት ሳለኝ አመስግነው፤ ንስሐ ገብተው የሚለምኑ ኔትንም ይቅር ይላቸዋልና ንስሐ ግብ።

፱ እስመ ኢያክል ዙሉ ከዊነ እንላለ እመሕያው፤ እስመ መዋቲ ውለቱ እንላለ እመሕያው፤ ሰው ደካማ ስለ ሆነ ባለ አእምሮ መሆን አይችልምና። ሁለተኛም ፈራሽና በስባሽ ስለሆነ እንደ መላእክት በሕይወት መኖር አይችልምና ለስተኛም መዋቲ ስለ ሆነ ከሞት ማምለጥ አይችልምና።

፴፩ ምንት ይበርህ እምነ ፀሐይ ወውለቱሂ ይጠፍ፤ ወሕኩየ ይሄሊ ዘሥጋ ወደም። ከፀሐይ ንጹሕ የሚሆን ምን አለ እሱ እንኳ ያልፋል። ከኃጢአት ማለት አይደለም አለፍ ባለው ጊዜ በምን እጻዩ አይልም ሲል ነው እንደህ መሆን ሳለበት ሥጋዊና ደማዊ የሚሆን ሰው ክፉ ነገርን ያስባል።

፴፪ ወውለቱስ ኢየሐምር ኃይለ ልዕልና ሰማያት ወእንላለ እመሕያው ሰው ሐመድ ወመሬት። እፋቅም የሚሆን ያሰማይን ምጥቀት ሰው አያውቅም፤ እሱ እግዚአብሔር ግን ያውቃል። ሰው ሁሉ አመድና ትቢያ ነው።

ምዕራፍ ፲፮።

፩ ወውለቱስ ዘሕያው ለዓለም ፈጠረ ዙሉ ንቡረ። ለዘላለም ሕያው የሚሆን እሱ ግን ሁሉን አስተባብሮ ፈጠረ።

፪ እግዚአብሔር በሕቲቱ ጸድቅ። እውነተኛ የባሕርይ አምላክ እሱ ብቻ ነው።

፫ ወኢያብሐ ለመኑሂ ያእምሮ ግብረ ወመኑየ አዎር አሠረ ዕባዩ። ማንም ማን በሕርዩን መርምሮ ያውቅ ዘንድ አላሰለጠነውም። በሕርዩን መርምሮ ያውቅ ማን አለ።

፬ ወመኑ ጉለቂ ጽንዓ ኃይሉ ወመኑ ይክል ነጊረ ምሕረቱ ጥንቁቅ። የኃይሉንስ ክኃሊነት መጥኖ ያውቅ ማነው።

ቸርነቱንስ ፈጽሞ መናገር የሚችል ማነው። አልቦ ከመ ይወስኩ ወአልቦ ከመ ያንትጉ ወአልቦ ዘይረክብ አሠረ ስብሐቲሁ ለእግዚአብሔር።

በሀያ ሁለቱ ስነ ፍጥረት ላይ አነሰ ብሎ ሀያ ሶስተኛ፤ ሀያ አራተኛም መጨመር አይገባም። በዛም ብሎ መክፈል አይገባም፤ ዳግመኛም ባአሠርቱ ቃላት ላይ አነሰ ብሎ አሥራ አንደኛ አሥራሁለተኛም መጨመር አገባብ አይደለም በዛም ብሎ መክፈል አይገባም የእግዚአብሔርንም ባሕርዩን መመርመር አይገባም።

፭ እመ ይፈጥሮ ለእንላለ እመሕያው ይአተ አሚረ ይኤዝዘ፤ ወእመ ያሰልጦ ይአተ አሚረ ያዐርሮ።

ሰውን በፈጠረው ጊዜ ይኸን ያህል ዘመን ኑር ብሎ የተወሰነ ዘመን ያሰጠዋል የሰጠውንም ዘመን በጨረሰ ጊዜ በሞት ያሰርፈዋል ምንት ውለቱ እንላለ እመሕያው ወምንት ባቀዑ ወምንትኑ ሠናይቱ ወምንትኑ እኪቱ። እንዲህ የሚሆን ሰው ሕያው መባሉ ስለምን ነው ጥቅሙስ ምንድን ነው፤ በጉነቱስ ምንድን ክፋቱስ ምንድን ነው። የሰው ምግባሩስ ኃጢአቱስ ራሱን እንጂ እግዚአብሔርን ምን ይጠቅመዋል ምንስ ይጎዳዋል። ምንት ያጽሕቆ ለእግዚአብሔር ለእመ አንተ አንጸሕክ ምግባሪክ ወምንተ ያረብሐ ለእመ አርታዕክ ፍናዊክ እንዳለ። ኢዮብ ሸጸ፤ ፫፤ ለሰብእ ዘከማክ ኃጢአትክ ወለእንላለ እመሕያው ጽድቅክ እንዳለ። ኢዮብ፤ ፴፭፤ ፯።

፮ ትልቁ መዋዕሊሁ ምዕት ክረምት። የዘመኑ ቀጥር ቢበዛም መቶ ነው። በዚሁ በጥቂቱ ዘመኑ ሳለ በጎነቱስ ክፋቱስ ምንድን ነው ከመ አሐቲ ነጠብጣብ ማይ ወውስተ ዙሉ ማየ ባሕር ወከመ አሐቲ ንጠተ ጎፃ እምውስተ ዙሉ ጎፃ ከማሁ ጎዳጥ ዓመቲሁ እምውስተ ዙሉ መዋዕላ ዓለም።

አንዲት የውሀ ጠብታ ከብዙ ውሀ ተለይታ የተናቀች እንደሆነች፤ አንዲትም ያሸዋ ቅን

ጣት ከብዙ አሸዋ ተለይታ የተናቀች እንደ ሆነች እንደዚሁም ሁሉ የሰው ዘመኑ ከብዙ ዘመን ተለይቶ የተናቀ ጥቂት ነው።

፲፩ ወእንበይነዝ ይትዲገሃሙ እግዚአብሔር ወሶ ጠ ምሕረቶ ላዕሌሆሙ።

ዘመናቸውም ጥቂት ስለሆነ ከሰጣቸውም ዘመን የማያልፋ ስለሆነ እግዚአብሔር ይታ ገሣቸዋል ቸርነቱንም አብዝቶ ይሰጣቸዋል።

፲፪ ርእዮሙ ወአእመርሙ ከመ እኪት ደኃሪቶሙ እስመ ከመዝ አብዝኃ ምሕረቶ።

ፍጻሜያቸው ሞት እንደ ሆነ አውቆ በዓይነ ምሕረት አያቸው። እንዲህ ነውና ቸርነቱን አ በዛላቸው ዳግመኛም ቸርነቱን አብዝቶላቸዋ ልና በዓይነ ምሕረት አያቸው።

፲፫ ሰብእስ ይምሕር በጸ፡ወእግዚአብሔር በሕቲ ቱ ይሣህል ለኩሉ ዘነፍስ፡ይጌሥጽሂ ወይቀ ሥፍሂ።ወይመይጥ ከመ ኖላዊ መርዒቶ።

ሰው ይቅር ቢል በልንጀራውን ብቻ ነው ዳ ግመኛም ሰው በልንጀራውን ይቅር አይልም እግዚአብሔር ግን ሁሉን ይቅር ያላል ለጊ ዜውም ይገሥጸል መቅሠፍትንም ያመጣል። ሩላ ግን እረኛ መንጋውን እንዲመልስ ከኃ ጢአት ወደ ንስሐ መልሶ ይቅር ያላል።

፲፬ ወይሣህሉሙ ለእለ ይትዲገሡ በተግሣጹ፡ወ ለእለ ይተልወ ሕጎ።

መከራም ቢመጣባቸው የሚታገሡን ሕጉንም የሚጠብቁን ሰዎች ይቅር ያላቸዋል።

፲፭ ወልድየ ውስተ ትፍሥሕትከ ኢታብእ ኃዘነ ወበኩሉ ዘትሁብ ኢታሕሥም ቃለ።

ልጄ ደስ እያለህ ሰጥተህ ሩላ አትዘን በምት ሰጠውም ሰጦታ ሁሉ እኔ በላበላህ በቀጠና ትሞት ነበር በላለብህም ግንድኸን ትቆም ነበር እያልህ ከፋ ነገር አትናገር።

፲፮ አኩኑ ዝናም ያቁርሮ ለመርቄ።ከማሁ ቃል ሠናይ ይኄይስ እምውሂብ ወከልኤሆሙ በ ጎበ ብእሲ ጸድቆ ይትረክቡ።

ዝናም ዋዕዩን እንዲያቀዘቅዘው እንደዚሁ ሁሉ ምጽዋት ድኃውን ደስ ያሰኘዋልና።ከፋ ነገር

ብናገርስ መስጠቴ አሰት ነውን ትለኝ እንደ ሆነ ከመስጠት በኋላ ነገርን መናገር ይሻላል ምነው ለድህውማ መስጠቱ አይሻለውም ቢሉ መሻልስ ይሻለዋል።መስጠቱንም ከፋም አለ መናገሩን አድርግ ሲል ነው።ሁለቱም በብል ህ ሰው ዘንድ ይገኛሉ።

፲፯ ወይሁብ ደንጻዊ እንዘ ኢይሔውዘ ለልቡ፡ ንፋግ ሰው ልቡን ደስ ሳይለው ይሰጣል።

፲፰ ወአብድኒ ይዘረኪ ወኢያኦነት። ደንቆርም ሰው እኔ በላበላህ በቀጠና ትሞት ነበር በላለብህም ግንድኸን ትቆም ነበር እ ያለ ይላገዳል።ሰጥተኸም እንድሰጥ ያደረግኸ ኝ ብሎ እግዚአብሔርን አያመሰግንም።

፲፱ እንበለ ትንብብ ጠይቅ፡ወእንበለ ትሕምም ተ ፈወስ።

ከፋን ነገር ሳትናገር አስቀድመህ መርምር ሳ ትታመምም ባለ መድኃኒቱን ወዳጅ አድርገ ው ታመምህ ሲሉት ፈጥኖ መጥቶ መድኃ ኒት ያደርግልኸልና።

ሁለተኛም በቂም ሳትታመም ምነው እንዲህ አልኸኝ በለው።ሰስተኛም በገሃነም መከራ ከ መቀበልህ አስቀድሞ በዚህ ዓለም ንስሐ ግባ ወእንበለ ትትኩነን ተተሐት ወትረክብ ሣህ

፳ ለ ለአመ ምንዳቤከ ።

በዳኛ ፊት ሳይፈረድብህ ላውስ ካሳም ልካስ ብለህ ታረቅ ዳግመኛም ገሃነም ሳይፈረድብ ህ ንስሐ ግባ እንዲህ ያደረግኸ እንደ ሆነ በ መከራኸ ጊዜ ይቅርታን ታገኛለህ።

፳፩ ዘእንበለ ትድከም አትሕት ርእሰከ ወተጋነይ ሶበ ትኡብስ።

በቂም ሳትደክም ምነው እንዲህ አልኸኝ ብ ለህ ወንድምኸን ጠይቀው በደለኛም ሆነህ ብ ትገኝ ተለማመጥ ሁለተኛም ወደዳኛ ሳትሄድ ላውስ ካሳም ልካስ በል ሶስተኛም በገሃነም ሳትደክም ንስሐ ግባ በበደልህም ጊዜ ንስሐ ገብተህ ተለማመጥ።

፳፪ ወኢታጉንዲ ውሂበ ብዕንቲከ ወግበራ ለጽ ድቅ እንበለ ትሙት።

ሰለትኸንም ፈጥነህ ስጥ እንጂ አታዘግይ በጎ ጽፎ ማእምራት ታል ይጠበቡ ለሊሆሙ አምልኮ ንም ስራ ሳትሞት ስራት ፡

፳፫ ወእንበል ትብዓዕ አስተዳሉ ብዕንቲክ ወኢት ኩን ከመ ዘያሜክሮ ለእግዚአብሔር ፡

ይኸንም እሰጣለሁ ብለህ ሰለትኸን ሳታዘጋጅ አትሳል እግዚአብሔርንም ቢያደርግልኝ የተሸ ሳልሁትን እሰጣለሁ ባያደርግልኝ ግን አልሰ የም ብሉ እንደሚፈታተነው ሰው አትሁን

፳፬ ወሶበ ትትመዓዕ ተዘክር ዕለተ ሞትክ ወተዘክር ዕለተ ፍጻክ ወነስሕ ወተጋነይ ፡

በተቂጣህም ጊዜ ዕለተ ሞትኸን አስብ ፍዳ ሽክ ኸንም የምትቀበልበትን ቀን አስብ ተቀጣህ ም ተመልሰህ ደቅር በል ፡

፳፭ ወተዘክር መዋዕለ ረኃብ አመ መዋዕለ ትጽግብ ወተዘክር መዋዕለ ተጽናስ አመ መዋዕለ ትደሱ ዘጸገብህበትም ወራት የተራብህበትን ወራት አስብ በተሾምህበትም ወራት የተቸገርህበትን ወራት አስብ አስብህ አድልብ ማለት አይደ ለም እኔን ደርበኝ ይቸገረኝም እንደ ነበረ ድ ህውንም ይርበዋል ይቸገረዋል ብለህ ስጠው ማለት ነው እንጂ ፡

፳፮ እሳመ አምነገህ እስከ ሠርክ ትትፀለው መን በርት ወኩሉ ፍጡን በኃበ እግዚአብሔር ለ እንተ ምዕር ፡

የሰው አነዋወሩ ከነገህ እስከ ሠርክ ድረስ ት ለዋወጣለችና ይህም ሁሉ በእግዚአብሔር ዘ ኻድ ፈጥኖ ሊያደርገው ቅርብ ነው

፳፯ ወብእሲስ ጠቢብ ይፈርህ በኩሉ ወይትዐቀ ብ ወበመዋዕለ ትኤብስ ተነሳሕ ፡

ብለህ ሰው ግን በተራብም ጊዜ በጠገበም ጊ ዜ ሁሉን ይፈራል ፈርቶም ከክፉ ነገር ይጠ በቃል በበደልህም ጊዜ ከበደልክ ተመለስ ተ መልሰህም ንስሐ ግባ ፡

፳፰ ወኩሉ ለባዊ ይረክባ ለጥበብ ወለዘረከባሂ ታ አምኖ ወታፈርህ ፡

አዋቂም ሰው ሁሉ ንስሐን ያገኛታል ያገኛ ይ ትንም ሰው ከእግዚአብሔር ጋራ ታስተማም ነዋለች እንዲፈራም ታደርገዋለች ፡

መ ወይነግሩ አምሳለ ጥንቁቀ ፡

ነገር አዋቆች እሳቸው ራሳቸው ጥበብን ከል ባቸው አንቅተው ይራቀቃሉ በማርና በሸንኮ ርም ምሳሌ መስለው ጠንቅቀው ያስተምራሉ ኢትሐር ወኢትትሉ ፈቃዳ ለኃጢአት ወተ ገሐሥ እምፍትወት እኩይ ፡

ኃጢአትን ወደ መስራት አትሂድ ለሰውነት ኸም ለባሕርይዋ የሚሰማማትን ሁሉ አትስ ራ ከክፉም ፈቃድ ራቅ ፡

ወእመሰ ወሀብካሃ ዘፈተወት ለነፍስክ ትረስዮ ጥቡፀ ለፀላኢክ ፡

ለሰውነትክ ለባሕርይዋ የሚሰማማትንም ብት ሠራ ጠላትክን ባንተ የጨከነ ታደርገዋለች ዳ ግመኛም ባትሰራ ግን አንተን በጠላትክ የጨ ከንህ ታደርግኳለች ፡

ኢትስአል ከመ ትትፈጋዕ ምስሌሃ ፡

ኃጢአት ስትሰራ ለመኖር ባለጸግነትን ስጠኝ ብለህ እግዚአብሔርን አትለምን ፡

ኢትትለቃህ እንዘ ነዳይ አንተ ከመ ኢትሠገር ወእንዘ አልብክ ወኢምንትኒ ውስተ ቀኑናማቲክ ክፈል ባለህ ጊዜ የምትከፍለው አጥተህ እንዳ ትታሠር ድሀ ሆነህ በቀኑናማትክም ምንም ም ን ሳይኖርህ አትበደር ፡

ምዕራፍ ፲፱ ፡

ሠያጢ ወሰካሪ ኢይብዕል ፡ ዘያሰትት ን ዳጢ ብዙኃ የኃጉል ፡

አጣሪና መሸተኛ አይከብርም ፡ ዳግመኛም መ ሸተኛና ገዝቶ የሚጠጣ አይከብርም ጥቂት ን ንዘብ ያገኘ እንደሆነ ያችኑ ሥጋና ጠጅ ይገዛ ባታልና ከዐሠርቱ ቃላት አንዲቱን የሚያፈርስ ዘጠኙን ሕገጋት ያፈርሳል ዳግመኛም ከዐሠር ቱ ቃላት አንዲቱን የሚያፈርስ ብዙ ጸጋንና ክ ብርን ያጣል ፡

ስታይ ወአንስት ያስሕታሆሙ ለጠቢባን ፡ ወዘ ይተልዋ ለዘማ ጊጉይ ውእቱ ፡

እንዲህ አይምሰልህ መጠጥና ሴት ብልሆችን